

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க்கல்வி

எஸ். சிவலிங்கராஜா, சரஸ்வதி சிவலிங்கராஜா

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க்கல்வி

கலாநிதி எஸ்கிவலிங்கராஜா

(தலைவர், தமிழ்த்துறை.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்)

சரஸ்வதி சிவலிங்கராஜா

B.A. Hons, Dip. in Ed.

(ஆசிரியை, உடுவில் மகளிர் கல்லூரி)

குமரன் புத்தக இல்லம்

கொழும்பு சென்னை

2000

201 East Coast Road,
Singapore 428842
Tel: 451388
E-mail: kumar@kumarbooks.com

22.00

கொழும்பு மாநகரத்தின் நெடுங்காலத்தின் தமிழ்நாடு கல்வியியல்

தலைப்பு	:	பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க்கல்வி
ஆசிரியர்கள்	:	கலாநிதி எஸ்.சிவலிங்கராஜா © சரஸ்வதி சிவலிங்கராஜா
வெளியீட்டாண்டு	:	புரட்டாதி 2000
ஒளியச்சு	:	குமரன் அச்சகம், கொழும்பு 12.
வெளியீடு	:	குமரன் புத்தக இல்லம் 201. டாம் வீதி. 3. மெய்கைவிநாயகர் தெரு. கொழும்பு - 12. குமரன் காலனி. தொ.பெ: 421388 சென்னை - 26 இதயால் : kumaranbh@eureka.lk
விலை	:	55.00
Title	:	Tamil Education in Jaffna in the Nineteenth Century
Authors	:	Dr. S.Sivalingarajah © Mrs. Saraswathy Sivalingarajah
First Edition	:	September 2000
Typesetting	:	Kumaran Press (Pvt) Ltd, Colombo12.
Publishers	:	Kumaran Book House 201, Dam Street, 3, Meigai Vinayagar Theru, Colombo - 12. Kumaran Colony, Tel : 421388 Madras - 26. E. mail : kumaranbh@eureka.lk
Price	:	55.00

சமர்ப்பணம்

பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்

மணிவிழா நினைவாக

எமது குடும்பத்தின்

நன்றிக் கையுறை

இச்சிறு நூல்

வாண்பர்வசு

மாண்புமிகு அமைச்சர்
காமராசு ராஜகிராமன்
மாண்புமிகு அமைச்சர்
காமராசு ராஜகிராமன்
மாண்புமிகு அமைச்சர்

புலவர்களால் பாடல்கள் பாடப்பட்டுப் பின்பு அவைகள் மூலம்
 பாடல்கள் மீட்டிவைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு மீட்டிவைக்கப்பட்ட
 பாடல்கள் மீட்டிவைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு மீட்டிவைக்கப்பட்ட
 பாடல்கள் மீட்டிவைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு மீட்டிவைக்கப்பட்ட
 பாடல்கள் மீட்டிவைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு மீட்டிவைக்கப்பட்ட

பாடல்கள் மீட்டிவைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு மீட்டிவைக்கப்பட்ட
 பாடல்கள் மீட்டிவைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு மீட்டிவைக்கப்பட்ட
 பாடல்கள் மீட்டிவைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு மீட்டிவைக்கப்பட்ட
 பாடல்கள் மீட்டிவைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு மீட்டிவைக்கப்பட்ட

முன்னுரை

தமிழ்க்கல்விப் பாரம்பரியம் மிகவும் தொன்மை வாய்ந்தது. ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுப் பழமைவாய்ந்த இலக்கியங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. தமிழ்க்கல்வி சிறப்புற்று விளங்கியமைக்குப் பண்டைய இலக்கிய இலக்கணங்களைச் சிறந்த சான்றுகளாகச் சுட்டிக் காட்டலாம். காலத்துக்குக் காலம் தமிழ்க் கல்விப் பரப்பிலே பலவகையான மாற்றங்களும், வளர்ச்சிகளும் ஏற்பட்டுள்ளமையையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. வரலாற்று அடிப்படையிலே ஆராய்ந்தால், தமிழ்க்கல்வி மரபின் பல்வேறு வளர்ச்சிப் படிமுறைகளையும் கண்டுகொள்ளலாம்.

இலக்கிய இலக்கண நூல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு நோக்கும் பொழுது, தமிழ்க்கல்வி தமிழ்நாட்டிலும் அதனைச் சூழவுள்ள இடங்களிலும் வியாபித்திருந்தமையையும் அறிய முடிகின்றது. தமிழ்நாட்டின் பல்வேறு வகையான தாக்கங்களும், காலத்துக்குக்காலம் ஈழநாட்டைப் பாதித்தே வந்துள்ளன. புவியியல் அண்மைத் தன்மை, மொழி, கலாசார ஒற்றுமையுடைய மக்கட் பரம்பல், வணிக நோக்கு, அரசியல் நடவடிக் கைகள் முதலியன ஈழநாட்டிற்கும் தமிழ்நாட்டிற்குமிடையே உறவு நிலைகளை வலுப்படுத்திய காரணிகள் எனலாம். தமிழ்நாட்டு மரபுகளை உள்வாங்கியபோதும் சிற்சில வழிகளிலே தனித்துவத் தையும் தமிழ்க் கல்விமரபிலே, ஈழநாடு பேணியுள்ளது என்றும் குறிப்பிடலாம்.

மிகப் பழங்காலத்திலிருந்தே ஈழத்தில் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியம் செழிப்பாக நிலவி வந்துள்ளது எனக் கருதலாம். சங்கப் புலவர்களான ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் போன்றோர் ஈழநாட்டிலிருந்து தமிழ்நாட்டுக்குச் சென்று, தமிழ்ச்சங்கப் புலவர்களாக விளங்கினார்கள்

என்று கூறப்படுகின்றது. தமிழ்நாட்டுப் புலவர்களுடன் சமதையாகப் பாடும் ஆற்றல் வாய்ந்த இவர்களின் தமிழ்க் கல்வி மரபின் வேர்களை இன்று துல்லியமாக அறிய முடியவில்லை. இவர்களின் புலமையை நோக்கும்பொழுது 'ஆழ்ந்தகன்ற' ஓர் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியம், இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே ஈழத்திலே நிலவியது என்று ஊகிக்கலாம்.

ஈழத்துப் பூதந்தேவனாருக்குப் பின்னர், யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலம் வரையுள்ள இடைப்பகுதியின் தமிழ்ப் புலமை, தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியம் பற்றிய தெளிவான செய்திகள் ஒன்றையும் அறியமுடியவில்லை. ஈழத்தின் தமிழ்ப்புலமை, தமிழ்க்கல்வி வரலாற்றிலே இவ் இடைக்காலம் இருண்ட காலமாகவே காணப்படுகின்றது. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினை எழுதிய எவரும் இக்காலப்பகுதிக்குரிய இலக்கிய, இலக்கணச் செயற்பாடுகள் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை என்பதையும் மனங்கொள்ள வேண்டும்.

ஈழத்துத் தமிழ்க் கல்வி, தமிழ்ப்புலமை வரலாற்றை யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்தில் இருந்தே தெளிவாக அறிய முடிகின்றது. யாழ்ப்பாண மன்னர்களை ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் என்ற பெயரால் அழைத்தமையையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும்.

யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்திலிருந்து ஈழநாட்டில், சிறப்பாக யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் தமிழ்க் கல்வி செழித்து வளர்ந்தமைக்கான சான்றுகளைக் காண முடிகின்றது. சரஸ்வதி பண்டாரம் என்ற பெயரில் நல்லூரிலே நூல்நிலையம் ஒன்று நிறுவப்பட்டிருந்தது. தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்தில் வழங்கிய ஏடுகள் யாவும் இங்கு தொகுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தனவென்றும் அவ்வேடுகளைப் புலவர்களும் அறிஞர்களும் பயன்படுத்தினார்கள் என்றும் அறிய முடிகின்றது. ஒரு நாட்டில் நூல்நிலையம் ஒன்று நிறுவப்பட்டிருக்கின்றதென்றால், அங்கே கற்போரின் தொகை அதிகரிக்கின்றதென்பதே பொருளாகும். தமிழ், வடமொழி இரண்டும் இக்காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலே விருத்தியடைந்திருந்ததென்றே கருத வேண்டும்.

யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்திலே மன்னர் பரம்பரையிலே வந்த பெரும் புலவரான அரசகேசரியின் இரகுவம்சம் தோற்றம் பெறுகின்றது. வடமொழியில் காளிதாசன் எழுதியதைத் தழுவி அரசகேசரி தமிழிற் காவியமாகப் பாடியுள்ளார். தமிழ்க்காவியங்கள், புராணங்கள் முதலியன பெரும்பாலும் வடமொழி மரபில் வந்தவையாகவே காணப்படுகின்றன. கந்தபுராண கலாசாரம் நிலவிய யாழ்ப்பாணத்திலே இரகு

ராமனின் பெருமை பேசும் இரகுவம்சமும் பாடப்பட்டமை இங்கு நிலவிய கல்வி மரபின் செழுமையையே காட்டி நிற்கின்றது. தமிழ்க் காவியங்களிலே இரகுவமிசத்திற்கும் குறிப்பிடத்தக்கதோர் முக்கியத்துவம் உண்டு. யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்து உயர் தமிழ்க் கல்வியின் உச்சப் பயன்பாடுகளுள் ஒன்றாக இரகுவமிசத்தினைக் குறிப்பிடலாம். இக்காலப்பகுதியிலே பரராசசேகரன் உலா முதலிய சிற்றிலக்கியங்களும் ஈழத்தவர்களாற் பாடப்பட்டுள்ளன. வைத்திய, சோதிட நூல்களும் செய்யுள் வடிவிலே யாக்கப்பட்டுள்ளன. இவை யாழ்ப்பாணத்தில் உயர் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியம் ஒன்று நிலவியுள்ளது என்னும் கருத்துக்கு அரண் செய்வதாக அமைகின்றன.

யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்துத் தமிழ்க் கல்வி முறைமைகள், மரபுகள் அவர்களின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் குன்றியும், குறைந்தும் செயலிழந்தும் போயின எனலாம். எனினும் அறாத்தொடர்ச்சியுடன் ஓர் தமிழ்க்கல்வி மரபு, அல்லது மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வி மிக அண்மைக் காலம் வரை நின்று நிலைத்துக் கொண்டே வந்தது என்பதையும் மனங்கொள்ள வேண்டும்.

யாழ்ப்பாண மன்னர்களின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் அரசரிமை பூண்ட போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர், பிரித்தானியர் காலங்களில் கல்வி அமைப்பிலும் முறைமையிலும் போக்கிலும் பல்வேறு வகையான மாறுதல்களையும் உள்வாங்கியே வளர்ந்து வந்தது. காலத்துக்குக் காலம் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுக்குத் தமிழ்க்கல்வியும் முகம் கொடுத்தே வந்துள்ளது.

ஐரோப்பியர் ஆட்சிக் காலப் பகுதியிலும், சிறப்பாகப் போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக் காலங்களிலும் ஈழத்திலே குறிப்பிடக்கூடிய தமிழ் இலக்கியங்கள் தோன்றியுள்ளன. இவ்விலக்கியங்களின் அமைப்பையும், தரத்தையும் நோக்கும்பொழுது, சிறப்பானதோர் தமிழ்க் கல்வி மரபு யாழ்ப்பாணத்திலே நிலவியமையை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலப்பகுதியான 19ஆம் நூற்றாண்டிலே, யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க்கல்வி ஒப்பீட்டு அடிப்படையில் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது என்றே கருத வேண்டும். 19ஆம் நூற்றாண்டில் ஈழத்தில், சிறப்பாக யாழ்ப்பாணத்திலே தோன்றிய செய்யுள் இலக்கியங்கள், உரைநடை நூல்கள், துண்டுப் பிரசுரங்கள், பத்திரிகைகள் முதலியனவும் பாடசாலைகள் தொடர்பான பதிவேடுகளும் இவ்வளர்ச்சிக் கட்டத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியத்தினை நுணுக்கமாக ஆராயும் பொழுது, அதன் பின்னணியிலே யாழ்ப்பாணக் குடா

நாட்டின் புவியியல், பொருளியல், சமூகவியல், கல்வியியல், கலாசாரம் முதலான பல்வேறு அமிசங்களும் செல்வாக்கைச் செலுத்தியமையையும் அறிய முடிகின்றது. யாழ்ப்பாணத்தின் புவியியல் பொருளியல் சார் ஆய்வுகள் ஓரளவுக்கு வெளிவந்துள்ளன. யாழ்ப்பாணத்தின் சமூகவியல், பண்பாட்டியல், கல்வியியல் ஆய்வுகள் பெருமளவுக்கு இன்னும் நுணுக்கமாக ஆராயப்படவில்லையென்றே கருதலாம். அவ்வப்போது யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க் கல்வி பற்றிய உதிரியான சில கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. எனினும் பூரணமான தகவல்களையோ, அடிப்படைப் போக்குகளையோ, வளர்ச்சிக் கட்டங்களையோ அவை கோடிட்டுக் காட்டியுள்ளனவென்று கூறமுடியாதுள்ளது.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டினை மையமாகக் கொண்டு, 19ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ்க்கல்வி மரபினை கல்வியியல் நோக்கில் ஆராய்வது காலத்தின் தேவையாகவும் அமைகின்றது. கல்வியியல் வழிவரும் புலமைமரபு 19ஆம் நூற்றாண்டிலே யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் உயர் நிலையிலேயே இருந்துள்ளது. குடாநாடு கடந்த புகழுக்கும், வளர்ச்சிக்கும் மாத்திரமன்றித், தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் முழுவதற்கும் 19ஆம் நூற்றாண்டு யாழ்ப்பாணத்துக் தமிழ்க் கல்வி பயன்பாடுடையதாக இருந்துள்ளது.

ஈழத்தின் கலை, கல்வி, இலக்கிய, சமூக, பொருளாதார வரலாற்றிலே 19ஆம் நூற்றாண்டு விசேட அவதானிப்புக்குரியது என்பதையும் மனங்கொள்ள வேண்டும். மேற்காட்டிய கருத்து ஈழம் முழுவதற்கும் பொதுவானதாக அமைந்திருப்பினும் யாழ்ப்பாணத்திற்குச் சிறப்பானதாக அமைகின்றது எனலாம். (இந்த வகையிலே 19ஆம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க்கல்வி மரபு ஈழம் முழுவதற்கும் எவ்வாறு பரந்து விரிந்து வளர்ந்து சென்றது என்பதை விளக்குவதோடு, ஈழம் கடந்து சென்று தனது மரபினை நிறுவியது என்பதையும், தமிழ்ப் பண்பாட்டு வரலாற்றுப் பெருவட்டத்துள் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க் கல்விக்குரிய இடம் எது என்பதை கண்டறிவதும் அவசியமாகும்.

19ஆம் நூற்றாண்டு யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க் கல்வியின் அறுவடைகள் எவையெவையெனக் கண்டறிய முற்படும்போது, இக் கல்வி மரபு தோற்றுவித்த அறிஞர்களின் தமிழ்ப் பணிகளைக் குறிப்பிடுவது தவிர்க்கமுடியாத ஆய்வியல் தேவையாக அமைகின்றது.

அறிமுக முன்னுரை

இந்நூலை எழுதியுள்ள கலாநிதி சிவலிங்கராசாவும், அவர் மனைவி சரஸ்வதியும் எனது மாணவர்கள். இன்று நல்ல நண்பர்கள்.

கணவன் பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் முக்கிய ஆராய்ச்சியாளர்களுள் ஒருவராக மேன்மையடைய முனையும் வேளையில், அவர் மனைவியார் க. பொ. த. உயர்தரப் பரீட்சை மட்டத்தில் சிறப்பாற்றல் கொண்ட ஆசிரியையாகவும், தமிழ் நாடகம் கற்பித்தலிலும் நாட்டம் கொண்டவராகவும் மிளிர்கின்றார். இப்பொழுது கூட்டுப்படைப்பாக இந்நூல் வெளிவருகின்றது.

இந்நூலின் பெறுமதி இரண்டு மட்டங்களில் உணரப்படலாம்.

- (I) யாழ்ப்பாணத்து உயர் சமூக மட்டங்களில் பாரம்பரியக் கல்வியில் பயிலப்பட்ட முறைமை.
- (II) அக்கால கட்டத்தின் சமூக வரலாற்றுக்கான ஓர் ஆவணமாக இது அமைகின்ற முறைமை.

முதலாவதாக ஒரு வினா முக்கியமாகிறது. 19ம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் பாரம்பரியத் தமிழ்க் கல்வி பெற்ற முக்கியத்துவம். அதாவது அது ஏன் அவசியமாயிற்று எனும் வினாக் கிளம்புகிறது.

இதற்கான பதிலில் யாழ்ப்பாண அரசின் தோற்றம், தொழிற்பாடு. 17, 18ஆம் நூற்றாண்டுகளில், போர்த்துக்கேய, ஒல்லாந்த ஆட்சிக் காலங்களில் யாழ்ப்பாணத்தின் உயர் மட்டப் பாரம்பரியங்கள் பேணப்பட்ட முறைமை, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில், கிறித்துவமும், நவீன மயப்பாடும் இணைத்து வந்த பொழுது பாரம்பரிய சமூகம் அவற்றை எதிர்கொண்ட முறைமை, இந்த முறைமையினால் ஆறுமுக நாவலர் ஏற்படுத்திய தாக்கம் என்பன முக்கியமாகும்.

இவற்றின் வழியாக இன்னொரு சுவாரசியமான வினாவும் கிளம்புகின்றது. இருபதாம் நூற்றாண்டில் இந்தப் பாரம்பரியக் கல்வி முறைக்கு ஏற்பட்ட தாக்கங்கள், பாதிப்புகள் யாவை?

இதில் ஒரு முக்கியமான அம்சம் யாதெனில் இந்தப் பாரம்பரியக் கல்வி பல்கலைக்கழக கல்வி முறைக்குள் எவ்வாறு உள்ளவாங்கப்படுகிறது என்பதாகும். அந்தப் பெரும் பணியில் பேராசிரியர்கள் கண்பதிப்பிள்ளை, செல்வநாயகம் ஆகியோருக்கு ஒரு முக்கிய இடம் உண்டு.

இந்தக் கல்வி முறையின் இன்னொரு பரிமாணம். இது தமிழகத்துப் பாரம்பரியக் கல்வி முறையோடு கொண்டிருந்த தொடர்பாகும். குறிப்பாக ஆதீனப் புலவர்களாகவிருந்த உறவுகள் முக்கியமாகும். சபாபதிநாவலர், முருகேச பண்டிதர், கதிரைவேற்பிள்ளை என இப்பாரம்பரியம் பல அறிஞர்களை உள்ளடக்கும்.

இவை யாவற்றுக்கும் மேலாக, யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிய இப்பாரம்பரியத்துக்கும், ஈழத்தின் மற்றைய தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்கும் யாதேனும் உறவு இருந்ததா என்பது ஆகும். இந்த வினாவை வேறொரு வகையாகவும் கேட்கலாம். மட்டக்களப்புப் போன்ற பிரதேசங்களில் பாரம்பரியத் தமிழ்க்கல்வி எவ்வெவற்றை உள்ளடக்கி நின்றது?

இது ஒரு முக்கியமான வினாவாகும்.

மட்டக்களப்பின் ஏட்டுச் சுவடிப் பாரம்பரியத்தை நோக்கும் பொழுது அங்கு, வைத்தியம், சோதிடம், மாந்திரிகம், சூத்துக்கள் முதலானவை மாத்திரமல்லாமல் வேதாந்தம் (சுருதி நூல்) கூட முக்கியத்துவம் பெறுவதைக் காணலாம். கொக்கட்டிச்சோலைத் தான்தோன்றிஸ்வரன் கோயிலில் வீர சைவ மரபுகள் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன.

இந்த வரலாற்றுண்மை யாழ்ப்பாணத்தின் சைவ சித்தாந்தப் பாரம்பரியம் பற்றி மேலும் பல வினாக்களைக் கிளப்புகின்றது.

யாழ்ப்பாணத்திற் சைவ சித்தாந்தத்தின் சமூக உட்கிடக்கை யாது? மட்டக்களப்புக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக்கும் இந்த வேறுபாடு ஏன் ஏற்படுகின்றது?

கலாநிதி சிவலிங்கராசாவும், சரஸ்வதியும் இந்நூலில் தரும் தரவுகள் நம்மை ஆழச் சிந்திக்க வைப்பவை. இவற்றுக்குரிய பதில்களையும் அவர்கள் தர வேண்டும். அதற்கான திறமை இவர்களிடம் உண்டு.

அறிவின் வாய்க்கால்கள் நீளுகின்றன. இந்த "இறைப்பில்" சம்பந்தப்பட்டவன் என்ற வகையில் எனக்கு நிறைந்த திருப்தியும், சந்தோஷமும் ஏற்படுகின்றது.

கா. சிவத்தம்பி

31. 8. 2000

நூலினுள்ளே...

யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க் கல்விப் பின்னணி	01
19ஆம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க் கல்விமரபு	10
தமிழ்க் கல்விப் பாடத்திட்டம்	21
தமிழ்க் கல்வி கற்பிக்கப்பட்ட முறைமை	34
ஆசிரியர், மாணவர் நிலை	49
தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	66
உசாத்துணை நூல்கள்	80

...நவீனப்படுத்தல்

- 10 திருத்தணைப்பற்றம்
நெய்யாண்டு பிணக்கை கட்டுவது
- 11 கீழ்க்கண்டிருந்து வந்த
புறவாழ்க்கை கட்டுவது திருத்தணைப்பற்றம்
- 12 கட்டிடக்குடைய பிணக்கை கட்டுவது
- 13 வகைவகையுடைய பிணக்கிட்டுவது பிணக்கை கட்டுவது
- 14 கடைகிட்டுவது பிணக்கை கட்டுவது
- 15 கடைகிட்டுவது பிணக்கை கட்டுவது
- 16 கடைகிட்டுவது பிணக்கை கட்டுவது
- 17 கடைகிட்டுவது பிணக்கை கட்டுவது

ஊற்றுக்கால்களை நாம் யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்திலிருந்தே அவதானிக்க முடிகின்றது.

ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலத்தில் ஈழநாட்டில், சிறப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில் முதன்மை வாய்ந்த ஓர் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியம் நிலவத் தொடங்கி விட்டமைக்கான சான்றுகள் உள. தமிழ் நாட்டோடு தொடர்புடைய தமிழ்நாட்டு வித்துவான்கள் ஈழத்திலே குடியேறும் வாய்ப்பு அக்காலத்தில் நிலவியது. புவியியல் அண்மைத் தன்மையும், மொழி, கலாசாரப் பண்பாட்டுத் தொடர்புகளும் யாழ்ப்பாணத்தையும் தமிழ்க் கல்வி மரபின் முக்கிய பகுதியாக உருவாக்க உதவியிருக்கலாம்.

இந்தியாவிற், சிறப்பாகத் தமிழ்நாட்டில் இருந்து வந்த வித்துவான்கள் கற்பிப்பதிலும், கவியியற்றுவதிலும் ஈடுபட்டதோடு அரசியல் நடவடிக்கைகளிலும் முதன்மை பெற்றிருந்தார்கள் என்பதையே யாழ்ப்பாணத்தில் வழங்கும் செவிவழிக் கதைகள் புலப்படுத்துகின்றன. யாழ்ப்பாணத்தை மையமாகக் கொண்டு தமிழ்க்கல்வி வளர்ந்து வந்துள்ள தென்பதை யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுதி, கைலாயமாலை முதலிய நூல்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்திலே தமிழ் மொழிக் கல்வியோடு வடமொழிக் கல்வியும் சிறப்புற்றுக் காணப்பட்டுள்ளது.¹ வடமொழியில் உள்ள இரகுவம்சம் என்னும் காவியம் யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்திலே அரசகேசரி என்னும் அரச குடும்பக் கவிஞனால் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்தில், தமிழ்மொழி இலக்கிய, இலக்கணக் கல்வியோடு வைத்தியம், சோதிடம் முதலியனவும் கற்பிக்கப்பட்டுள்ளன. அரச ஆதரவுடனேயே இக் கல்வி போதிக்கப்பட்டது என்று அறியமுடிகின்றது. வைத்தியம், சோதிடம் முதலியவற்றை நன்கு விளங்கிக் கொள்ளத் தமிழ் அறிவு அத்தியாவசியமாகத் தேவைப்பட்டது. இத்தேவையும் தமிழ்க்கல்வி மரபின் வளர்ச்சிக்குக் காரணமாயிற்று. ஏறத்தாழப் பண்டைய தமிழ் மக்களின் கல்விமுறைகளும், கல்வி பற்றிய கருத்து நிலைகளுமே யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்தில் நடைமுறையில் இருந்தன எனக் குறிப்பிடலாம்.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் முக்கியம் பெற்று விளங்கும் புராணபடன மரபுக்கான அத்திவாரக் கல்வியும் யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்தில் நடைமுறையில் இருந்தது என்று கருத இடமுண்டு. புராணபடனத்தினை யாழ்ப்பாண மன்னர்களே ஊக்கம் கொடுத்து வளர்த்து

துள்ளனர்.² யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் தமிழ்ச்சங்கம் என்ற பெயரிலே ஓர் சங்கம் நிறுவித் தமிழ்மொழியை வளர்த்தமைக்கான சான்றுகள் கிடைக்கின்றன.³ ஆனால் பாடசாலைகள் நிறுவித் கல்விப் பணியாற்றிய மைக்கான சான்றாதாரங்களைப் பெற முடியவில்லை. வழக்கமான குருசிஷ்ய, மரபுவழி, திண்ணைப் பள்ளி மரபுகள் நிலவியிருக்கும். இவற்றிற்கு அரச ஆதரவு எந்தளவுக்குக் கிடைத்தது என்பதைத் தெளிவாக அறிய முடியவில்லை.

எனினும் சைவ சமய அபிவிருத்தியின் பொருட்டுத் தமிழ்க் கல்வி வளர்ச்சியில் ஆரியச்சக்கவர்த்திகள் மிகுந்த கவனம் செலுத்தி வந்தனர் என்று கருதலாம். கோயில்கள், வீட்டுத்திண்ணைகள், மடாலயங்களிலே புராணப்படிப்பு முறைமையை அவர்களே ஊக்கிவித்தார்கள். சமூக வியல் நோக்கிலே ஆராயும் போது புராணப்படிப்பும் ஒருவிதமான கல்வி முயற்சியாகவே காணப்படுகின்றது.

யாழ்ப்பாண மன்னர்களைத் தொடர்ந்து யாழ்ப்பாணத்தைப் போர்த்துக்கேயர் ஆட்சிபுரிந்துள்ளனர். போர்த்துக்கேயர் ஆட்சிக் காலத்திலே யாழ்ப்பாணத்திலே பெருமளவுக்கு அமைதி நிலவவில்லை. போர்த்துக்கேயர் சைவசமயத்தைக் கண்டித்தனர். சைவர்களுக்கு ஆற்றொணாத் துன்பங்களைக் கொடுத்தனர். சைவர்களின் வழிபாட்டு முறைமைகள் போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் மாற்றமடைந்தன. சைவாலயங்கள் இருந்த இடங்களிற் கிறிஸ்தவ தேவாலயங்கள் கட்டப்பட்டன. இத்தகைய சூழலிலே தமிழ்க்கல்வி வளர்ச்சி குன்றியே காணப்பட்டது. யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலக் கல்வி மரபுகள் பல இக்காலத்திலே மங்கிக் காணப்பட்டன எனலாம்.

யாழ்ப்பாணத்திலே போர்த்துக்கேயர் முதன்முறையாகக் கத்தோலிக்கக் கிறிஸ்தவ மதத்தினைப் புகுத்தியுள்ளனர். போர்த்துக்கலில் இருந்து மதம் பரப்ப இங்கு வந்த மதகுருமார் தமது நாட்டிலே நல்ல கல்வியறிவு பெற்றவர்களாகவும் இருந்தனர். அதே சமயநம்பிக்கையுடைய இம்மதகுருமார் தமது கொள்கைகளைப் பரப்ப இலகுவான வழியாகக் கல்விப் போதனைகளைக் கருதினர். கல்வியைக் கற்பித்தால் சமயத்தை இலகுவாகப் பரப்பலாம் என்று நம்பினார்கள்.

சுதேசிகளுக்குத் தம் தாய்மொழியிலேயே கல்வியைக் கற்பிக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையுடையவராக இம்மதகுருமார் இருந்தனர். இதனாலே மதகுருமார் தாம் முதலிலே சுதேசிய மொழியைக் கற்றுக் கொண்டனர். சில சுதேசிய ஆசிரியர்களையும் பலவிதமான சலுகைகளையும் வழங்கி மதம்மாற்றிக் கொண்டனர். தமிழ் மொழியில்

எழுதவும், வாசிக்கவும் கூடியதாகச் சுதேசிகளை ஆக்கவேண்டும் என்பதே இவர்களது நோக்கமாக இருந்தது.

போர்த்துக்கேயர் தமது மொழியையும், மதம் மாறியவர்களுக்குக் கற்பித்தார்கள் என்று அறியமுடிகின்றது. போர்த்துக்கேய மொழியை எழுதவும் வாசிக்கவும் தெரிந்த சுதேசிகள் பலர் அக்காலத்தில் வாழ்ந்துள்ளார்கள். அரசு கடமைகளில் அவர்கள் போர்த்துக்கேயருக்கு உதவியாக இருந்துள்ளனர். யாழ்ப்பாணத்தில் பிரபல்யமுற்று விளங்கிய கொச்சிக் கணேசையர், கூழங்கைத்தம்பிரான் முதலியோர் போர்த்துக்கேய மொழியில் பாண்டித்தியம் பெற்று விளங்கியுள்ளனர்.⁴

தமிழ்க் கல்வியில் சமயநிலை நின்ற ஆர்வமே போர்த்துக்கேய மத குருமாரிடம் காணப்பட்டது. ஆரம்பக் கல்வியையே இவர்கள் போதித்து வந்தனர். உயர்கல்வி விடயத்திற் பெருமளவுக்கு ஆரம்ப காலத்துப் போர்த்துக்கேயர்கள் ஆர்வம் காட்டியதாகத் தெரியவில்லை. பெரும்பாலும் கரையோரப் பகுதிகளிலேயே பாடசாலைகளை நிறுவிக்கல்விப் பணி செய்தனர்.

போர்த்துக்கேயர் காலத்துத் தமிழ்க் கல்வி மரபிலே கூத்து அல்லது நாடகம் எழுதுதல் ஒரு முக்கியமான அம்சமாகக் காணப்பட்டுள்ளது.

அண்ணாவிமார் எழுத்தறிவுப் பாரம்பரியமுடையோராகக் காணப்பட்டனர். பரம்பரை பரம்பரையாக இந்துமத புராண, இதிகாசக் கதைகளை வைத்துக் கூத்து இயற்றிய (புலவர்கள்) அண்ணாவிமார் சிலர் போர்த்துக்கேயரின் கத்தோலிக்க மதத்தைத் தழுவினர். இவர்களை நன்கு பயன்படுத்தித் தமது மார்க்கத்தைப் போர்த்துக்கேயர் ஸ்திரப்படுத்த முயன்றனர். தமது சமயக் கருத்துக்களைச் செய்யுள், கீர்த்தனை, இசைப்பாடல், உரையாடல் முதலிய அம்சங்களுடன் சேர்த்து நாடகமாக எழுதுவித்தனர்.

கூத்து, நாடகம் எழுதும் அளவுக்கு ஆற்றலுள்ள தமிழ்க் கல்வியை ஓரளவுக்குப் பயிற்சி மூலம் பெற்றிருந்த அண்ணாவிமார் பலர் தமிழ்க் கல்வியாளர்களாகக் கருதப்பட்டனர் எனலாம்.

யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்திலிருந்து அறாத் தொடர்ச்சியுடன் வந்த உயர்கல்வி மரபு போர்த்துக்கேயர் காலத்திலே பேணப்பட்டமைக்கான சான்றாதாரங்களைப் பெறமுடியவில்லை. இலைமறை காயாக அவை தொடர்ந்து வந்திருக்கும் என்று நம்பலாம். அக்காலத்து அரசியல், சமய நிலைமைகளினால் உயர்கல்விப் பாரம்பரியம் கரந்துறைந்திருக்கலாம் எனக் கருதலாம்.

போர்த்துக்கேயர் காலத்திலே தோன்றியதாகக் கூறப்படும் தமிழ் இலக்கியங்களை மையமாக வைத்துப் பார்க்கும் பொழுது அக்காலத்தில் வாய்மொழி இலக்கிய மரபு செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளமை தெளிவாகத் தெரிகின்றது. வாய்மொழி மரபினின்றும் உயர் இலக்கிய நிலையைப் பெற்ற அம்மானை, பள்ளு முதலியனவே அக்காலத் தமிழ் இலக்கியங்களாகக் காணக் கிடைக்கின்றன. ஈழநாட்டில் தமிழ்மொழியில் அக்காலத்திலே தலபுராணங்கள், பிள்ளைத்தமிழ், தூது, கோவை முதலிய இலக்கியங்கள் தோன்றியமைக்கான சான்றுகளைப் பெற முடியவில்லை. தமிழ்க்கல்வி எத்தகைய நிலையில் இருந்தது என்பதை விளக்கமாக அறிய உதவும் இலக்கியங்கள் காணப்படாமை எமது துரதிஷ்டமே எனலாம்.

போர்த்துக்கேயர் காலத் தமிழ்க் கல்வி மரபிலே உயர்கல்வி மரபு புறக்கணிக்கப்பட்டமைக்கு மூன்று காரணங்களைச் சுட்டிக் காட்டலாம். முதலாவது காரணம் போர்த்துக்கேயரால் கொண்டுவரப்பட்ட கத்தோலிக்க மதத்திலே ஆரம்ப காலத்தில் உயர்தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியத்திற்குரிய மக்கள் சேர்ந்து கொள்ளவில்லை. அவர்கள் ஒதுங்கி வாழ்ந்தனர். மறைமுகமாகத் தமது பிள்ளைகளுக்கு உறவினருக்கு உயர் தமிழ் இலக்கணம், இலக்கியங்களைப் போதித்திருக்கக் கூடும். இரண்டாவது காரணம் அரச நெருக்குவாரங்களாகும். தமிழ்க் கல்வி பெரும்பாலும் சைவத்துடன் நெருங்கிய தொடர்புடையதாகவே இருந்தது. தமிழ்க் கல்வியைப் போர்த்துக்கேயர் சைவக் கல்வி எனக் கருதித் தமது மதத்திற்கு எதிரானது என்ற எண்ணத்திலே தடைகளை விதித்திருக்கக் கூடும். மூன்றாவது காரணம், தமிழ் இலக்கியம் இலக்கணம் உரை முதலான ஆக்கங்களை அக்காலத்தவர்கள் அரச பயங்கருதிப் பேணாது விட்டிருக்கலாம். மேற்காட்டிய காரணங்களினாலேயே யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க் கல்வி பற்றிப் பூரணமான, தெளிவான தகவல்களைச் சான்றாதாரங்களுடன் பெறுவது கடினமாக இருக்கின்றது. 19ஆம் நூற்றாண்டின் யாழ்ப்பாணத் தமிழ்க் கல்வி மரபினை அறிய இப்பின்னணி பற்றிய தெளிவு அவசியமாகின்றது.

போர்த்துக்கேயர் காலத்தை தொடர்ந்து ஒல்லாந்தர் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றி ஆளத் தொடங்கினர். போர்த்துக்கேயரைப் போல் அல்லாது ஒல்லாந்தர் தமது ஆட்சியில் சில நடைமுறை ஒழுங்குகளைக் கடைப்பிடிக்க முயன்றனர். நீதி, நிர்வாகம் ஓரளவிற்கு ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டது. சமய சுதந்திரம் இல்லாவிட்டாலும் ஓரளவுக்குச் சமய நெகிழ்ச்சி காணப்பட்டது.

ஒல்லாந்தர் புரட்டஸ்தாந்தியராக இருந்தமையால் இவர்கள் கத் தோலிக்கத்தையே பெருமளவிற்கு வெறுத்தனர். சுதேசிகளின் சமயத்தை விடப் போர்த்துக்கேயரின் ஆட்சியையும், செல்வாக்கையும் சமயப் பரப்புதலையுமே பெரும்பாலும் ஒல்லாந்தர்கள் எதிர்த்தனர்.

யாழ்ப்பாணத்தைப் பொறுத்தவரையிலே போர்த்துக்கேயர் காலத்திலும் பார்க்க ஒல்லாந்தர் காலத்திலே தமிழ்க் கல்வி அபிவிருத்தியடைந்து வந்தது என்பதற்கு இக்காலத்தில் எழுந்த இலக்கியங்களே சான்றாகும்.

யாழ்ப்பாணத்தை மையமாக வைத்து ஓர் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியம் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலம் முதல் நிலவிவந்தது. போர்த்துக்கேயரும், ஒல்லாந்தரும் இந்த மையத்தளத்தையே தமது தளமாக்க முயன்றனர். ஆனால் போர்த்துக்கேயரின் மதக் கொள்கைகளும் அரசியல் நெருக்கடிகளும் யாழ்ப்பாணத்தைச் சிறப்பாக நல்லுரை மையமாக வைத்துத் தமிழ்க் கல்வியை வளர்க்க முடியாமற் போய்விட்டது.

ஆனால் ஒல்லாந்தரின் சமயக் கொள்கைகளும் ஆட்சி முறைமையும் நல்லுரைத் தளமாக வைத்துத் தமிழ்க் கல்விப் பணிபுரிய வாய்ப்பை ஏற்படுத்தியது. இதனாலேதான் உயர்கல்விப் பாரம்பரியத்தின் ஒல்லாந்தர் காலப் பிரதிநிதியாக நல்லூர் சின்னத்தம்பிப்புலவர் காணப்படுகின்றார். நல்லூர் சின்னத்தம்பிப்புலவரின் தகப்பனார் வில்லவராய முதலியார் ஒல்லாந்த அரசின் முதலியாராக உத்தியோகம் வகித்தவர். தமிழிலும் ஒல்லாந்த பாஷையிலும் மிகுந்த தேர்ச்சியுடையவர். யாழ்ப்பாணத்தின் சமூக அமைப்பிலே உயர்வகுப்பைச் சேர்ந்த பலர் புரட்டஸ்தாந்து மதத்தைத் தழுவினர். இதனாலே உயர் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியமும் வளரத் தொடங்கியது எனலாம்.

யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்திலே சிறப்புடன் விளங்கிய மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வி, திண்ணைப்பள்ளி முதலாயின மீண்டும் ஒல்லாந்தர் காலத்திலே சிறப்புடன் இயங்கத் தொடங்கின. யாழ்ப்பாணத்திற் புரட்டஸ்தாந்திய கல்வி நிலையங்கள் நிறுவப்பட்ட இடங்களை நுனித்து நோக்கும் பொழுது அக்கால மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வி சிறப்புற்ற இடங்களையும், அதன் தன்மைகளையும் நன்கு புரிந்து கொள்ளலாம்.

ஒல்லாந்தர் காலத்துத் தமிழ்க்கல்வி, வீடுகள், மடாலயங்கள், கோயில்கள் முதலிய இடங்களிலே சிறப்புற நிகழ்ந்தது என்பதை செவிவழிக்கதைகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

ஒல்லாந்தர் காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திற்குத் தமிழ்நாட்டில் இருந்தும் பல வித்துவான்கள் வந்துசென்றமைக்கான சான்றுகள் உள்ளன.⁴ ஒல்லாந்தர்கள் பெரும்பாலும் வணிகநோக்கிற் செயற்பட்ட மையினால் மதக்கெடுபிடிகளைப் பெருமளவுக்குக் கையாளவில்லை. தமிழக்கல்வியும் சைவமும் ஒன்றோடொன்று இணைந்திருந்தமை யாலே, இக்காலத்திலே தமிழ்க்கல்வி அபிவிருத்திக்குப் பெருமளவு தடங்கல் இருக்கவில்லையெனலாம். அரசின் ஆதரவு இல்லாவிடினும் உயர்கல்விப் பாரம்பரியத்திற்குத் தனவந்தர்கள் உதவியிருக்கிறார்கள். ஒல்லாந்தர் காலப் பிற்பகுதியிலே எழுந்ததாகக் கூறப்படும் **கரவை வேலன் கோவை** இதற்கு நல்லதோர் எடுத்துக்காட்டாகும். போர்த்துக் கேயர் காலத்தை விட ஒல்லாந்தர் காலத்திலே தமிழ்க்கல்வி சிறந்த நிலையில் இருந்தது எனக் கருதலாம்.

ஒல்லாந்தர் காலத்திலே யாழ்ப்பாணத்தின் பாரம்பரியக் கல்வி மரபோடு பாடசாலைக் கல்வி மரபு ஒன்றும் நிலவிவந்துள்ளது. ஒல்லாந்தர் ஆட்சிவசதிக்காகக் குடாநாட்டைக் கோயிற்பற்றுக்களாகப் பிரித்துத் தம் ஆட்சியை நிலைநாட்டினர். கோயிற்பற்றுக்கள் தோறும் ஆரம்பப் பாடசாலைகள் நிறுவப்பட்டன. பெரும்பாலும் எழுத்து, வாசிப்பு என்ற அடிப்படையிலே தொடங்கிய இக்கல்வி நிலையங்களிலேயும் சமயக் கல்வி முக்கிய இடம்பெற்று விளங்கியது. சைவ சமயத்தைச் சேர்ந்த பலர் ஒல்லாந்தரின் கல்வி நிலையங்களுக்குச் சென்றுவர அஞ்சினர். நாளடைவிலே சுதேசிகளுக்கு ஆசிரிய நியமனங்கள் முதலான சலுகைகள் வழங்கப்பட்டன. இதனால் ஏற்பட்ட கவாச்சியும் ஒல்லாந்தர் காலத்திலே தமிழ்க்கல்வி விருத்திக்கு ஏதுவாயிற்று.

பரம்பரை பரம்பரையாக குரு-சிஷ்ய மரபிலே கற்றவர்கள் கூடக் கோயிற்பற்றுப் பாடசாலைகளுக்குச் சென்று கற்கவிரும்பினர். ஒல்லாந்தர் ஆட்சியின் நெகிழ்ச்சியே இதற்கு முக்கிய காரணம் எனலாம். அக்கால யாழ்ப்பாண மக்களுக்குக் கத்தோலிக்கத்தினை விடப் புரட்டஸ்தாந்திய மதம் சிறப்பாகக் காணப்பட்டது. கல்வி, மருத்துவம், ஆட்சிமுறைமை முதலிய அமிசங்களிலே ஒல்லாந்தர் ஆட்சி சிறப்பாக இருந்தமையால் யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் தமது அன்றாட வேலைகளில் ஓரளவுக்குச் சுதந்திரத்துடன் ஈடுபட்டனர். தமிழ்க்கல்வி, தமிழ்ப்புலமை முதலியன ஒல்லாந்தர் காலத்திலே ஓரளவுக்குச் சிறப்புடன் விளங்கியது எனலாம்.

1658 ஆம் ஆண்டு போர்த்துக்கேயரிடம் இருந்து யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றிய ஒல்லாந்தர் 1796ஆம் ஆண்டிலே யாழ்ப்பாணத்தை ஆங்கிலேயரிடம் பறிகொடுத்தனர். எறத்தாழ ஒன்றரை நூற்றாண்டுகள்

யாழ்ப்பாணம் ஒல்லாந்தர் ஆட்சியின் கீழ் இருந்துள்ளது. 1621 தொடக்கம் 1658 வரையான முப்பத்தேழு வருடங்களே யாழ்ப்பாணம் போர்த்துக்கேயர் வசம் இருந்தது. முப்பத்தேழு ஆண்டுகால ஆட்சியில் யாழ்ப்பாணத்தின் கல்விமுறைமை, அதன் வளர்ச்சி, பயன்பாடு முதலியவை பற்றி அறிவது கடினமானதே.

ஏழத்தாழ நூற்றைம்பது வருடங்கள் யாழ்ப்பாணம் ஒல்லாந்தர் ஆளுகைக்குக் கீழ் இருந்தது. கல்வி வரலாற்றிலே இக்கால கட்டம் மிக நீண்டதாகும். தமிழ் இலக்கிய வரலாறு என்னும் பெருவட்டத்தினுள் வைத்துப் பார்க்கும்பொழுது ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியங்களிற் சிறப்பானவை பல ஒல்லாந்தர் காலத்திற்குரியவையாகவே காணப்படுகின்றன. ஒல்லாந்தர் காலத்து இலக்கியங்கள் பற்றிப் பேராசிரியர் ஆ.சதாசிவம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார் :

“மக்கள் சமய வாழ்க்கையிலும் கோயில்வழிபாட்டிலும் நம்பிக்கை கொண்டிருந்ததாகிய ஒல்லாந்தர் காலத்திற்கோன்றிய இலக்கியங்கள் மக்களின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்தன. வரதபண்டிதர் இயற்றிய சிவராத்திரி புராணம், பிள்ளையார்கதை, குருநாதகவாமி கிள்ளை விடுதூது ஆகிய மூன்றும் பதினேழாம் நூற்றாண்டுச் சூழ்நிலையின் பெறுபேறாய்த் தோன்றியவை.⁵”

பேராசிரியர் ஆ.சதாசிவத்தின் மேற்காட்டிய கூற்று ஒல்லாந்தர் காலத் தமிழ்க் கல்விப் பின்னணி பற்றியறிய இரண்டு முக்கியமான தகவல்களைத் தருகின்றது.

மக்கள் சமயவாழ்க்கையிலும் கோயில் வழிபாட்டிலும் ஈடுபட்டிருந்தமை என்பது ஈழத்துத் தமிழ்க்கல்வி சைவத்துடன் இரண்டறக் கலந்து விளங்கியது என்பதையே புலப்படுத்துகின்றது. சமயக்கல்வியே தமிழ்க் கல்வியாகவும், தமிழ்க் கல்வியே சமயக்கல்வியாகவும் அமையும் சூழ்நிலையையே முற்குறிப்பிட்ட மேற்கோள் புலப்படுத்தி நிற்கும்.

“பதினேழாம் நூற்றாண்டின் சூழ்நிலையின் பெறுபேறு” என்று பேராசிரியர் குறிப்பிடும் சூழ்நிலையும் தமிழ்க்கல்வி பற்றியதாகவே அமைகின்றது. கோயிற்பற்றுப் பாடசாலைகளை விட மடாலயங்கள், வீட்டுத் திண்ணைகள், கோயில்கள் கல்வி பயில்களங்களாக இருந்தன என்பதையே “சூழ்நிலை” என்ற சொற்பிரயோகம் காட்டி நிற்கின்றது. முற்குறிப்பிட்ட சிவராத்திரிபுராணம், பிள்ளையார் கதை முதலிய

நூல்கள் சைவர்களின் விரதநாட்களில் படித்துப் பாராயணம் செய்வதும் பயன்விரிப்பதும் வழக்காறாகும். யாழ்ப்பாணத்திலே சைவர்கள் கூடும் பொது இடங்களிலே இத்தகைய நிலை ஒல்லாந்தர் காலத்திலே நடைமுறையில் இருந்தது என்பதையும் உணர்த்துகின்றது.

புராணங்கள் படிக்கவும், பயன்சொல்லவும் தெரிந்த கல்வியாளர்கள் பலர் யாழ்ப்பாணத்திலே ஒல்லாந்தர் காலத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர்.

ஒல்லாந்தர் காலத்திலே தோன்றிய மறைசையந்தாதி, கல்வளையந்தாதி, புலியூர்யமகஅந்தாதி, பறாளய் விநாயகர் பள்ளு, தண்டிகைக்கனகராயன்பள்ளு, கரவைவேலன் கோவை, யாழ்ப்பாணவைபவம் முதலிய நூல்களை நோக்கும் போது ஒல்லாந்தர் காலத்திலே உயர்வான ஓர் தமிழ்க்கல்விப் பாரம்பரியம் நிலவியது என்பது தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. இத்தகைய நூல்களை ஆக்கக்கூடியவகையில் ஒரு சிறப்பான தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியம் (1658 - 1796) இக் காலப்பகுதியிலேயே இருந்தது என்பது தெளிவாகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. கணபதிப்பிள்ளை, சி.பண்டிதமணி, இலக்கிய வழி - முன்னுரை. தனலக்குமி புத்தகசாலை, சன்னாகம்.
2. கனகரத்தினம், இரா.வை., ஈழத்தில் புராணபடனச் செல்வாக்கு.
3. Ambikaipakan, S. Eelanadu and the Tamil Sangams. Thirumagal Press, Chunnakam, 1981.
4. வேலுப்பிள்ளை, க.கல்லடி, யாழ்ப்பாண வைபவகௌமுதி.
5. சதாசிவம், ஆ., ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம். சாகித்திய மண்டல வெளியீடு, கொழும்பு, 1969.

வெற்றியைப் பெறவேண்டி... முடிந்தால்... காலம்... வகை... கல்வி...
முக்கியத்துவம்... முடிந்தால்... காலம்... வகை... கல்வி...

பொருளாதார மாற்றங்கள் பல நிகழ்ந்த காலப்பகுதியாகவும் 19ஆம் நூற்றாண்டினைக் கொள்ளலாம். இக்காலப்பகுதியில் இரண்டு வகையான தமிழ்க் கல்விமரபு நிலவிவந்துள்ளது. அவையாவன:

19ஆம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க் கல்விமரபு

ஈழத்தின் தமிழ்க் கல்வி வரலாற்றிலே 19ஆம் நூற்றாண்டிற்குக் குறிப்பிடத்தக்கதோர் முக்கியத்துவம் உண்டு. ஈழத்தில் அரசியல், பொருளாதார மாற்றங்கள் பல நிகழ்ந்த காலப்பகுதியாகவும் 19ஆம் நூற்றாண்டினைக் கொள்ளலாம். இக்காலப்பகுதியில் இரண்டு வகையான தமிழ்க் கல்விமரபு நிலவிவந்துள்ளது. அவையாவன:

மரபுவழிக் கல்வி

நிறுவனரீதியான கல்வி

இந்த இரண்டு கல்வி மரபுகளும் சிற்சில வகைகளில் ஒற்றுமை உடையவையாகவுமீ, சிற்சில கூறுகளில் வேற்றுமையுடையவையாகவும் காணப்படுகின்றன. எனினும் 19ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ்க் கல்வி வளர்ச்சிக்கு இந்த இரண்டு வகைக் கல்வி மரபுகளும் பேருதவி புரிந்துள்ளன.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே 19ஆம் நூற்றாண்டு ஈழத்தைப் பொறுத்தவரையில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. இம்முக்கியத்துவத்திற்கு இங்கு நிலவிய தமிழ்க் கல்வி மரபு மிக முக்கியமான காரணியெனலாம்.

மரபுவழிக் கல்வி

யாழ்ப்பாணத்திலே மிக நீண்டகாலமாக மரபுவழிக்கல்வி நிலவி வந்துள்ளது என்பதை இலகுவாக மறுத்துவிட முடியாது. ஐரோப்பியர் ஈழத்துக்கு வருவதற்கு முன்னரே யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்தில் தமிழ்க்கல்வி இங்கு விருத்தியடைந்தது என்பதற்கு அக்காலத்திலே தோன்றிய இலக்கியங்களே சான்றாகின்றன. தமிழ்க் கல்வியுடன் அத்தியந்த உறவுடன் வடமொழிப் பயிற்சியும் இருந்திருக்கிறது என்பதையே யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்தில் தோன்றிய இரகுவம்ச மொழி பெயர்ப்புக் காட்டி நிற்கின்றது. யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச்சங்கம், சரஸ்வதி மகால் என்னும் நூல்நிலையம் முதலியன யாழ்ப்பாண மன்னர்களால் நிறுவப்பட்டிருந்தன என்று அறிஞர்கள் கூறுவர்.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் பல பகுதிகளிலும் அறிவாற்றல் நிரம்பிய மரபுவழித் தமிழாசிரியர்கள் பலர் வாழ்ந்துள்ளனர். அவர்களின் பரம்பரையின் அறாத் தொடர்ச்சியாகவே நிறுவனரீதியான தமிழ்க் கல்விமரபு வளம்பெற்று உயர்ந்தது என்று துணிந்து கூறலாம்.

மரபுவழிக்கல்வி, பாரம்பரியக் கல்வி, திண்ணைப்பள்ளி, குரு - சிஷ்யக் கல்வி, குருகுலக்கல்வி முதலிய பல பெயர்களாலே மரபுவழிக் கல்வி அழைக்கப்படுகின்றது. தமிழ்மொழிக் கல்விக்கு மாத்திரமன்றி பல்வேறு தொழில்சார் கல்விகளும் மரபுவழியாகவே போதிக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. சிற்பக்கலை, இசைக்கலை முதலியனவும் பாரம்பரியமாகவே யாழ்ப்பாணத்திற் பயிலப்பட்டுவந்தன. மிக ஆரம்பத்தில் தமிழ்க்கல்வியும், ஒருவகையில் "குலவித்தை" யாகவே கருதப்பட்டது. "கல்லாமற் பாதி குலவித்தை" என்று தமிழிலே பழமொழிகூட உண்டு. தமிழ், தமிழ்க்கல்வி, தமிழ்ப்புலமைகூட முதலசொத்து, கொடை, பரம்பரை என்றெல்லாம் கருதிய ஒரு காலகட்டமும் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலே இருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் மரபுவழிக் கல்விப் பாரம்பரியத்தை நுணுகி ஆராயும்போது அது பண்டைக்காலத்தில் இருந்து நிலவிவந்த தமிழர்களின் கல்விமரபுடனே இயைவுபட்டுச் செல்கின்றமையைக் காணமுடிகின்றது. யாழ்ப்பாணத்து மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வி முறைமை போலவே தமிழ்நாட்டு மரபுவழிக் கல்விமுறைமையும் விளங்கி யுள்ளது.

19ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க்கல்வி பரம்பரைச் சொத்தாகவே கருதப்பட்டு வந்துள்ளது. 19ஆம் நூற்றாண்டில்

தமிழ்ப் புலமையிற் சிறப்புற்று விளங்கிய பலரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை ஆராயும்பொழுது இவ்வுண்மை தெரியவருகிறது. வாய்ப்பும் வசதியும் உள்ளவர்களுக்கே (பெரும்பாலும் உயர் சாதிக்காரர்களுக்கே) மரபுவழிக் கல்வி வசதி கிடைத்துள்ளது. யாழ்ப்பாணத்துச் சமூக அமைப்பின் சில தன்மைகளும் இதற்குக் காரணம் எனலாம்.

19ஆம் நூற்றாண்டிலே தமிழ்ப்புலமையும் ஒருவகையிற் பரம்பரைச் சொத்தாவே கருதப்பட்டது. இதற்கு முக்கிய காரணமாக அமைந்தது மரபுவழிக் கல்விமுறையே என்று குறிப்பிடலாம்.

அக்காலத்திற் கல்வியைத் தகப்பனிடமோ அல்லது தாய் மாமனிடமோ அல்லது பெரிய தந்தையிடமோ தான் பெரும்பாலும் கற்றனர். இவர்கள் இல்லாதவிடத்து உறவினர் ஒருவரை அணுகிக் கற்பர். உறவினரும் இல்லாதவிடத்து தாய் தந்தையர் தமது நண்பர்களை அல்லது நண்பர்களின் நண்பர்களை அணுகித் தம் பிள்ளைகளைப் படிக்க அனுப்புவர். இதனாலே ஓரளவுக்குத் தமிழ்க் கல்வி அபிவிருத்தி ஒரு குறிப்பிட்ட வட்டத்தினுள் நிற்கவேண்டியது தவிர்க்கமுடியாததாகியது.

ஈழத்துப் புகழ்பெற்ற தமிழ் அறிஞர்கள் என்று கருதப்பட்ட கன்னாகம் அ.குமாரசுவாமிப்புலவர், வித்துவசிரோமணி பொன்னம் பலபிள்ளை, வித்துவசிரோமணி சி.கணேசையர் உள்ளிட்ட பலர் முறையே தமது ஆரம்பத் தமிழ்க்கல்வியைத் தகப்பனிடமும், பெரிய தகப்பனிடமும், மாமனாரிடமுமே கற்றுப் பேரறிஞராக விளங்கியுள்ளனர். வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளையை ஆறுமுகநாவலரின் 'மருகரும் மாணாக்கரும்' என்று அழைக்கும் வழக்கம் இன்றும் உண்டு. கன்னாகம் அ.குமாரசுவாமிப்புலவர் தகப்பனிடமும் பின்னர் உறவினரான முருகேசபண்டிதரிடமும் தமிழும், மற்றோர் உறவினரான நாகநாதபண்டிதரிடம் வடமொழியையும் கற்றார்.¹ இவ்வாறே வித்துவசிரோமணி சி.கணேசையரும் முதலில் தகப்பன் சின்னையரிடமும் பின்னர் பெரிய தந்தையார் கதிர்காமையரிடமும் தமது ஆரம்பத் தமிழ்க் கல்வியைப் பெற்றார் என்றும் அறியமுடிகின்றது.²

19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க்கல்வி ஓர் குறிப்பிட்ட வட்டத்தினுள், ஓரளவுக்கு உறவுமுறை சொந்தம் என்ற வரம்புக்குள்ளிருந்தே முகிழ்ந்தது என்பதையே பெரும்பாலான புலவர் வரலாறுகள் காட்டி நிற்கின்றன. மரபுவழிக் கல்வியின் அல்லது திண்ணைப்பள்ளியின் பலமாகவும், பலவீனமாகவும் இக்கருத்தே பின்னர் கணிப்பிடப்பட்டது.

மரபுவழிக் கல்வியின் மிக முக்கியமான அம்சங்களில் ஒன்றாக ஏடு தொடக்கம் என்ற சடங்கும் அடங்கும். இம்மரபு குருகுலக் கல்வி

மரபின் தொடர்ச்சியையும் வளர்ச்சியையுமே காட்டி நிற்கின்றது. படிக்கத் தொடங்கும் ஒரு மாணவனுக்கு முறைப்படி ஏடு தொடக்கல் என்னும் சடங்காசாரம் இன்றும் வழங்கிவருகின்றது. எனினும் அதன் முக்கியத்துவம் 19ஆம் நூற்றாண்டில் ஈழத்திலே நன்கு விளங்கி அனுஷ்டிக்கப்பட்டது என்றே கருதவேண்டும். இன்று பலர் பாடசாலை களுக்குப் பிள்ளைகளை அனுப்பிய பின்னரே ஏடு தொடக்குகின்ற வழக்கமும் உண்டு.

ஏடு தொடக்கம் என்னும் கல்விப் பிரவேசச்சடங்கு பெரும்பாலும் ஐந்து வயது அளவிலேயே நடைபெறும். ஒரு நல்ல நாளில் சிறப்பாக வளர்பிறையை அண்டிய நாளிலே அல்லது விஜயதசமியிலே அல்லது தைப்பூசத்திருநாளிலேதான் ஏடு தொடக்கல் நடைபெறும். கோயிற்பூசகர் அல்லது தகப்பன் அல்லது படித்த நிறைவான ஓர் உறவினர் ஏடு தொடக்கத் தகுதியுள்ளவராகக் கருதப்பட்டார். ஏடு தொடக்குமுன் பூரணகும்பம் வைத்து விளக்கேற்றி ஒரு தட்டிலே பச்சை அரிசியைப் பரப்பி விநாயகரையும், சரஸ்வதியையும் வணங்குவர். பின்னர் தேனைத் தொட்டுப் பிள்ளையின் நாவிலே தடவிப் பிள்ளைக்கும் 'அ,ஆ, (வென்னா)' என்று சொல்லிக் கொடுப்பார்கள். பின்னர் வலதுகைச் சுட்டுவிரலைப் பிடித்துப் பரப்பி வைக்கப்பட்டிருந்த அரிசியின் மேலே எழுதப் பழக்குவர். மங்களகரமாக நிகழும் ஏடு தொடக்கம் சடங்கு முடிந்த பின்னர் மாணவன் (பிள்ளை) தகப்பனிடமோ, தாய் மாமனிடமோ, உறவினரிடமோ கல்வி கற்கத் தொடங்குவான்.

19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க்கல்வியிலே பரம்பரை செலுத்திய செல்வாக்கினைப் புரிந்து கொள்ளப் பாவலர் சரித்திர தீபகம் சிறந்த சான்றாக விளங்குகின்றது. பரம்பரை பரம்பரையாகத் தமிழ் படித்த குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்களைக் குறிப்பிடும் பொழுது தமிழ்க் கல்வியில் பரம்பரை அல்லது குடும்பச் செல்வாக்கு நிலவியவற்றையும் ஆர்னோல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை குறிப்பிடத் தவறவில்லை. சண்முகச் சட்டம்பியாரின் வரலாற்றைக் குறிப்பிடும் பொழுது,

“இவர் வாழையடிவாழையாகப் பிதா பாட்டன், அப்பாட்டன் என மூன்று நான்கு தலைமுறைகளான வித்துவான்களின் வமிசத்தைச் சேர்ந்தவர். இவரது பிதாவிடத்தில் இராமாயணப் பொருள் கேட்ட தற்குக் கைமாறாகவே சேனாதிராயமுதலியார் அதிகரிசனையோடு இவருக்குக் கல்வியமுதாட்டினார் எனக் கூறுவர்.”¹³

“வித்துவான்களின் வமிசத்தை”ச் சேர்ந்தவர் என்று பாவலர் சரித்திரதீபக ஆசிரியர் குறிப்பிடுவது பரம்பரை பரம்பரையான தமிழ்க்

கல்வியுடையவர் என்பதைக் குறிப்பிடவே எனலாம். மரபுவழிக் கல்வியின் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஓர் அமிசம் கற்ற குடும்பத்துப் பிள்ளைகள் கல்வியில் ஈடுபடுவதாகும்.

மரபுவழிக் கல்வியிலே கல்வி உபகாரம், நன்றிக்கடன், கைம்மாறு முதலிய சொற்கள் பிரயோகிக்கப்படுவதை அவதானிக்கலாம். ஆசிரியர் மாணவனுக்குக் கற்பிக்கும்பொழுது ஏதோ ஒருவகையான "உறவு" இருந்திருக்கின்றது.

மரபுவழிக் கல்வியில் ஓர் உபகாரப் பண்டமாகவே கருதப்பட்டது. மரபுவழிக் கல்விப் பாரம்பரியத்தினூடு சிறப்புற்று விளங்கிய கல்விமான்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது இவர் இன்னாரிடம் கல்வி உபகாரம் பெற்றவர் என்ற தொடர் அடிக்கடி இடம்பெறுவதை அவதானிக்கலாம்.

ஆசிரியர் வேதனம் பெறும் பழக்கம் மிக ஆரம்பகாலத்தில் ஈழத்து மரபுவழிக் கல்வியில் இருக்கவில்லை. இப்பழக்கம் இந்தியக் கல்வி மரபுக்கே பொருந்தக்கூடியது. எனினும் ஆசிரியருக்கு மாணாக்கர் "உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்" கல்விச் செல்வத்தைப் பெற்றனர். கூட்டுப் பொருளாதார அடிப்படையிலே ஆசிரியரின் வழியில், தோட்ட வேலைகளில் கணிசமானளவு வேலைகளை மாணாக்கர்களும் மாணாக்கர்களின் பெற்றோரும் செய்து கொடுப்பர். கைம்மாறு கருதாத கல்விப்போதனையாக அமைந்திருந்தாலும் மாணாக்கர்கள் நன்றிக் கடன் உடையவர்களாய், ஆசிரியருக்கு வேண்டிய "தொண்டு"களைச் செய்து வந்துள்ளனர். ஆசிரியரின் வயல், தோட்ட நடவடிக்கையில் அதிக கவனத்தை மாணாக்கர்களும், மாணவர்களின் பெற்றோரும் கவனித்து வந்தமையால் ஆசிரியருக்குப் பொருளாதாரப் பிரச்சினை இருக்கவில்லை. அத்தோடு தமக்கு வருகின்ற வருவாய்களில் ஒருபகுதி மாணவர்கள் குருவுக்கு காணிக்கையாகக் கொடுத்துள்ளனர். அரிசி, நெல்லு, குரக்கன், ஓடியல், தேங்காய், காய்கறி வகைகள் முதலியன மாணவர்களினால் ஆசிரியருக்கு அன்பளிப்பாக வழங்கப்பட்டன. அத்துடன் ஆசிரியருக்குச் சொந்தமான ஆடு, மாடுகளையும் பராமரித்து வருவதும் மாணவர்களின் கடமையாகும்.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலே மாடுகளுக்குப் பணையோலையைக் கிழித்து உணவாகக் கொடுப்பது வழக்கம். இரவில் நிலவில் ஆசிரியரைச் சூழ இருந்து மாணவர்களும் அவர்களது பெற்றோரும் வட்டமாக இருந்து ஓலை கிழிப்பது வழக்கம். ஓலை கிழிக்கும் போது புராண இதிகாசம் பற்றிய உரையாடல்களே பெரும்பாலும் நடை

பெறும். மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வியின் மிக முக்கியமான ஓர் அமிசமாக இது காணப்படுகின்றது. இம்மரபிலே இராப்பள்ளி, நிலாப்பள்ளி என வழங்கிய வளர்ந்தோர் கல்வி மரபும் அடங்குகின்றது.⁴ "கேள்விச் செல்வம்" என்று தமிழில் கூறப்படுகின்ற ஒருவகைக் கற்றல், கற்பித்தல் முறையின் ஓர் அமிசமாக இந்நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிடலாம்.

மரபுவழிக் கல்வியில் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்கள் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் இருந்தன என்று திட்டவாட்டமாகக் கூறமுடியாது. இரண்டு மூன்று கிராமங்களை உள்ளடக்கிய பகுதிகளுக்கு ஓர் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடம் விளங்கியதுண்டு. பெரும்பாலும் ஆரம்பக் கல்வியைக் குடும்பச் சூழலில் பெற்ற பின்னர் மாணாக்கர் நடந்து சென்று பாடங்களைக் கேட்கக்கூடியளவு தூரத்திலேயே திண்ணைப் பள்ளிகள் நிலவின. நடந்து செல்லக்கூடிய தூரம் என்பது ஏழெட்டு மைல்களாக இருக்கும்.

பெரும்பாலும் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்களாக ஆசிரியரின் இல்லமே அமையும். சற்றுப் பின்னர் ஊரிலுள்ள பெரியவர்களின் வீடுகளும் திண்ணைப் பள்ளிகளாக விளங்கியதும் உண்டு. வீட்டின் தலைவாசலில் அல்லது கூடத்தில் நான்கு பக்கமும் திண்ணைகள் (மண்) உயரமாக இருக்கும். நன்கு மெழுகிக் காய்ந்த அத்திண்ணையின் ஒருபகுதியில் பெரும்பாலும் வடக்கு முகமாகவேனும், கிழக்கு முகமாக வேனும் மான்தோல் அல்லது பலகையில் அல்லது பாயில் ஆசிரியர் அமர்ந்திருப்பார். மாணவர்கள் பெரும்பாலும் திண்ணையில் (பாய் போடப்படுவதுமுண்டு) இருப்பார்கள். ஆசிரியர் பாடம் நடத்துவார். பெரும்பாலும் சிறுவர்களுக்கு, ஆரம்ப வகுப்பு மாணவர்களுக்கு காலையிலேயே பாடம் நடக்கும். நிலத்திலே வெண்மணலைப் பரப்பிக் கையாலேயே எழுதுவார்கள். புத்தகம், சிலேற், பென்சில் முதலியன ஆரம்பகாலத்தில் கிடைக்காது. வளர்ந்த மாணவர்கள் ஏடும் எழுத்தாணியும் பாவிப்பார்கள். 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியையொட்டிப் புத்தகம், கொப்பி, பென்சில், பேனை முதலியன நடைமுறைக்கு வந்துவிட்டன.

காலப்போக்கில் திண்ணைப்பள்ளி மரபிலே மாணவர் தொகை அதிகரிக்க அதிகரிக்க நேரமாற்றங்களும் நிகழத் தொடங்கின. காலைப் பள்ளி, மாலைப்பள்ளி, இராப்பள்ளி, நிலாப்பள்ளி எனப் பல வகையால் இக்கல்விமரபு வளரத் தொடங்கியது.

வயது வந்தவர்களுக்கும், குடும்பத்தினருக்குமே பெரும்பாலும் இராப்பள்ளி நடக்கும். வாய்மொழி மரபாகக் கல்வி போதிக்கப்பட்ட

டமையால் இராப்பள்ளிக்குப் பெருமளவு வெளிச்சம் வேண்டியதாய் இருக்கவில்லை.

யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க்கல்வி மரபிலே இராப்பள்ளியிலேதான் பெரும்பாலானோர் புராணபடனத்தைப் பயின்றனர். "புராணபடனம் பழகுதல்" என்ற ஒரு சொற்றொடர் 19ஆம் நூற்றாண்டிலே யாழ்ப்பாணத்திலே நிலவியது. இப்புராணபடனப் பயிற்சி பெற்ற பலரை மிக அண்மைக்காலம் வரை யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு முழுவதும் காணக் கூடியதாக இருந்தது. இப்புராண படனக்காரர்கள் நாளடைவிலே தமிழ் அறிவு நிரம்பியவர்களாக விளங்கினர். புராணங்களுக்கு உரைகூறும் போது அரும்பதப்பொருள், ஒத்தசொல், ஒப்பீட்டுச் செய்யுள்கள், இலக்கண முடிபுகள் முதலியவற்றை அறிந்தமையால் மரபுவழிக் கல்வியின் ஒரு கூறாக விளங்கிய புராணபடனப் பயிற்சியும் தமிழ்க் கல்விப் பயிற்சியாகவே அமைந்தது எனக் கருதலாம்.

வயது வேறுபாடின்றித் (தராதரத்தின்) அறிவுத்தரத்தை அடிப் படையாக வைத்தே மரபுவழிக் கல்வி போதிக்கப்பட்டது. சில பாடங்கள் படிப்பிக்கும் போது ஏழத்தாழ பத்துப்பன்னிரண்டு வயது வித்தியாசம் உள்ளவர்களையும் ஒன்றாகவைத்தே தமிழ்க்கல்வி புகட்டப் பட்டது என்று அறியமுடிகின்றது.

திண்ணைப்பள்ளிகளிலே மாணவர்களின் தொகைக்கு ஏற்ப வகுப்புக்கள் நடத்தப்படுவதில்லை. மாணவர்களின் அறிவுத்தரம் (திறமைக்கேற்பவே) வகுப்புக்கள் பிரிக்கப்படும். உயர்ந்த (மேல்) வகுப்பிற் கற்கும் மாணாக்கர் ஆசிரியராக அமைவதும் உண்டு. இவர்களை மாணாக்க உபாத்தியாயர் என்றும் சட்டாம்பிள்ளை என்றும் அழைக்கும் வழக்கம் இருந்தது என்று அறிய முடிகின்றது.

மாணாக்க உபாத்தியாயருக்கு, அல்லது சட்டாம்பிள்ளைக்கு ஆசிரியர் (குரு) வேறு ஒரு நேரத்தில் (பெரும்பாலும் இரவில்) பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பர். "பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தல்" என்ற பதமே மரபுவழிக் கல்வியின் தன்மைகளைப் புலப்படுத்தப் போதுமானது. செவிவழியாகக் கேட்டு உணர்ந்து படித்தல் என்ற பொருளையே "பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தல்" என்ற பதம் விளக்குகின்றது.

திண்ணைப்பள்ளி மரபிலே பெரும்பாலான மாணவர்கள் உயர் தரக் கல்வியைப் பெறுபவர்கள் ஆசிரியருடன் உடனுறைந்து படிப்பதும் உண்டு. பழைய புராண இதிகாசங்களிற் காணப்படும் குருகுலவாசத் திற்கு ஓரளவு ஒத்ததாகவே இது காணப்பட்டது. மாணவனின் அறிவு, ஒழுக்கம், தோற்றம், பணிவு முதலிய அமிசங்களை மனங்கொண்டே

திண்ணைப்பள்ளி ஆசிரியர் மாணவனுக்கு அனுமதி கொடுப்பார்கள். வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளையின் திண்ணைப்பள்ளியில் தாம் அனுமதிபெற்ற வரலாற்றைக்கணேசையர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“அந்தச் சமயத்திலேதான் (ஒரு மாணவனைக் கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது) நானும் என்னுடைய மைத்துனரும் ஆங்கே போயிருந்தோம். என் மைத்துனர் மூலம் நான் தம்மிடம் படிக்க விரும்பியதை வித்துவசிரோமணியவர்கள் முன்னரேயறிந்தவர்கள். அன்றியும் புன்னாலைக்கட்டுவன் பாடசாலையிலே தாம் என்னைப் பரீட்சித்த ரூபகமும் இருந்திருத்தல் வேண்டும். ஆகவே, வித்துவசிரோமணியவர்கள் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்து நீர் சொல்லுவீரா? என்று கேட்டார். நான் ஆம் என்னும் குறிப்பிலே தலையசைத்து ‘உயர்திணைப் பலர்பால் வினைமுற்றாகவும், அஃறிணைப் பலவின்பால் வினைமுற்றாகவும் வரும்’ என்று விடை சொன்னேன். உடனே வித்துவசிரோமணி அவர்கள் பொன்னம்பல பிள்ளையின் தலையிலே இரண்டு குட்டுக் கொடுத்தார்கள்..... அவர் படிப்பார், படிக்கட்டும் என்று வித்துவசிரோமணியவர்கள் என்னுடைய மைத்துனர் சுந்தரஜயரவர்களிடம் கூறினார். நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். தந்தையாரின் விருப்பப்படி நான் எட்டாம் வகுப்புப் பரீட்சை சித்தியடைந்த பின் என்னுடைய மைத்துனர் வீட்டில் இருந்து கொண்டு வித்துவசிரோமணி அவர்களிடம் பாடம் கேட்டுவந்தேன்.”⁶

வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளையிடம் கணேசையர் பாடம் கேட்கச் சென்ற மேற்காட்டிய வரலாறு யாழ்ப்பாணத்து மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியின் மிக முக்கியமான ஓர் அமிசமாக அமைகிறது. அக்காலத் திண்ணைக் கல்வி மரபில் ‘கண்டபடி’ எல்லோரையும் அனுமதிப்பதில்லையென்ற உண்மையையும் முற்குறிப்பிட்ட மேற்கோள் காட்டிநிற்கின்றது. அனுமதி பெற்று நின்று படிக்கும் மாணவர் எதிர்காலத்தில் சிறந்து விளங்குவார் என்பதற்குக் கணேசையர் சிறந்த உதாரணமாவார். யாழ்ப்பாணத்தின் இரண்டாவது வித்துவசிரோமணியாக இவர் திகழ்ந்தார் என்பதும் மனங்கொள்ளத்தக்கது.

நீதிபோதனைகளை அறிந்து, படித்து நல்ல வாழ்க்கையை வாழ வேண்டும் என்பதே மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியின் பிரதான நோக்கமாக

இருந்தது. அத்துடன் வைத்திய சோதிட ஏடுகளைப் படிக்கவும் விளங்கிக் கொள்ளவும் நாள், திதி, நட்சத்திரம் முதலியவற்றை அறிந்து கொள்ளவும், புராணபடனம் செய்யவும், செய்யுள் இயற்றவும் தமிழ்க்கல்வி பயன்பட வேண்டும் என்பதும் மரபுவழிக் கல்வியின் இலக்காக இருந்தது. இந்த வகையிலேதான் மரபுவழிக் கல்வியின் பாடத்திட்டங்களும் அமைந்திருந்தன.

மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வி மாணாக்கர்களை ஒழுக்கசீலர்களாக உருவாக்குவதற்கான பயிற்சியையும் கொடுத்தது. அக்காலச் சமூக பொருளாதாரக் கட்டமைப்பிலே மரபுவழிக்கல்வியில் உத்தியோகம் என்பது எதிர்பார்க்கப்படவில்லை. "நாலுபேர்" மதிக்கக்கூடியதாக அறிவாளியாக வரவேண்டும் என்பதே முக்கியமான நோக்கமாக இருந்தது. புராண இதிகாசங்களைப் பதம் பிரித்து வாசிக்கவும் பொருள் விளங்கி உரை சொல்லவும் கூடிய பயிற்சியும் தமிழ்க்கல்வியின் முக்கியமான அம்சமாக இருந்தது.

19ஆம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலே தமிழ்க்கல்வி பெற்ற அறிஞர்கள் சமூக நன்மதிப்பைப் பெற்றவர்களாகவும், சமூகப் பயன்பாடுடையவர்களாகவும் திகழ்ந்தார்கள். நாள், நட்சத்திரம் பார்த்தல், கணித்தல், பஞ்சாங்கம் பார்த்தல், சாதகம் எழுதுதல் (குறிப்பு) முதலிய பணிகளையும் செய்யக்கூடிய வகையிலேயே தமிழ்க்கல்விப் பயிற்சி வழங்கப்பட்டது. தமிழ்க் கல்வியாளர் என்று கருதப்பட்டவர் செய்யுள் இயற்றும் திறனுடையவராக இருக்க வேண்டுமெனவும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

19ஆம் நூற்றாண்டில் ஈழத்துத் தமிழறிஞர்கள் பலர் தங்கள் தங்கள் ஊரிலுள்ள கோயில்கள் மீது பதிகம், மாலை, அந்தாதி, மும்மணிக் கோவை, நான்மணிமாலை முதலிய இலக்கியங்களையும் ஆக்கியுள்ளனர். இத்தகைய இலக்கிய ஆக்கத்திற்கு அவர்கள் பெற்ற தமிழ்க் கல்வியே உந்துசக்தியாக அமைந்தது என்று கருதலாம். 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க் கல்வியின் முக்கிய கூறாக விளங்கிய மரபுவழிக் கல்வி குடாநாடு முழுவதும் பரவிக்காணப்பட்டுள்ளது. எனினும் சிறப்பாகத் தமிழில் உயர்கல்விப் பாரம்பரியமொன்று குறிப்பிடத்தக்க பகுதிகளிலே சிறப்புற்று விளங்கியுள்ளது. நல்லூர், தெல்லிப்பழை, வட்டுக்கோட்டை, அராலி, வடமராட்சி முதலிய இடங்கள் தமிழ்க் கல்வியின் உயர்நிலை வளங்கியுள்ளன. யாழ்ப்பாணத்துப் புகழ்பூத்த தமிழறிஞர்களின் பிறப்பிடம், வாழ்விடம், கல்விகற்ற இடம் என்பவற்றைப் பற்றி ஆராயும் பொழுது இவ்வுண்மை தெற்றெனத் தெரியவருகின்றது.

நிறுவனரீதியான கல்வி

19ஆம் நூற்றாண்டு யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க் கல்வி மரபிலே மரபுவழிக் கல்வி பெற்றிருந்த செல்வாக்கினைப் போலவே நிறுவன ரீதியிலமைந்த பாடசாலைக் கல்வியும் விளங்கியது. பாடசாலைக் கல்வி மரபுவழிக்கல்வியின் முறைகள் பலவற்றிலிருந்து மாறுபட்டதாகவே இருந்தது. மேலைப்புலக் கலாசாரத்தின் குவிமையமாகத் திகழ்ந்த பாடசாலைகள், கல்லூரிகள் முதலியவற்றிலும் தமிழ்க் கல்வி விருத்தியடைந்தது. அவர்களின் தமிழ்க் கல்விமுறையை அவர்களது பாடத்திட்டங்கள் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். 19ஆம் நூற்றாண்டு யாழ்ப்பாணத் தமிழ்க் கல்வியில் பாடசாலைகளில் வழங்கிய பாடத்திட்டம் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது.

ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட நேரம் , வரன்முறையான நேரகுசி, எழுதுகருவிகள் முதலியனவற்றில் மரபுவழிகல்விக்கும் நிறுவனரீதியிலான கல்விக்குமிடையே வேறுபாடுகள் காணப்பட்டன. நிறுவன ரீதியிலான கல்வியில் கல்வி போதனைமுறையும் வித்தியாசமாகவே காணப்பட்டது. மனனமாக்குதல் மரபுவழிக் கல்வியில் முக்கியமானதாகக் கருதப்பட நிறுவனரீதியிலான தமிழ்க் கல்வியில் மனனம் பெருமளவு முக்கியத்துவம் பெறவில்லை. அச்சடித்த நூல்கள் நிறுவன ரீதியிலான கல்வியில் நடைமுறையில் இருந்தன.

பெருமளவுக்குப் போதனாமுறைமைகள் ஒன்றுபட்டுக் காணப்பட்ட போதிலும் சிற்சில வேறுபாடுகளும் காணப்பட்டன. மரபுவழிக் கல்வியிலே நிகண்டு பயன்படுத்தப்பட நிறுவன வழிவரும் கல்வியிலே அகராதிகள் பயன்படுத்தப்பட்டமையை உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம்.

மரபுவழிக் கல்வி புகழ்பெற்று விளங்கிய இடங்களிலேயே நிறுவன வழிவரும் கல்வி நிலையங்களும் நிறுவப்பட்டன. இக்கல்வி நிலையங்களுக்கு மரபுவழிக்கல்வியை நன்கு கற்ற மாணவர்களே வந்து சேர்ந்தனர். தமிழ்க் கல்வியோடு ஆங்கிலம் முதலிய பாஷைகளும் கற்பிக்கப்பட்டன. இதனால் வரன்முறையாகத் தமிழைக் கற்ற பலர் 19ஆம் நூற்றாண்டிலே ஆங்கிலக் கல்வியிலும் புகழ்பெற்று விளங்கினர். ஆறுமுகநாவலர், சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை முதலியோரை இந்த வகைக்கு உதாரணமாகச் சுட்டிக் காட்டலாம்.

மரபுவழிக் கல்வியின் நோக்கம் வேறாகவும் நிறுவனவழிவரும் கல்வியின் நோக்கம் வேறாகவுமே இருந்தன. மரபுவழிக் கல்வி நல்லொழுக்கம், மனிதநேயம், அறம், நீதி முதலியவற்றைப் போதிக்க,

நிறுவனவழிவரும் கல்வி முற்குறிப்பிட்டவற்றோடு கிறிஸ்தவ மதச் சூழலையும், அச்சூழலுக்கு இயைவுபட்ட வேலைவாய்ப்புத் தன்மைகளையும் நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது.

நிறுவனரீதியிலான கல்வி நிலையங்கள் பிழையின்றி அழகாக எழுதவும் பேசவும் மொழியைப் பயிற்றுவித்தமைக்கு அரசு உத்தியோகத்திற்குரியவர்களை உருவாக்குவதும் ஒரு காரணமாக அமைந்தது எனக் கொள்ளலாம்.

19ஆம் நூற்றாண்டு யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க்கல்வி இரண்டு மரபுகளைக் கொண்டது. இவ்விரண்டு மரபுகளும் ஒன்றுக்கொன்று சமமாகவும், சிற்சில இடங்களில் முரணியும் ஓடியுள்ளது. ஆரோக்கியமான தமிழ்க்கல்வி மரபொன்று 19ஆம் நூற்றாண்டிலே யாழ்ப்பாணத்திலே நிலவியுள்ளது. இந்த நிலைமைக்குப் பக்கபலமாக அக்கால அரசியல், சமூக, பொருளாதாரக் காரணிகளும் அமைந்தன எனக் கருதலாம்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. முத்துக்குமாரசுவாமிப்பிள்ளை, கு., குமாரசுவாமிப்புலவர் வரலாறு புலவரகம், சுன்னாகம், 1971
2. சிவலிங்கராஜா, எஸ்., வித்துவசிரோமணி கணேசையரின் வாழ்க்கையும் பணியும், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, 1986
3. சதாசிவம்பிள்ளை, ஆர்னோடல், பாவலர் சரித்திர தீபகம், கலாநிதி பூலோசிங்கம், (பதி). கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம், 1976.
4. சாமிநாதையர், உ.வே., நல்லுரைக் கோவை, காபீர் அச்சுக்கூடம். சென்னை, 1950, பக். 137 - 138.
5. தமிழ் மலர் -8. அரசாங்க வெளியீடு, 1969, ப.206.

மாக்கிப் பாடம் ஒப்பித்ததன் பின்னர்தான் அந்த எழுத்துக்களை மாணவர்கள் எழுதப் பழகுவர். முதலில் நிலத்திலே மணல்பரப்பி மணலிலே அகரவரிசைப்படி நெடுங்கணக்கினை எழுதிப் பழகுவர். பாரம்பரியக் கல்விமுறையிலே பிள்ளைகளுக்கு எழுத்துப் பழக நீண்ட நாட்கள் செல்லும். எழுத்தின் ஒலிவடிவை அறிந்த மாணவன் அதனை உச்சரித்து அதன் வரிவடிவை எழுதப் பழகுவான். பெரும்பாலும் மணலிலேதான் முதன்முதலாக எழுத்துப் பயிற்சி நடைபெறும். மணலிலே நீண்ட நாட்களுக்கு எழுதிப் பழகிய பின்னர்தான் ஓலையைப் (ஏடு) பயன்படுத்தமுடியும். ஆசிரியர் ஒவ்வொரு மாணவன் மீதும் தனிக்கவனம் செலுத்தியே எழுத்தினைப் பழக்குவர். திண்ணைப் பள்ளி மரபிலே கரும்பலகை உபயோகத்தில் இருக்கவில்லை. ஆசிரியர் மாணவனின் வலதுகைச் சுட்டுவிரலைப் பிடித்துத் திரும்பத் திரும்ப மணலிலே எழுதிக் காட்டுவார். அழித்து அழித்துத் திரும்பத் திரும்ப எழுதிப் பழக மணல் மிக வசதியாக இருந்தது. மாணவர் எழுதப் பழகியதும் அவன் கல்வியில் ஒருபடி உயர்ந்தவனாக கருதப்படுவான். "எழுத்தறியத் தீரும் இழிதகைமை" என்ற தொடர் இதனையும் சுட்டி நிற்கின்றது எனலாம்.

பாடமாக்குவித்தல், பின்னர் எழுத்துப் பழகதல் என்ற இரண்டு அம்சங்களுமே திண்ணைப்பள்ளியில் தமிழ் மொழி கற்பித்தலில், முதன் முதலிற் பயிற்றும் பாடத்திட்டமாக இருந்தது எனலாம். இதனைப் பாடத்திட்டம் என்றோ இதுதான் பாடத்திட்டம் என்றோ யாருக்கும் தெரியப் படுத்துவதில்லை. பாடத்தை ஒழுங்குறப் பயிற்றும் முறைமையே பாடத்திட்டம் என்ற பெயரில் அழைக்கப்படுகின்றது. மரபுவழிக் கல்வியில் ஒழுங்குமுறைமை ஒன்று பேணப்பட்டது. இதனை நாம் பாடத்திட்டம் என்று அழைக்கலாம். ஆரம்பகாலத் தமிழ்க் கல்வி பற்றிப் ப.சிவனடி என்பவர் குறிப்பிடும் கருத்து 19ஆம் நூற்றாண்டின் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டு மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வியின் இயல்புகளைக் கொண்டதாகவே காணப்படுகின்றது. அவர் கூற்றுப் பின்வருமாறு அமைகின்றது:

"பிள்ளைகளுக்கு மணல்தான் கரும்பலகை இடத்தைப் பெற்றிருந்தது. பனையேடுதான் புத்தகம். விரலும் எழுத்தாணியுமே எழுதுகோல் இடத்தைப் பெற்றிருந்தன. ஆசிரியர் முதலில் பிள்ளையின் ஆட்காட்டி விரலைப் பிடித்து மணலில் தமிழின் வரிவடிவை எழுதிக் காட்டுவார். பிறகு அவர் சொல்லியபடி ஆனா, ஆவன்னா, தமிழ் நெடுங்கணக்கைத் தவறின்றி உச்சரிக்க வேண்டும்... உமிழின் ஒலிவடிவை நன்றாக அறிந்தபின்னர்தான் வரிவடிவை (அரிச்சுவடியை) ஆசிரியர் எழுதிக் காட்டுவார்!"

மேற்காட்டிய முறைமை மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியிலே பயன்பட்டபொழுது இது பாடத்திட்டத்தின் ஒரு பகுதி என்ற உணர்வினைப் பலர் பெற்றிருக்கவில்லை. ஆனால் நிறுவனரீதியில் வரும் பாடசாலைகளிலும் பின்னர் (மிக அண்மைக்காலம் வரை) இந்த நடைமுறை கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. ஆனால் நிறுவனரீதியில் வரும் பாடசாலைகளில் இது பாடத்திட்டம் என்ற பெயரில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது.

ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட மரபுவழிப் படிப்பிலே கடவுள் வணக்கம், குரு வணக்கம் முதலியனவும் பாடத்திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகவே இருந்து வந்துள்ளது. இவை பற்றிப் பின்னர் நோக்குவோம்.

பெரும்பாலும் நீதி நூல்களும், சமயச் சார்புடைய நூல்களுமே ஆரம்ப வகுப்பு மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்டன. ஆத்திசூடி, கொன்றை வேந்தன் முதலியவை அகர வரிசையில் அமைந்தமைக்கு முக்கிய காரணம் ஆரம்பக்கல்வி கற்கும் பிள்ளை நெடுங்கணக்கைத் தடையின்றிப் பழகவும் அதன்வழி நீதிபோதனையைப் பெறவும் வேண்டும் என்ற பாடமுறைமையையே எனலாம்.

19ஆம் நூற்றாண்டின் சகல தமிழ்க் கல்வி நிலையங்களிலும் ஆத்திசூடி, கொன்றை வேந்தன் முதலியன போதிக்கப்பட்டன. ஆரம்ப வகுப்பு மாணவர்களின் பாடத்திட்டத்தில் அவை முக்கிய இடத்தைப் பெற்றன. பண்டைக்காலக் கல்விமுறையின் பாடத்திட்டம் பற்றி இந்திய சரித்திரக் களஞ்சியம் என்னும் நூல் பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

''அரிச்சுவடி என்னும் வரிச்சுவடி, ஓளவையார் இயற்றிய ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், மூதுரை, வாக்குண்டாம், நாலடியார் (இவற்றின் மூலம் மட்டும்) முதலியனவும், எண்சுவடியில் உள்ள கீழ்வாயிலக்கம், மேல்வாயிலக்கம், குழி மாற்று, நெல்லிலக்கம், முறையஞ் சொல்லுதல் முதலியன''²

மேற்காட்டிய நூல்கள் யாவும் 19ஆம் நூற்றாண்டு யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க் கல்வியில் முக்கிய இடத்தினைப் பெற்றமையையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

யாழ்ப்பாணத்தமிழ்க்கல்வி மரபிலேயும் முக்கியமான இடம்பெறும் பாடநூல்களாக ஆத்திசூடி முதலியனவே அமைந்தன. இந்நூல்களின் பயன்பாடு பற்றி உ.வே.சாமிநாதையர் கூறுவது மனங் கொள்ளத்தக்கது :

''சிறுவர்கள் படிக்கும் ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன் என்பவை அகராதிவரிசையில் அமைந்தமை அவர்களுடைய ஞாபகத்தில் அவை பதிவதன் பொருட்டேயாகும். இப்படியே

அந்தாதிமுறையைக் கொண்டும், எதுகை மோனைகளைக் கொண்டும் செய்யுட்களை ஞாபகப்படுத்திக்கொள்வார்கள். அந்தாதி நூல்களை இளம்பருவத்தே கற்பிப்பதற்குப் பயன் ஞாபகசக்தியடைவதே.”³

எழுத்தினை உச்சரிக்கவும், எழுதவும் பழகிய பின்னர் முற்குறிப் பிட்ட ஆத்திசூடி முதலியவற்றைப் பொருள் விளக்கமின்றியே மனனஞ் செய்வர். மனனம் செய்த பின்னர் இரண்டாவது கட்டம் ஆரம்பமாகும்.

மனனமாக்கிய பகுதிகளுக்கு ஆசிரியர் பொருள்கூறி விளக்குவார். பொருள்கூறி விளக்கிய பின்னர் ஏட்டுச் சுவடியில் (மிகச் சிறுபான்மையாக கடதாசியில் தடிப்பேனையால்) எழுதப் பயிற்றுவர். உச்சரிப்போடு, மனனத்தோடு இருந்த மாணவன் ஓலையில் எழுதும்போது அதற்கு வசதியாகச் சில பாடப்பகுதிகள் மாற்றம் அடையும். ஓலையில் எழுதுவதற்குரிய முறைமையை ஆசிரியர் பழக்குவதற்குப் பலநாட்கள் பிடிக்கும். எழுத்தாணியாற்றான் ஓலையில் எழுதலாம். எழுத்தாணி இரும்பினால் ஆக்கப்பட்டிருக்கும். பிள்ளைகளின் குடும்ப வசதிக்கேற்ற வகையிலே எழுத்தாணிகளும் அமைந்திருக்கும். சில எழுத்தாணிகள் ஒரு புறம் மட்டும் ஊசிபோற் கூருள்ளதாக இருக்கும். எழுத்தாணிகளுக்கு ஊசி என்றும் ஒரு பெயர் உண்டு. தமிழ் மக்கள் பயன்படுத்திய எழுத்தாணிகளைப் பற்றியறியப் பின்வரும் குறிப்பு உதவுகின்றது.

“ஓலையில் எழுதுவதற்குரிய எழுத்தாணியில் பல பேதங்கள் உண்டு. எழுத்தாணியை ஊசியென்றும் கூறுவதுண்டு. மடக்கையெழுத்தாணி, வாரெழுத்தாணி, குண்டெழுத்தாணி என்பன எழுத்தாணியின் வகைகள். ஒருபக்கம் வாருவதற்குக் கத்தியும், மறுபக்கம் எழுதுவதற்கு எழுத்தாணியும் அமைந்ததைப் பார்த்தே பேனாக்கத்தி என்று பெயர் வந்ததென்று தோன்றுகின்றது.”⁴

எழுத்தாணியால் ஏட்டினில் எழுதுவதே ஒரு கலை. இந்த எழுத்துப் பயிற்சியும் மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியின் எழுதப்படாத ஒர் பாடத்திட்டமாகவே இருந்தது. ஓலையிலே ஓட்டைகள் விழாமலும், ஓலை கிழியாமலும் எழுதப் பழக்குவதே ஆசிரியர் முதற் கடமையாகும்.

எழுத்து உறுப்பு மிகவும் முக்கியமாகப் பேணப்பட்டது. 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழறிஞர்களில் பெரும்பாலானோர் மிகவும் அழகாக (உறுப்பாக) எழுதக்கூடியவர்களாவே இருந்தனர். எழுதும் முறை பழக்குதலில் ஆசிரியருக்கு உதவியாக கட்டாம்பிள்ளை என வழங்கப்பட்ட மூத்த மாணவர்களும் இருந்துள்ளனர்.

‘‘இளமைமுதலே ஓலையை இடக்கையால் பிடித்து வலக்கையால் எழுத்தாணியைக் கொண்டு எழுதிப் பழகுவார். எழுத்தாணியைப் பிடித்து எழுதும் போது, ஓலையைத்தான் நகர்த்துவார். எழுத்தாணி பிடித்த இடத்தில் இருந்தே வரும்.’’⁵

உச்சரிப்பு, மனனம், எழுத்துப் பயிற்சி என்ற படிமுறைப் பாடத்திட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட பின்னர், சொற்களைப் பொருளுக்கு ஏற்பப் பிரித்து வாசிக்கப் பயிற்றுவார்.

வாசிப்புப் பயிற்சிக்குப் பெரும்பாலும் ஏடுகளே பயன்படுத்தப்பட்டன. 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுக்கூறுகளுக்குப் பின்னர் நூல்கள், கடதாசிகள் நடைமுறைக்கு வந்துவிட்டன. எனினும் யாழ்ப்பாணத்திலே பெருமளவுக்கு இலக்கிய இலக்கண ஏடுகள் பாவனையில் இருந்தன. சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை, உ.வே.சாமிநாதையர் முதலியோர் நூல்களைப் பதிப்பிக்கும்பொழுது ஈழத்து அறிஞர்கள் பலர் தம்வசமுள்ள ஏடுகளை அன்பளிப்புக்களாக வழங்கியதை வெளிவந்த நூல்களின் பதிப்புரைகள் சுட்டி நிற்கின்றன.

19ஆம் நூற்றாண்டில் மாத்திரமன்றி 20ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் இரு தசாப்தங்கள் வரை யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலே ஏடு, எழுத்தாணிப் பாவனை மிகச் சிறுபான்மையாக இருந்துள்ளன. மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையிடம் கற்ற உ.வே.சாமிநாதையர் தாம் ஏட்டில் எழுதிப் படித்த முறைமை பற்றி என் சரித்திரம் உட்பட்ட பல நூல்களிலே கூறியுள்ளார்.⁶

19ஆம் நூற்றாண்டிலே யாழ்ப்பாணத்தில் நூல்கள், கொப்பிகள் பாவனைக்கு வந்துவிட்ட போதிலும் ஏடுகளே பெரும்பாலும் இலக்கிய இலக்கணங்களுக்கு பயன்படுத்தப்பட்டன. சிறப்பாக இராமாயணம், பாரதம், சங்க இலக்கியங்கள், கந்தபுராணம் முதலியன 20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரை ஏடுகளாக யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையையும் அவதானிக்கலாம்.

19ஆம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் வழக்கத்தில் இருந்த இலக்கிய இலக்கண சமய ஏட்டுச் சுவடிகள் பலவற்றை அமெரிக்க மிஷனரிமார் விலை கொடுத்து வாங்கிப் பாதுகாத்து வந்துள்ளனர்.⁷

ஏடெழுதும் பயிற்சியும், அனுபவமும் பெற்ற பலர் நூல்களைப் பிரதி செய்து விற்பதும் உண்டு. யாழ்ப்பாணத்திலே 19ஆம் நூற்றாண்டிற் படிப்பதற்கு ஏடுகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதைப் பின்வரும் கூற்று அரண் செய்கின்றது.

“கடைசி மகனுக்குச் சதாசிவம் என்று பெயர். இவரின் பிறப்பு உத்தேசம் 1814ஆம் ஆண்டு வரையில் இருக்கும். இக்குடும்பத்தின் பிதா தன் பிள்ளைகள் கல்விப் பயிற்சியுள்ள வர்களாய் இருக்க வேண்டும் என்றும் வாஞ்சை கொண்டார். கல்வி முறை அக்காலத்தில் புஸ்தகமல்ல. ஏட்டுப் பிரதியாகவே நடைபெற்று வந்தது. முருகப்பா பிள்ளைகளின் கல்விப் பயிற்சியின் வாஞ்சையினாலும், பொருட் கஷ்டத்தினாலும் தான் அணிந்திருந்த கடுக்கன்களைக் கழற்றி விற்று ஒரு பாரத ஏடு வாங்கிப் பிள்ளைகள் படிப்பதற்காகக் கொடுத்தார்.”⁸

மேற்காட்டிய கூற்று யாழ்ப்பாணத்திலே ஏடுகள் பாவனையில் இருந்ததென்பதை அறியத்தருவதோடு யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மக்களுக்குக் கல்விமேலிருந்த அத்தியந்த ஈடுபாட்டையும் சுட்டி நிற்கின்றது.

19ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியத்திலே எழுத்துக்களின் ஒலி உச்சரிப்பு நன்கு பழக்கப்பட்ட பின் மணலிலே எழுதப் பழக்கி அதன் பின்னரே ஏடு பாவனைக்கு வந்தது. ஒருவித படிமுறையான பயிற்சியே மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியின் பாடத்திட்டமாக அமைந்தது.

வாய்ப்பயிற்சி (உச்சரிப்பு)யின் பின் செவிப் பயிற்சி (எழுத்துக்களை எல்லோரும் சேர்ந்து உரத்து உச்சரித்தல்) இரண்டும் அறிந்தபின் கட்டிலப் பயிற்சி (எழுத்துக்களை அதன் வடிவத்தைப் பார்த்து உச்சரித்துப் பழகுதல்) இம் மூன்று நிலையும் கடந்தபின், இம்மூன்றையும் ஒன்றாகப் பயன்படுத்திக் கைப்பயிற்சி (எழுத்துப் பழக்குதல்) தொடங்கும். வாய், செவி, கண், கை ஆகிய அனைத்துப் புலன்களும் ஒருவழி சேர்ந்தே மாணவன் எழுதத் தொடங்குவான். எழுதி எழுதிக் கை படிய வேண்டும். “சித்திரமும் கைப்பழக்கம்” என்று தமிழிலே ஒரு பழமொழியுண்டு. சித்திரம் என்றால் எழுத்து என்ற பொருளும் உண்டு.

1820 தொடக்கம் 1836ஆம் ஆண்டுவரை யாழ்ப்பாணத்திற் பணி யாற்றிய ஸ்ரீமரன் உவின்சிலோ என்னும் அமெரிக்க மிஷனரியின் கடிதத்தில் இருந்து யாழ்ப்பாணத்தின் தமிழ்க்கல்வி மரபின் ஒரு நிலையினைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

“இப்பள்ளிகளில் மேல்நிலைச் சாதியாரின் பிள்ளைகள் படித்தனர். இவை பெரும்பாலும் ஒரு மரத்தினடியில் அல்லது ஒரு வீட்டின் திண்ணையில் நடைபெற்று வந்தன. மாணவர்கள் சப்பாணிகட்டி உட்கார்ந்து தமக்கு முன்னாற் பரப்பப் பட்டிருந்த புழுதி மணலில் எழுதக் கற்றுக் கொள்வார்கள்.

ஏட்டுச்சுவடிகளில் உள்ள எழுத்துக்களை அடையாளம் காணும் வரை இத்தகைய படிப்பு நடந்து கொண்டேயிருக்கும். ஏட்டுச்சுவடிகளில் எழுத்துக்கள் இரும்பாணியினால் எழுதப்படும்.”⁹

மேற்காட்டிய கூற்று யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க்கல்வி மரபின் முறைமையைத் தெளிவாகக் காட்டி நிற்கின்றது.

ஏடுகள் எழுதப்படுவதோடு மாத்திரமன்றி ஏடுகளை அவதானமாகப் பிரித்து ஏடுக்கவும், பின்னர் ஒழுங்காக அடுக்கிக் கட்டி வைக்கவும் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. இது வெறுமனே பாடத்திட்டம் என்ற வரம்பிற்குள் அடங்காவிட்டாலும் ஒரு வகையில் படிப்பித்தல் முறையுடன் சம்பந்தப்பட்டதாகவே காணப்படுகின்றது. மாணாக்கர்களின் மதிநுட்பம் மாத்திரமன்றி ஒழுங்குமுறையான பழக்கவழக்கத்திலும் அவதானமாக இருக்க வேண்டும் என்பதும் பண்டைய தமிழ்க்கல்வி மரபின் பாடத்திட்டத்தோடு சேர்ந்ததாகவே இருந்தது என்பதற்குச் சான்றுகள் பல உள. உ.வே.சாமிநாதையரின் பின்வரும் கூற்று இக்கருத்தினை அரண் செய்கின்றது.

''சுவடிகளைக் கயிற்றால் கட்டுவதற்கே ஒருமுறை உண்டு. சரியாகக் கட்டுகிறார்களாவென்று பரீட்சிப்பதற்காக ஆசிரியர் மாணாக்கர்களிடம் சுவடிகளைப் பிரித்துக் கொடுத்து மறுபடி கட்டச் சொல்லுவதுண்டு.”¹⁰

ஏடுகளை நன்கு கையாளுதல், பேணுதல், பயன்படுத்துதல் முதலியனவும் அறிவிக்கப்படாத பாடத்திட்டமாகவே மரபுவழிக் கல்வி முறையில் இருந்ததெனலாம்.

மரபுவழிக் கல்விமுறையில் இறைவழிபாடு, பிரார்த்தனை முதலியவற்றிற்கும் இடம் கொடுக்கப்பட்டது. காலையில் பாடந் தொடங்குமுன் குருவையும் கடவுளையும் வணங்குதலும் பாடம் முடியும்போதும் குருவையும் கடவுளையும் வணங்குதலும் ஒருவகையில் பாடத்திட்டம் போலவே அமைந்திருந்தது. மரபுவழிக் கல்வி நிறுவன வழிவரும் கல்வியாக மாறியவிடத்தும் இந்த நிலை ஓரளவுக்கு நிலவியுள்ளது.

19ஆம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்து மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வியில் பயன்படுத்தப்பட்ட பாடநூல்கள் பலவாகும். இந்த இந்த வகுப்புக்கு இந்த இந்த நூல்கள் பயன்படுத்தப்பட்டனவென்ற தகவலைப் பெறமுடியாதுள்ளது. எனினும் பொதுவாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட நூல்

களைப் பற்றிய தகவல்கள் பல கிடைக்கின்றன. உவின்சிலோ பாதிரியார் தமது தினப்பதிவேட்டிலே (டயறியிலே) பின்வருமாறு குறித்துள்ளார்.

“இத்திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்களில் சதுரகராதி, வாழ் த்துமாலை, தொன்னூல் விளக்கம், நைடதம், மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ், நிகண்டு, வைத்தியம், சோதிடம் என்பன போதிக்கப்பட்டனவெனத் தெரிகின்றது.”¹¹

மேற்காட்டிய நூல்கள் ஆரம்பவகுப்பு நிலையைக் கடந்து உயர் கல்வி கற்பதற்குரிய பாடத்திட்டமாகவே காணப்படுகின்றன.

19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க் கல்விமரபிலே மிக முக்கியமான அமிசமாக உயர்தமிழ்க்கல்வி அமைந்தது. பாடத்தை (செய்யுளைப்) பதம்பிரித்துப் பொருள் விளங்கிப் படிக்கவும் எழுதவும் தெரிந்த மாணாக்கர்களுக்கே முற்குறிப்பிட்ட நூல்கள் போதிக்கப்படும். சில காலம் இந்நூல்களைப் படித்தபின்னர், சிற்சில நூல்களிற் சிறப்புப் பாண்டித்தியம் பெற்ற ஆசிரியர்களை அணுகிப் பாடங்கேட்பது வழக்கம். இலக்கிய இலக்கணங்களில் பொதுவாக ஆற்றலுடையவர்களாக அக்காலத்து மரபுவழித் தமிழாசிரியர்கள் இருந்தாலும் சிலர் சில இலக்கியங்களிற் சிறப்புத் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தனர். பல மாணாக்கர்கள் வித்துவகிரோமணி பொன்னம்பலம்பிள்ளையை அணுகிக் காவியங்களைப் படித்தமைக்கும், சுன்னாகம் பூ.முருகேச பண்டிதரை அணுகி இலக்கணம் கற்றமைக்கும், தும்பளை முத்துக்குமாரசுவாமிக் குருக்களை அணுகித் தொல்காப்பியத்தையும் வடமொழியையும் கற்றமைக்கும் அவர்கள் பெற்றிருந்த சிறப்புத் தேர்ச்சியே காரணம் எனலாம்.¹²

நிறுவன வழிவரும் கல்வியிற் பாடத்திட்டம்

19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க் கல்விப் பயிற்றலில் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட பாடத்திட்ட ஒழுங்குமுறைகள் பெரும்பாலும் மரபுவழிக்கும், நிறுவன ரீதிக்கும் ஒரே தனமையுடையவையாகவே காணப்படுகின்றன. மதவிடயத்தில் மாத்திரம் சிற்சில வேறுபாடுகள் காணப்பட்டன.

19ஆம் நூற்றாண்டு நிறுவனரீதியான பாடசாலைகள் இரண்டு வகையாகக் காணப்பட்டன. ஆங்கிலமும் தமிழும் போதிக்கப்பட்ட பாடசாலைகள் ஒருவகை. தனியே தமிழ்க் கல்வி மாத்திரம் போதிக்கப்பட்ட பாடசாலைகள் இன்னொருவகை. இவ்விருவகைப் பாடசாலைகளுக்கும் ஒரு பொதுவான தமிழ்ப் பாடத்திட்டம் அமைந்திருக்கவில்லையென்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆங்கிலமொழி மூலம் போதிக்கப்பட்ட பாடசாலைகளில் தமிழ் இலக்கிய இலக்கணம் ஒரு பாடமாக மாத்திரம் இருந்தது. பெரும்பாலும் கிரிஸ்தவப் பாடசாலைகளாக இருந்தமையால் இந்துசமயம் சாராத நீதி இலக்கிய நூல்களே இவர்களின் பாடத்திட்டமாக இருந்தது. 19ஆம் நூற்றாண்டுக் கிரிஸ்தவப் பாடசாலைகளின் பாடத்திட்டம் பற்றி அறியப் பின்வரும் கூற்று உதவுகின்றது :

''கிரிஸ்தவ மிஷனரிமார் ஏனைய மதத்தவரின் கருத்து களைக் கூறும் பகுதிகளைத் தம் பாடசாலைகளில் அனுமதிக்காமல் தடுக்கவே பாடசாலைகளில் தமிழ் இலக்கியங்களில் இருந்து பாடநூல்களைத் தெரிந்து வழங்கினார்கள். அவர்தம் தெரிவுமுறை மதத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. மத அடிப்படையைக் கொண்டிருந்த தமிழ் இலக்கியத்திலே அவர்தம் வேலை அரிதாக முடிந்தது. எனவே தமிழ் இலக்கியத்தின் பெரும்பகுதி - உயிர்ப்பகுதி மிஷனரிமார் கல்வியிலே தவிர்க்கப்பட்டு அறம் நீதி உணர்த்தும் பகுதிகளே பாடமாக அமைந்தன. நீதி நூற்றிரட்டு, தமிழ்ச் செய்யுள் கலம்பகம் முதலான தொகுப்புக்களுக்கான சூழல் எவ்வாறு எழுந்தது என்பது தெளிவாகின்றது.¹³

19ஆம் நூற்றாண்டுக் கிரிஸ்தவக் கல்விச் சூழலில் பாடத்திட்டமாக அமைந்த தமிழ் இலக்கியங்களிற் பெரும்பாலும் சைவசமயச் செய்யுட்கள் இடம்பெறவில்லையென்பது உண்மையே. எனினும் சிற்சில விதிவிலக்குகளும் காணப்பட்டன. உதாரணமாக வட்டுக் கோட்டைச் செமினரியிலே கந்தபுராணம் முதலிய சைவ இலக்கியங்களும் போதிக்கப்பட்டுள்ளமையைக் குறிப்பிடலாம்.

நிறுவனமயப்பட்ட பாடசாலைகளிலே ஆரம்ப வகுப்புகளுக்கு நீதிநூல்களே பெரும்பாலும் போதிக்கப்பட்டுள்ளன. அக்காலகட்டத்திலே ஆறுமுகநாவலர் உள்ளிட்ட தமிழ் அறிஞர்கள் பலர் நீதிநூல்களை அச்சிட்டு, உரையெழுதியும் வெளியிட்டமைக்கு முக்கிய காரணம் அவை அக்காலப் பாடத்திட்டத்தில் இடம்பெற்றமையே என்று கூறலாம்.

19ஆம் நூற்றாண்டிலே யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் வழக்கத்திலிருந்த பாடத்திட்டம் பற்றி 1841ஆம் ஆண்டு வெளியான உதயதாரகைப் பத்திரிகையிலே ஒரு செய்தி வெளியாகியிருந்தது. அச்செய்தியின் ஒரு பகுதி பின்வருமாறு :

“இப்பொழுது படிப்பிக்கும் தமிழ்க் கல்விகளாவன அரிவரி, ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், திருவள்ளுவர் குறள், நல்வழி, வாக்குண்டாம், நன்னெறி, நீதிவெண்பா, நாலடியார், சதுரகராதி, வாழ்த்துமாலை, தொன்னூல் விளக்கப் புகழ்ச்சி மாலை, திருவள்ளுவமாலை, கணக்கு, அந்தாதி, நடைதம், சோதிடம், மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ், நிகண்டு, அரும் பொருள் விளக்கம், இராவணசித்தர் சூத்திரம், காவியம், நன்னூல், வைத்தியசாஸ்திரம், ஆகமம் முதலியவைகளே.”¹⁴

மேற்காட்டிய பகுதி வகுப்பு எல்லைகளைக்கடந்து நடைமுறைப் படுத்தப்பட்ட பாடத்திட்டத்தை ஓரளவுக்கு முழுமையாகத் தருகின்றது என்று கருதலாம்.

19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க்கல்வி மரபிலே நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட பாடத்திட்டத்தினைப் பூரணமாக அறிந்து கொள்ள ஆறுமுக நாவலரின் பாலபாடங்கள் பெருமளவுக்கு உதவுகின்றன.

மாணவரின் அறிவுநிலையை மனங்கொண்டு தயாரிக்கப்பட்ட முதல் தமிழ்பாடநூல் நாவலரின் பாலபாடமே என்று கூறலாம். பால பாடத்தின் அமைப்பு ஒருவகைப் படிமுறையைக் கொண்டதாகவே இருக்கின்றது. முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம், நான்காம் பால பாட பாடங்களையே நாவலர் எழுதினார் என்பர். இந்நான்கு பாலபாடங்களிலும் கல்விப் போதனைமுறையைப் பெருமளவுக்கு மனங் கொண்டு மாணவனின் உடல், உள வளர்ச்சியடிப்படையிலேயே வகுக்கப்பட்டுள்ளன. மொழியறிவை படிப்படியாக வளர்த்துச் செல்வதற்கு வசதியாகவும், இலக்கியங்களை (செய்யுள்) இலகுவாகத் தொடங்கிப் படிப்படியாகக் கற்கவும் தக்கவகையிலே அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

பாலபாடங்களிலே தமிழ் உரைநடைப்பகுதிகளையும் நாவலர் புகுத்தியுள்ளார். காலத்தோடு ஒட்டி நாவலர் தமிழ்க்கல்வி வளர வேண்டும் என்பதற் கொண்டிருந்த அதீத ஈடுபாட்டினையே உரை நடைப்பகுதி, வசனமெழுதும் பகுதி என்பன காட்டிநிற்கின்றன. மரபுவழிக் கல்வியிற் காணாத உரைநடைப் பாரம்பரியத்தினைப் 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க்கல்வியில் மிஷனரிமாரைப் பின்பற்றிச் சேர்த்த பெருமை நாவலரையே சாரும்.

இரண்டாம் பாலபாடத்திலே கதையென்னும் ஒரு பகுதியையும் அவர் சேர்த்திருப்பது அவதானிக்கக்கூடியது. சிறிய கதைகளை உரை நடையில் வாசிக்கவும், எழுதவும் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

பாலபாடத்திலே இடம்பெறும் கதைகள் பெரும்பாலும் கிராமங்களில் வழங்கப்பட்ட நாட்டார் கதைகளே. ஆனால் நாட்டார் கதைகளைச் செந்நெறிப் பாங்கான செந்தமிழ் நடையிலே நாவலர் தமது பாலபாடங்களில் எழுதினார்.

19ஆம் நூற்றாண்டிலே தமிழ்க் கல்விப் பாடத்திட்டம் எவ்வாறு இருந்தது என்பதைப் பாலபாடங்களே தெளிவாகக் காட்டி நிற்கின்றன. பால பாடங்கள் பெருமளவுக்கு ஆரம்பவகுப்பு மாணவர்களுக்குரியதாகவே காணப்படுகின்றன. நான்காம் பாலபாடம்வரைபடித்த அக்கால மாணாக்கள் ஒருவன் தமிழைப் பிழையின்றி எழுதவும், பேசவும், வாசிக்கவும் ஓரளவுக்கு விளங்கிக் கொள்ளவும் கூடிய தகுதியினைப் பெற்றிருந்தான்.

19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க்கல்விப் பாரம்பரியத்திலே உயர் கல்விக்கென்று பாடவிதானமொன்றினை அமைத்துக் காட்டமுடியாது என்று பேராசிரியர் பொ.பூலோகசிங்கம் குறிப்பிட்டுள்ளார்.¹⁵ 19ஆம் நூற்றாண்டிலே யாழ்ப்பாணத்து உயர் தமிழ்க்கல்வி மிக உன்னத நிலையிலே இருந்தது என்று கருதமுடிகின்றது.

தொல்காப்பியம், நன்னூல், இலக்கண விளக்கம், இலக்கணக் கொத்து, வீரசோழியம், யாப்பருங்கலக்காரிகை, தண்டியலங்காரம் முதலிய இலக்கண நூல்களை நன்கு கற்றுத்துறைபோன அறிஞர்களிடம் மாணாக்கர்கள் கற்கக்கூடிய புலமைச்சூழல் 19ஆம் நூற்றாண்டிலே நிலவியது என்பதை மறுக்கமுடியாது.

இலக்கண நூல்களைப் போலவே சீவகசிந்தாமணி, இராமாயணம், பாரதம், இரகுலமிசம், கந்தபுராணம், பெரியபுராணம் முதலிய இலக்கியங்களிலும் பயிற்சியுடையவர்களாகப் 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் அறிஞர்கள் விளங்கியிருக்கிறார்கள். தமிழ்மொழியோடு வடமொழியிலும் புலமைபெற்ற பலர் இக்காலப்பகுதியிலே வாழ்ந்துள்ளனர். இதனாற் பெரும் புலமையும், செய்யுளியற்றும் திறனும் வாய்ந்த அறிஞர்கள் பெறக்கூடிய உயர்கல்விப் பாடத்திட்டம் ஒன்று யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலே நிலவியுள்ளது என்று துணிந்து கூறலாம்.

தமிழ்மொழி இலக்கிய இலக்கணக் கல்வியோடு சமயக் கல்வியும் 19ஆம் நூற்றாண்டுப் பாடத்திட்டத்திலே இடம்பெற்றுள்ளது. அவை பின்னர் நோக்கப்படும்

திட்டவட்டமான திட்டமிட்ட ஒருதமிழ்க் கல்விப் பாடத்திட்டம் 19ஆம் நூற்றாண்டிலே யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவியுள்ளது. 1830ஆம்

ஆண்டு வட்டுக்கோட்டைச் செமினரியினர் வெளியிட்ட மூவாண்டறிக்கையில் பின்வரும் தமிழ் நூல்கள் படிப்பிக்கப்பட்டன என்று எழுதப்பட்டுள்ளதாகக் கலாநிதி எஸ். ஜெபநேசன் குறிப்பிடுகின்றார்,

நன்னூல் உரைநடைச் சுருக்கம் : நன்னூலே தமிழ்ச் செய்யுள் வழக்கின் பொதுவான இலக்கணமாகக் கருதப்படுகின்றது. நன்னூற் சூத்திரவிதிகள் ஒளவையார் (நல்வழி) மூதுரை முதலிய பாடல்களைக் கொண்டு விளக்கப்படுகின்றன. நன்னூல் மூலமும் தலைசிறந்த புலவர்களின் விளக்கங்களுடனும் உதாரணங்களுடனும் கற்பிக்கப்படுகின்றது.

திருவள்ளுவர் குறள் : இது அறவிதிகளைப் பற்றிக் கூறும் நூலாகும்.

கந்த புராணத்தின் சில பகுதிகள் :

தத்துவக் கட்டளை : இது மனித உடலின் அமைப்பையும் செயற்பாடுகளையும் விளக்குகின்றது.

சுதேச கணக்கியல் : மாணவர்கள் ஐரோப்பியக் கணித முறையிலே தேர்ச்சி பெற்றிருந்தாலும் இதில் அவர்கள் பயிற்சி பெறுவது மிகுந்த பயனளிக்கும். சுதேசக் கணக்கியல் எண்களிலும் பின்னங்களிலும் பயனுள்ள வாய்ப்பாடுகளைக் கொண்டு விளக்குகின்றது. அளத்தலில் எளிதாக மனனஞ் செய்யக்கூடியதும் இலகுவிற் பயன்படுத்தக்கூடியதுமான சூத்திரங்களைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. (எஸ்.ஜெபநேசன் - மு.கு.நூல் - ப. 113)

கந்த புராணத்தின் சில பகுதிகள் படிப்பிக்கப்பட்டமைக்கான காரணங்களையும் அந்த அறிக்கையிலே குறிப்பிட்டுள்ளனர். அதன் ஒரு பகுதி பின்வருமாறு:

‘பிரதான கோவில்களிற் படிக்கப்பட்டும் விளக்கப் படும் வந்த கந்தபுராணத்தின் இரகசியங்கள் மிஷனரிமாரின் அறிவுக்கு எட்டாதவையல்ல என்பதனை நிலைநிறுத்தவே கந்தபுராணத்தின் பகுதிகள் சிலகாலம் கற்பிக்கப்பட்டன. ‘கந்தபுராணத்தின் செம்பொருளை அறிந்து கொண்டால் பைபிளை எங்களுக்கு அறிவிக்கத் தேவையில்லையென்று எண்ணுவீர்கள்’ என்று அடிக்கடி கூறப்படுகின்றது. செமினரியிற் கந்தபுராணம் பயிலப்பட்டபொழுது பெரும்பரபரப்பு ஏற்பட்டது. சிலர் மாணவர்கள் அதனைப் படிக்காமற் தடுக்கவும் முயற்சி செய்தனர். (எஸ்.ஜெபநேசன் - மு.கு.நூல் - ப. 118)

அடிக்குறிப்புகள்

1. சிவனடி, ப., இந்திய சரித்திரக் களஞ்சியம். ப.255.
2. மேற்படி., ப.261
3. சாமிநாதையர், உ.வே., நல்லுரைக்கோவை. ப.133
4. மேற்படி., ப.137
5. சிவனடி, ப., இந்தியச் சரித்திரக் களஞ்சியம். ப.259
6. சாமிநாதையர், உ.வே., உள்ளதும் நல்லதும் பக்.64-65
7. ஜெபநேசன், எஸ்., இலங்கையிலே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழர் சிந்தனை வளர்ச்சி.
8. ஜேசுதாஸ், ஈ.கே., காலஞ்சென்ற ஹன்ற் போதகர் அவர்களின் சீவிய சரித்திரச் சுருக்கம், இலங்காபிமானி அச்சகம், சாவகச்சேரி 1941, ப.2
9. ஜெபநேசன், எஸ்., இலங்கையிலே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழர் சிந்தனை வளர்ச்சி. ப.48
10. சாமிநாதையர், உ.வே., நல்லுரைக்கோவை. ப.136
11. ஜெபநேசன், எஸ்., இலங்கையிலே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழர் சிந்தனை வளர்ச்சி.
12. கணேசையர், சி., ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் சரிதம்.
13. பூலோகசிங்கம், பொ., ஈழம் தந்த நாவலர். ப.135.
14. உதயதாரகை, 1841
15. பூலோகசிங்கம்., பொ., ஈழம் தந்த நாவலர். ப.117.

தமிழ்க் கல்வி சுற்பிக்கப்பட்ட முறைமை

ஆசிரியர்களை நூலாசிரியர், உரையாசிரியர், போதனாசிரியர் எனப் பல வகைகளாகப் பாகுபாடு செய்வர். இம்மூன்று வகை ஆசிரியரிலும் போதனாசிரியர் பணியே மிகவும் கடினமானதும் பெறுமதியானதுமாகும். போதனாசிரியர் மாணவர்களோடும் சமூகத்தோடும் நெருக்கமான தொடர்புடையவராக இருக்க வேண்டியவர். இதனாலே நூலாசிரியர், உரையாசிரியர் முதலானோருக்கு இல்லாத சில தகுதிப்பாடுகள், குணவியல்புகள், ஆளுமை முதலியன போதனாசிரியரிடம் காணப்பட வேண்டும். தமிழ்க்கல்வி மரபிலே போதனாசிரியர்களிடம் முற்கூட்டிய பல தகுதிப்பாடுகளும் காணப்பட்டன என்றே கருதமுடிகின்றது.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களும், இலக்கணங்களும் ஆசிரியருக்குரிய இலக்கணங்களை அவர்களது பயன்பாட்டினைப் பற்றித் தெளிவாகக் கூறுகின்றன. எனினும் பெரும்பாலான பழந்தமிழ் நூல்கள் ஆசிரியர் எனக் குறிப்பிடும்பொழுது அது பெரும்பாலும் போதனாசிரியரையே குறித்து நிற்பதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

19ஆம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டிலே நிலவிய தமிழ்க் கல்வி மரபிலே தமிழ்க் கல்விப் போதனா முறைமை பற்றிப் பூரணமாக ஆராயப் போதிய எழுத்து நிலைப்பட்ட ஆவணச் சான்றுகள் மிகவும் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. ஊகமும், செவிவழிக் கதைகளும், முதியோர் உரையாடல்களுமே 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க் கல்வி முறைமைக்குரிய ஆய்வுச் சான்றாதாரங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

19ஆம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் இரண்டு வகையான கல்வி நிறுவனங்கள் விளங்கினவென்றும் இவை இரண்டுக்குமிடையே பாடத்திட்டங்கள் ஒன்றுபட்டும் வேறுபட்டும் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டனவென்றும் முன்னர் குறிப்பிட்டோம். பாடத்திட்ட நடைமுறைப்படுத்தலுக்கும் கல்வி போதனா முறைமைக்குகிடையே நெருக்கமான தொடர்புண்டு என்று கருதலாம். யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிய இரண்டு வகையான தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியத்திலும் கற்பித்தல் முறைமை வேறுபாடுடையதாகவே காணப்பட்டது.

மரபுவழிக் கல்வியிற் கற்பித்தல் முறைமை.

மரபுவழிக் கல்வியிலே தமிழ் போதிக்கப்பட்ட முறைமை இன்றைய கற்பித்தல் முறைகளில் இருந்து பெரிதும் வேறுபட்டது. மரபுவழிக் கல்வியில் வயது நிலையை மனங்கொள்ளாமல் மாணாக்கனின் திறன் நிலையையே ஆசிரியர் மனங்கொண்டு கற்பிப்பார். இன்றைய உளவியல் பரீட்சார்த்தங்கள் எதுவும் அன்று பயன்படுத்தப்படவில்லை என்றே சொல்லலாம்.

ஆசிரியர் தான் எப்படிப் படித்தார், தனக்கு எப்படிக்கற்பிக்கப்பட்டது என்ற சுய அனுபவ அடிப்படையில் உள்ள அனுபவத்தையே தனது முறைமையாகக் கொண்டார். 'சுய அனுபவ முறைமையே' அவரது பயிற்சியாக இருந்தது. ஆசிரியர்கள் சிலர் பிறரைப் போல, 'போலச் செய்வதன்' மூலமும் தம் திறனை வளர்த்துக் கொண்டதும் உண்டு. இவ்விடயம் பற்றிப் பேராசிரியர் வ.ஆறுமுகம் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்:

“பாரம்பரிய பள்ளிக்கூட அமைப்பில் ஆசிரியர் பலர், பிறரைப் பார்த்து அவர்களைப் போலச் செய்வதன் மூலம் குறிப்பிட்ட அளவு திறனை வளர்த்துள்ளனர். சிலர், தமக்கு இயல்பாக உரிய விவேகத்தின் உதவியுடனும், குழந்தைகளிடத்தே தமக்குரிய உள்ளுணர்விலான அனுதாபத்தினுதவியுடனும், வெற்றி படைத்த ஆசிரியர்களாக நிறைவு பெற்றுள்ளனர்.”¹

19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க் கல்விப் பரப்பிலே சுய அனுபவம் ஓரளவு பயனைக் கொடுத்தது என்றே கருதலாம். வயது முதிர்ச்சியும், அனுபவ முதிர்ச்சியும் அறிவு முதிர்ச்சியின் வெளிப்பாடு என்பதும் அக்காலக் கல்விக் கொள்கையின் ஓர் முக்கியமான அமிசமாகவே

இருந்தது. அனுபவமே ஓர் ஆசிரியரின் திறனாகக் கருதப்பட்டது. மரபுவழிக் கல்வியில் எவ்வளவு காலம் அவர் ஆசிரியத் தொழிலில் ஈடுபட்டார் என்பதை வைத்துக்கொண்டே அவரது மதிப்பு, திறமை, ஆற்றல் முதலியன தீர்மானிக்கப்பட்டனவென்று கருதலாம்.

அனுபவம் வாய்ந்த ஆசிரியர் கற்பிக்கும் முறையை ஆசிரிய அனுபவமாகப் பலர் பின்பற்றினர் என்று கருத முடிகின்றது. இந்த அனுபவ முறையிலேயே கற்பித்தல் முறையும் அமைந்தது. 19ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ்க் கல்வி மரபில் மாத்திரமன்றிப் பொதுவான கல்வி மரபுகளுக்கும் ஏறத்தாழ ஒரே முறைமையே பின்பற்றப்பட்டது.

மாணவனுக்கு உச்சரிப்பைத் தொடர்ந்து எழுத்துப் பயிற்சிகள் நடைபெறுவது வழக்கம். உச்சரிப்பு (ஒலிப்பு முறைகளை) ஆசிரியர் சொல்லிக் கொடுக்கும் விதத்திலேயே மாணவனும் உச்சரிக்க வேண்டுமென்ற நியதியுமிருந்தது. ஆசிரியருக்குச் சிலவேளைகளில் ஏற்படும் தடங்கல்களையும் மாணவர்கள் பின்பற்றி விடுவதும் உண்டு. தமிழ் நெஜங்கணக்கில் ஆரம்ப வகுப்பு மாணவர்களுக்கு மிகவும் சிக்கலான, வேறுபாடற்ற ஒலிகளாகக் காணப்படும் ளகர, முகரங்களையும், நகர, ரகரங்களையும் திரும்பத் திரும்ப உச்சரித்துக் காட்டிப் பயிற்றுவார். உச்சரிப்புச் சரியாக அமையாதவிடத்து மாணவன் எழுத்துப் பிழைவிட வாய்ப்பிருக்கும் என்பதில் மரபுவழித் தமிழ் ஆசிரியர்கள் மிகவும் கவனமாக இருந்தமையை அவதானிக்க முடிகின்றது. ரகர, நகரத்தைப் போலவே ளகர, நகர, ளகர, லகர ஒலி வேறுபாடும் மிகவும் சிக்கலானது. இதனாலேயே மன்னவழியில் அந்த ஒலிகளை நினைவுபடுத்தத் தன்னகரம், நன்னகரம் என்ற வேறுபாட்டையும் ஆசிரியர் விளங்க வைப்பார்.

உச்சரிப்புப் பழகியபின் வரன்முறையாக எழுத்தத் தொடங்கும் போது, கொம்பு, சுழி என்பவற்றைப் பற்றிய தெளிவு ஏற்படும் வரை ஒலிப்பயிற்சியுடன் கூடிய எழுத்துப் பயிற்சி நடைபெறும். மிக ஆரம்ப மாணவர்களுக்கு ஆசிரியரே அவர்களுடைய கையைப் பிடித்துத் திரும்பத் திரும்ப மணவிலே எழுதிப் பழக்குவார். இம்முறை ஆசிரியர் மாணவர்கள் மீது செலுத்தும் தனித்த கவனத்தையுணர்ப்படுகின்றது.

“கொம்பு சுழி கோணா மற் கொண்ட பந்திசாயாமல்

அம்பு போற் கால்கள் அசையாமல் - தம்பி

எழுதினால் நன்மை யுண்டு”²

என்று ஒரு பழம் பாடலும் உண்டு. உச்சரிப்பும் வரிவடிவும் பழகிய பின்னர் சொற்கள் எழுதும் பயிற்சியளிக்கப்படும். ஆறுமுகநாவலரின்

முதலாம் பாலபாடத்தை நுணுக்கமாக ஆராய்ந்தால் அக்காலத்திலே தமிழ்க் கல்வி கற்பிக்கப்பட்ட முறைமையைத் தெளிவாகக் கண்டு கொள்ளலாம்.

மரபுவழிவரும் தமிழ்க்கல்வி எவ்வாறு நிறுவனவழிவரும் தமிழ்க்கல்வி மரபுடன் சங்கமமாகின்றது என்பதையே பொதுவாகப் பால பாடங்கள் காட்டி நிற்கின்றன.

ஒரெழுத்துச் சொல், முதலிலே மாணவனுக்கு உச்சரிப்பு, வரி வடிவ முன்னறிவோடு பயிற்றப்பட்டது. முதலாவது பாலபாடத்தின் ஒழுங்குமுறையே 19ஆம் நூற்றாண்டின் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் தமிழ்க் கல்வி கற்பித்தல் முறையின் வெளிப்பாடு எனக் கொள்ளலாம். முதலாம் பாலபாடத்தின் ஒழுங்குமுறை பின்வருமாறு அமைகின்றது.

1. நெடுங்கணக்கு

உயிரெழுத்து

மெய்யெழுத்து

உயிர்மெய்யெழுத்து

2. சொற்கள்

ஒரெழுத்துச் சொற்கள்

இரண்டெழுத்துச் சொற்கள்

மூன்றெழுத்துச் சொற்கள்

நாலெழுத்துச் சொற்கள்

ஐந்தெழுத்துச் சொற்கள்

3. சொற்றொடர்கள்

இரண்டு சொற்கள் உள்ள தொடர் எனத் தொடங்கிப் படிப்படியாகச் சொற்றொடர்கள் நீண்டு செல்கின்றன. வாக்கிய அமைப்பு முழுமையாக முதலாவது பாலபாடத்தினூடே பயிற்றப்பட்டது.

4. ஒரு சம்பாஷணை

ஒரு குருவுக்கும் மாணவனுக்கும் நடந்த சம்பாஷணை என்று ஒரு பகுதி வருகின்றது.

5. பிரார்த்தனை (பிரார்த்தனம்)

பிராதக்காலப் பிரார்த்தனம்

சாயங்காலப் பிரார்த்தனம்

மேற்காட்டிய வகையில் ஏறத்தாழ நாற்பத்தைந்து பாடங்கள் உள்ளன. 19ஆம் நூற்றாண்டிலே யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் தமிழ்க்கல்வி நிறுவனமயமானதாக மாற்றமடைந்தபோதும், பெருமளவுக்கு மரபுவழிக் கற்பித்தல் முறைமைகளில் இருந்து அது விடுபடவில்லை என்றே கருத வேண்டும்.

காலை மாலை வணக்கமும் பாடத்தின் ஒரு பகுதியாகி அவை போதிக்கப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. ஆசிரியரையும் கடவுளையும் வணங்கப் பழக்குவதும், பயிற்றுவதும் கூட ஓர் கல்வி முறையாகவே கருதப்பட்டு வந்துள்ளது என்று கருத வேண்டும். இம் முறைமை நிறுவனரீதியான பாடசாலை மரபுகளிற் பொதுவாகக்கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. சைவப் பாடசாலைகளிற் தேவாரம் ஓதுதலும், கிறிஸ்தவப் பாடசாலைகளில் வேதாகமம் ஓதுவதும் வழக்காறாகியது. இவ்வழக்காறு இன்றுவரை தொடர்வதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

19ஆம் நூற்றாண்டின் யாழ்ப்பாணத்து தமிழ்க் கல்விப் பாரம் பரியத்திலே உச்சரிப்புப் பயிற்சியைத் தொடர்ந்து எழுத்துப் பயிற்சி அளிக்கப்பட்ட போதிலும் சிற்சில இடங்களில் எழுத்துப் பயிற்சியும் உச்சரிப்புப் பயிற்சியும் ஒன்றாகவே அளிக்கப்பட்டன என்றும் அறிய முடிகின்றது.

உச்சரிப்புப் பயிற்சியிற் சற்று வளர்ந்த மாணாக்கர்களுக்கு ஆசிரியர்கள் சில கடினமான தொடர்களை கூறிச் சரியாக உச்சரிக்கப் பழக்குவர் என்றும் அறிய முடிகின்றது. குரல் ஒலித்தசைநார்கள் மாத்திரமன்றி நாப்பயிற்சி, 'தாடை', 'அலகுத்தசைநார்ப்' பயிற்சியும், கீழ்வரும் தொடர்களை உச்சரிப்பதால் ஏற்படும் என்று நம்பினார்கள். சிறப்பாகக் 'கொன்னை', 'திக்குவாய்' உடைய மாணவர்களை, கீழ்வருவது போன்ற கஷ்டமான தொடர்களை உச்சரிக்கும் படி கேட்பார்களாம். உதாரணமாக பின்வருவன சிலவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

“ கடற்கரையிலே உரல் உருளுது
கண்ட புலிக்குத் தொண்டை இறுகுது”.

‘ ஓடுற நரியிலே ஒருநரி கிழநரி”

“ எங்கடை தச்சன் சொத்தித் தச்சன்
சத்தகங் குத்திச் செத்துப் போனான்”

“ சாக்குப் பீத்தல் சாக்கு
பாக்குச் சூத்தைப் பாக்கு”

“ கிணறு நிறை கிணறு
கெளிற்று நெளி கெளிற்று”³

மேற்காட்டியவை போன்றவற்றைக் கூறப்பழகுவதும், பயிற்சி செய்வதும் 19ஆம் நூற்றாண்டுத் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்களில் வழக்காறாக இருந்தது என்று பல முதியவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஒருவகையில் மகிழ்ச்சியுடனேயே அக்காலத்தில் இப் பயிற்சியில் மாணாக்கர்கள் ஈடுபட்டார்கள் என்று அறிய முடிகின்றது. மேற்காட்டிய தொடர்களைத் திண்ணைப்பள்ளி ஆசிரியர்கள் இலாவகமாகச் சொல்லுவார்கள் என்றும், மாணவர்கள் இதைச் சரியாகச் சொல்லாவிட்டால் தண்டனை வழங்கமாட்டார்கள் என்றும் கூறப்படுகின்றது. 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க்கல்விப் பாரம்பரியத்தில் கற்பித்தல் முறைமையின் மிக உச்சமாகக் கருதப்பட்டது மனனப்பயிற்சியே எனலாம். மனனப்பயிற்சிக்கு அத்திவாரமாக நாப்பயிற்சி அமையவேண்டுமென்பதே அக்கல்விமுறையின் பிரதான நோக்கமாக இருந்தது என்பதைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் வாயிலாகவும் அறியலாம்.

“ சித்திரமும் கைப்பழக்கம் செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்
வைத்தவொரு கல்வி மனப்பழக்கம் - மெத்த
நடையும் நடைப்பழக்கம் நட்பும் தகையும்
கொடையும் பிறவிக் குணம்.”⁴

நாப்பயிற்சியின் மூலமே கல்வி மனத்திலே பதியும் என்ற நம்பிக்கையில் மரபுவழி ஆசிரியர்கள் மனனத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர். மனனத்திற்குரிய வகையிலேயே நாமது இலக்கிய இலக்கணங்களும் அமைந்துள்ளன. இலக்கணங்கள் சூத்திரங்களாக அமைந்தமை, (நூற்பா) செய்யுள்களின் அந்தாதி மரபு, எதுகைமோனை அமைப்புக்கள், ஓசை (யாப்பு) முதலியனவும் மனனமாக்கும் வசதிக்குரிய வகையிலேயே ஆக்கப்பட்டுள்ளன.

பாரம்பரியக் கற்பித்தல் முறையில் மனனப் பயிற்சி அளிப்பதற்காகப் பலவகையான உத்திகளையும் ஆசிரியர்கள் கையாண்டுள்ளனர். வீட்டில் இருந்து ஆசிரியரிடம் வரும்வேளையில் இரண்டு செய்யுள்கள், ஆசிரியரிடமிருந்து வீட்டுக்குச் செல்லும்போது இரண்டு செய்யுள்கள் என்ற வகையிலே ஒருநாளைக்குக் குறைந்தது நாலுசெய்யுள்களை ஒரு

மாணவன் மனனம் செய்துவிடுவான். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலே இன்றும் பல முதியவர்களை அணுகிக் கேட்டால் தமக்கு நன்னூல் முழுவதும் மனப்பாடம், கந்தபுராணம், கம்பராமாயணம் மனப்பாடம் என்று கூறுவதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. மனனமாகியதும் எழுதும் வேகமும் அதிகரிக்கும் என்று கருதப்பட்டது.

“ வெண்பா இருகாலில் கல்லாணை வெள்ளோலை
கண்பார்க்கக் கையால் எழுதாணைப், பெண்பாவி
பெற்றாளே பெற்றாள் பிறர்நகைக்கப் பெற்றாள்
எற்றோ மற்றெற்றோ மற்றெற்று.”⁵

தமிழ்மொழி இலக்கியங்களைக் கற்கும் முறையும், எழுதும் முறையும் எவ்வாறு இருந்தன என்பதையே ஒளையையாரின் பாடல் காட்டி நிற்கின்றது. தமிழ்ச் செய்யுட் பயிற்சியிலே வெண்பா, விருத்தம், கலித்துறை, ஆசிரியம் (அகவல்) என்பன போன்ற யாப்பு வடிவங்களுக்கும் கற்பித்தல் முறைமைக்கும் ஓர் தொடர்பு இருப்பதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. இவை தனியான ஆய்வுக்குரியனவை.

மாணவனின் மொழித்திறன் வளர்ந்ததும், படிமுறையான தமிழ் இலக்கியங்களையே கற்று வந்துள்ளான். வெண்பாவில் தொடங்கிக் கட்டளைக் கலித்துறைவரை அவன் மனனம் செய்து கொள்ளுவான்.

சொற்கள், சொற்றொடர்கள், பந்தி அமைப்பு (மிகச் சிறுபான்மை யாக) எழுதப்பழகிய பின்னர் சொற்களுக்குப் பொருள்காணும் முறைமை போதிக்கப்படும். சொற்களைப் படிக்கும் பொழுதே, பெயர், வினை, இடை, உரி, திசை, வடசொற்கள் முதலியவற்றையும் மாணாக்கன் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய வகையிலேயே போதிக்கப்படும். கற்பித்தல் முறைமையில் முதற்படியாகத் தமிழ்ச் சொற்களை இலக்கண முறையில் வகுக்காமல் முதலில் வெறும் சொற்களாகவே மரபுவழி யாசிரியர்களும் கற்பித்தனர். சொற்களைப் பொருள் விளங்கி அறிந்த பின்பே சொற்களுக்குரிய இலக்கணப் பகுப்புக்கள் போதிக்கப்பட்டன. பாரம்பரியத் தமிழ்ச் கல்வி மரபினை நவீன முறையில் மீட்டெடுக்க விரும்பிய நாவலர் முதலியோர் அமைத்த பாடத்திட்டங்களின் படி முறை வளர்ச்சியை அவதானித்தால் இவ்வுண்மை புலனாகும்.

தமிழ்மொழி இலக்கண மரபிலேகூட நம் முன்னோர் சொல்லிலக்கணத்துக்கு கொடுத்த முக்கியத்துவத்தினை எழுத்திலக்கணத்திற்குக் கொடுக்கவில்லையென்பதும் எமது கல்விமரபினையும், கற்பித்தல் முறையையுமே காட்டி நிற்கின்றது. எழுத்தும் சொல்லும் ஆராய்ந்து

கலாநிதி. எஸ். சிவலிங்கராஜா

கற்றபோதிலும் சொல்லுக்கே முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட்டிருப்பதை எமது இலக்கண நூல்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

பாரம்பரியப் படிப்பித்தல் முறையிலே தமிழ்மொழி இலக்கண அமைப்புக்களை வாக்கியங்களினூடு கற்பித்து வந்துள்ளனர். எழுவாய், பயனிலை, செயற்படுபொருள் முதலியன வாக்கியங்களினூடு கற்பிக்கப்பட்டுப் பின்னர் செய்யுள் இலக்கணங்களினூடு பயிற்றப்பட்டன என்றும் அறிய முடிகின்றது.

ஆசிரியர்கள் நகைச்சுவையுணர்வுடனும், சிலேடைப் பாணியிலும் கல்வி போதிப்பதும் அக்காலப் போதனாமுறையாக இருந்தது என்பதற்குச் செவிவழிக் கதைகள் பல உள்ளன. எழுவாய், பயனிலை கற்பித்துக்கொண்டிருக்கும்போது கவனியாதிருந்த ஓர் மாணாக்கனைப் பார்த்து ஆசிரியர் 'தம்பி நீ எழுவாய். இங்கிருந்து யாதும் பயனிலை, வீடு செல்வதே செயப்படுபொருள்' என்று கூறியுள்ளார் என்றும் கூறப்படுகின்றது. மாணாக்கர்களுக்குப் புரியக்கூடியவகையில், ஓரளவுக்கு புறச்சூழலை மனங்கொண்டு ஆசிரியர் கற்பித்தார் என்பதையே மேற்காட்டிய சம்பவம் நினைவுறுத்துகின்றது. 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியத்திலே முற்குறிப்பிட்டமை போன்ற பல சம்பவங்களைப் பற்றி வயது முதிர்ந்த தமிழ் அறிஞர்கள் இன்றும் கூறுகின்றனர். இலக்கணக் கல்வியினூடும் சிலேடையைக் கையாளுவது மரபுவழித் தமிழாசிரியர்களின் வழக்காறாக இருந்தது. பதம், புணர்ச்சி, உரி, இடை என்பன போன்ற இலக்கண வகையீடுகளைச் சிலேடைப் பாணியிலே விளங்கப்படுத்துவதும் மரபுவழிப் போதனாமுறையாக இருந்ததென்று அறிய முடிகின்றது. ஓரளவுக்கு வளர்ந்த மாணவர் களுக்கே இத்தகைய சிலேடை வழியிலே தமிழ் இலக்கணத்தைப் போதித்தமைக்கு மிக முக்கியமாக இரண்டு காரணங்களைச் சுட்டிக் காட்டலாம்.

இலக்கணம் கசப்பானதோ, கஷ்டமானதோ அல்ல என்பதைப் புலப்படுத்துவது முதலாவது அம்சம். நகைச்சுவை வழிவரும் சிலேடை உணர்வினூடு கடினமான இலக்கணப் பகுதிகளையும் நினைவிலே வைத்திருக்கச் செய்தல் இரண்டாவது அம்சமாகும். வடமராட்சிப் பகுதியிலே மரபுவழிக் கல்வியின் இறுதிக் கீற்றாகத் திகழ்ந்த தென்புலோலி கந்தர் முருகேசனிடம் கல்வி கற்றவர்கள், மேற்காட்டிய பாணியிலேயே அவர் இலக்கணம் கற்பித்ததாகக் கூறுகின்றனர். உதாரணமாக வினைத்தொகைக்கு அவர், 'ஏறுபட்டி', 'தளநார்' என்று உதாரணம் கூறுவார் என்பதை வகைமாதிரியாகச் சொல்லுகின்றனர்.

தமிழ்மொழிப் பயிற்சியில் மரபுவழி ஆசிரியர்கள் போதியளவுக்கு நகைச்சுவையுடனும் சிற்சில சந்தர்ப்பங்களில் அபிநயத்துடனும் போதித்தனர் என்று கூறப்படுகின்றது. கற்பித்தல் முறையில் ஓர் அமிசமாகவே நாம் இதைக் கருதவேண்டும்.

வயதுப்பாகுபாடு இடம்பெறாவிட்டாலும் தராதர வேறுபாடு (வகுப்பு) கவனிக்கப்பட்டே தமிழ்க்கல்வி போதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆரம்ப வகுப்பு, மேல்வகுப்பு என மனத்தளவில் நிலைநிறுத்தியே மரபுவழித் தமிழாசிரியர்கள் கற்பித்தனர்.

மரபுவழித் தமிழ்க் கல்விமரபிலே இலக்கணக் கல்வி மிக முக்கியம் வாய்ந்ததாக அமைந்தது உண்மையேயெனினும் இலக்கியக் கல்வியும் பெருமளவுக்கு இடம்பெற்றுள்ளது. இலக்கணமும் தர வேறுபாடுகளுக்கமைய ஐந்திலக்கணமும் போதிக்கப்பட்டன. தகுதி கூடிய மாணாக்கருக்கே பொருள், யாப்பு, அணி இலக்கணங்கள் போதிக்கப்பட்டன. உயர் இலக்கிய இலக்கணங்களைக் கற்பிப்பதற்குரிய ஒரேயொரு நடைமுறையையே பெரும்பாலான மரபுவழித் தமிழாசிரியர்கள் கடைப்பிடித்துள்ளனர் என்று கருதமுடிகின்றது. மனனமும், பொருள் அறிதலும், செய்யுள் இயற்றுதலும் என்று அவற்றைப் பகுத்துக் குறிப்பிடலாம். மரபுவழியில் தமிழ்க்கல்வி பெற்ற அறிஞர்கள் யாவரும் செய்யுள் செய்யக்கூடிய ஆற்றலுடையவர்களாக இருந்தமைக்கு அக்காலக்கல்விமுறையே காரணம் எனலாம்.

ஆரம்ப வகுப்பு மாணவர்களுக்குத் திண்ணைப்பள்ளியிலிருந்து கதை கூறும் வழக்கமும் இருந்துவந்துள்ளது. பாட்டிகதை மரபில் இருந்து விடுபட்டுப் பள்ளிக்குவந்த மாணாக்கர்களின் மனநிலையை மகிழ்ச்சியுடன் வைத்திருக்க ஆசிரியர்கள் கதைகூறுவது வழக்கம். ஒரு நாளைக்கு ஒரு கதை என்ற வீதம் கதை கூறப்பட்டதாக அறியமுடிகின்றது.⁶ பெரும்பாலான கதைகள் அறநீதி பொருந்தியவையாயும், நகைச்சுவையுடையவையாயும் அமைந்திருக்கும். காட்டு விலங்குகள், வீட்டு மிருகங்கள் பேசுவது போலவும், தம்முள் உரையாடியிருப்பது போலவுமான கதைகள் (பெரும்பாலும் கிராமியக் கதை மரபு) இடம்பெற்றனவென்று அறியமுடிகின்றது. இக்கதைகூறும் மரபு மிகப்பழங்காலத்தில் இருந்தே தமிழில் வழங்கி வந்தது என்பதற்குத் தொல்காப்பிய நூற்பா ஒன்று சான்றாக அமைந்துள்ளது:

“பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினாலும்
பாவின்றெழுந்த கிளவியி னாலும்
பொருள் மரபில்லாப் பொய்மொழி யானும்- என்று
உரைநடை வகையே நன்கென மொழிப.”⁷

மேற்காட்டிய நூற்பாவுக்கு உரையெழுதிய பேராசிரியர் "பொருள் மரபில்லாப் பொய்மொழியானும்" என்னும் தொடருக்கு உரையெழுதும் பொழுது பின்வருமாறு கூறுவர்:

“ ஒரு குரீஇயும், ஒருயானையும், தம்முள்
நட்பாடி இன்னுழிச் சென்றன
என்பது போலப் பொய்படவந்தன வெல்லாம்”⁸

பண்டைய தமிழ்க் கல்விமரபின் அறாத்தொடர்ச்சியையே யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுப் பாரம்பரியத் தமிழ் ஆசிரியர்களும் கற்பித்தல் முறைமையில் பேணியுள்ளனர். மாணாக்கர்களுக்குக் கதைகூறும் பண்பு மரபுவழிக் கல்வியினூடாகவே நிறுவனவழிவரும் கல்விக்குள்ளும் வந்ததோ என்று எண்ணத்தோன்றுகின்றது. ஆறுமுகநாவலரின் இரண்டாம் பாலபாடத் திலே சிறிய சில கதைகளும் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அக்கதைகளும் பெரும்பாலும் கிராமியக் கதைகளின் சாயலுடையவையே எனினும் செந்நெறிப்பாங்கான உரைநடையிலேயே இடம் பெற்றுள்ளன.

மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வியின் கற்பித்தல் முறைமையில் பலங்களும், பலவீனங்களும் இருந்தமை உண்மையேயெனினும் குறிப்பிடத்தக்க பின்பற்றவேண்டிய சில முறைமைகளும் இருந்தன என்பதை இலகுவாக நிராகரித்துவிடமுடியாது.

அக்காலச் சூழ்நிலையையும், வசதிகளையும் மனங்கொண்டு ஆராயும் பொழுது அவர்கள் இத்தகைய முறைமையொன்றைவிட வேறு முறைமைகளைக் கையாண்டிருக்க முடியாது. கரும்பலகை, வெண்கட்டி, கடதாசி (கொப்பிகள்), அச்சிட்ட பாடநூல்கள், எழுதுகருவிகள் எதுவும் வழக்கத்திற்கு வராத சூழலின் தமிழ்க்கல்வி முறைமையே இதுவரை கூறப்பட்டது. 19ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் மூன்று நான்கு தசாப்தங்களுக்குப் பின்னரே அச்சிட்ட பாடநூல்கள் முதலியன பாவனைக்கு வருகின்றன.

நிறுவனரீதியான பாடசாலைகளிற் கற்பித்தல் முறை

மரபுவழித் தமிழ்க் கல்விமுறைமைக்கும் நிறுவனவழிவரும் பாடசாலைத் தமிழ்க் கல்விமுறைமைக்குமிடையே சில ஒற்றுமைகளும் பல வேற்றுமைகளும் காணப்படுகின்றன. அடிப்படை அமைப்பு விதியே மரபுவழிக் கல்விமுறைக்கும் நிறுவனவழிவரும் கல்வி முறைமைக்கும் வேறுபாடானவை. இந்த வேறுபாட்டின் அடிப்படையிலேயே தமிழ் கற்பித்தல் முறையும் அமைந்தது எனலாம்.

மரபுவழிக் கல்வியைப் பேணிய திண்ணைப்பள்ளி மரபிலே நேரகால வரையறை, வயது வித்தியாச வகுப்புமுறை, பாடத்திட்டம் தயாரித்து நடைமுறைப்படுத்தும் பண்பு, தினவரப்பதிவு முதலிய பதிவுமுறைகள், பரீட்சித்தலும் புள்ளியிடுதலும், தலைமை, உதவி ஆசிரிய மரபு போன்ற நடைமுறைகள் இருக்கவில்லை. இத்தகைய தன்மைகளாலேயே மரபுவழித் தமிழ்க்கல்விக்கும் நிறுவனவழிவரும் தமிழ்க்கல்வி முறைமைக்கும் கற்பித்தல் முறைமையில் வேறுபாடுகள் நிலவின.

ஐரோப்பிய வருகையையொட்டி யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலே நிறுவன வழிவரும் பாடசாலைகள் பல நிறுவப்பட்டு ஓரளவுக்கு மேலைப்புலக் கல்வி முறைமையின் பயன்பாடுகளை அறிமுகப்படுத்தத் தொடங்கியிருந்த போதிலும், 19ஆம் நூற்றாண்டிலேயே பூரணமான நவீன கல்விமுறையை அனுசரிக்கும் பாடசாலைகள் குடாநாட்டில் தோற்றம் பெறுகின்றன என்று நம்பலாம். இத்தகைய மரபுக்கு மிஷனமாரிமாரும், ஆறுமுகநாவலர் முதலியோருமே காரணம் எனலாம்.

நிறுவனவழிவரும் பாடசாலைகளில் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட பாடத் திட்டங்கள், நடைமுறைப்படுத்தப்படும் பொழுது கல்வி முறைமை தானாகவே மாறிவிடும். தமிழ்மொழி, தமிழ்ச் செய்யுள்கள் என்று தமிழ்மொழிப் பாடத்தையே இரண்டாக வகுத்தார்கள். இதனோடு பூமிசாத்திரம், வரலாறு, உலக சமாசாரங்கள் என்பன போன்ற வேறு பாடங்களும் இருந்தன. இதனாற் குறிப்பிட்ட ஒரு வரையறையான நேரக்கட்டுப்பாட்டிற்குள் மாணவன் பெறக்கூடிய அதிகபயன்பாட்டைப் பெறும் பொருட்டுப் போதிக்க வேண்டுமென்ற "உத்தியோக நிர்ப்பந்தம்" ஒன்று ஆசிரியருக்கு உருவானது. அதனடிப்படையில் பெருமளவுக்குத் தமது அனுபவத்தின் அடிப்படையிலே சில வழிகாட்டல்களுக்கு உட்பட்டுப் போதித்து வந்தனர்.

கரும்பலகை, அச்சுப்புத்தகம் முதலியன மனனம் செய்யும் பண்டிகளைக் குறைக்கத் தொடங்கின. மனதுலே இருந்த வேண்டியதை கண்ணாற் பார்த்துப் படிக்கும் வழக்கம் பெருகியது. ஒருவகையில் மாணாக்கனுக்கு இந்தமுறை இலகுவானதாக அமைந்தது. தமிழ் நெடுங் கணக்கிலே உச்சரிப்புக்கு உரிய இடமும் மெல்ல மெல்ல விலகத் தொடங்கியது. முகர, ளகர, னகர, நகர வேறுபாடுகள் கட்டிலன்வழியே தீர்மானிக்கப்பட்டமையை உதாரணமாகச் சுட்டிக்காட்டலாம்.

நிறுவனவழிவரும் பாடசாலைகளிற் கற்பித்த தமிழாசிரியர்கள் பெரும்பாலும் மரபுவழிமுறைமைகளைப் பேணியபோதிலும், பிற

சாதனங்கள் (அச்சுப்புத்தகம் முதலியன) அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தியது என்றே சொல்லவேண்டும். ஆசிரியர்களுக்கு ஓரளவு பயிற்சியும் அல்லது பயிற்சிப் பரீட்சையும் நடைபெற்றுள்ளன. இதனாற் சுற்றுப் புறச் சூழல் பற்றிய அறிவையும் உளவியலையும் ஓரளவுக்கு அறிந்து ஆசிரியர் தம் கற்பித்தல் முறைமையைக் கடைப்பிடித்தார்.

எழுத்து, சொல் (இலக்கணம்) சொற்றொடர்கள், வாக்கிய அமைப்பு என்ற பயிற்சியின்பின், கட்டுரை எழுதுதல், பந்தியமைத்தல், கடிதம் எழுதுதல் முதலியவை பயிற்றப்பட்டன. இம்முறைமையைத் திண்ணைப்பள்ளி மரபிலே காணமுடியாது. 19ஆம் நூற்றாண்டிலே யாழ்ப்பாணத்தில் வெளியாகிய பாடத்திட்டங்களை மனங்கொண்டெழுந்த பாடப்புத்தக்களினூடு இவ்வுண்மையை அறிந்து கொள்ளலாம். கட்டுரை, கடிதம் முதலிய மரபுகள் தமிழ்மொழியில் உரைநடைபுகுந்ததின் வெளிப்பாடே என்று குறிப்பிடலாம். ஆறுமுகநாவலர் முதலியோர் 19ஆம் நூற்றாண்டிலே தமிழ்க்கல்வி போதனை முறையிலே பெருமளவுக்குச் செல்வாக்கினைச் செலுத்தியுள்ளனர்.

தமிழ் இலக்கண நூல்கள் படிப்பதற்கு ஏற்றவகையிலே பகுத்து, வகுத்து அச்சிடப்பட்டன. வினாவிடைப் பாணியிலே இலக்கண நூல்கள் அமைந்தன. தொல்காப்பியம், நன்னூல், வீரசோழியம் முதலானவற்றின் முக்கியமான அம்சங்களைத் தொகுத்துச் சுருக்கமான இலக்கண நூல்கள் தோன்றின. இலக்கணச்சுருக்கம், இலக்கண வினா விடை, பாலபாடம், செய்யுட்டிரட்டு முதலிய பாட நூல்கள் வெளிவந்தன. இந்நூல்களை ஒருவகை ஒழுங்குமுறையிலேயே ஆசிரியர்கள் போதித்தனர்.

‘‘பிழையின்றி எழுதவும், பேசவும் கருவியாகிய நூல்’’ என்றே இலக்கணத்திற்கு வரயறை செய்தனர். மாணாக்கர்கள் பிழையின்றி எழுதவும், பேசவும் பயிற்றுவதே தமிழ்க்கல்வியின் முதலாவது நோக்கமாகக் கருதப்பட்டது.

ஆரம்பவகுப்பு மாணாக்கர்களுக்குத் தமிழிற் ‘சொல்வதெழுதல்’ என்னும் ஒரு கற்பித்தல் முறை முதன்முதலாக நிறுவனவழிவரும் பாடசாலைகளிலே தொடங்கியிருக்கும் என்று கருதலாம். எழுத்துப் பிழைகளைக் களையவும், வாக்கிய அமைப்புக்களை அறிந்து கொள்ளவும், குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தவும் சொல்வதெழுதல் ஒரு பயிற்சியாக அமைந்தது. மரபுவழிக் கல்வியில் உயர் இலக்கிய இலக்கணங்களைக் கற்றபின்னரே சொல்லக்கேட்டு ஏடெழுதும் வழக்கம் இருந்தது என்பதை மனங்கொள்ள வேண்டும். ஆரம்ப வகுப்புக்களில் இருந்தே வாய்மொழிப் பயிற்சியோடு எழுத்துப்பயிற்சியும் சமமாக

வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளமை நிறுவனவழிவரும் கல்விப் பயிற்சியின் 'பலம்' என்று கருதலாம்.

செய்யுள் வழக்கே மேலாதிக்கம் பெற்றுவந்த தமிழ்க்கல்விப் பரப்பில் உரைநடை செல்வாக்கு செலுத்தத் தொடங்குகின்றது. அரசியல் பொருளாதார சமூகக் காரணிகள் பலவற்றோடு நிறுவனவழிவரும் கல்விமுறைமையும் தமிழ் உரைநடையின் வளர்ச்சிக்கு ஓர் காரணம் என்று குறிப்பிடலாம்.

மரபுவழிக் கல்வியிற் பரீட்சை என்பது பெரும்பாலும் வாய் மொழியாகவே இருந்தது. படித்தவற்றை, மனனம் செய்தவற்றைப் பரீட்சிப்பதே நோக்கமாக இருந்தது. பெரும்பாலும் பரீட்சையென்ற நோக்கம் இன்றியே மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வி இயங்கியது என்று கருதலாம். மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியில் பரீட்சையென்ற நோக்கம் இருக்கவில்லை. இதனைப் பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை தன் வாழ்க்கைச் சம்பவமொன்றினூடு சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். அவர் கூற்றின் ஒருபகுதி பின்வருமாறு:

''ஆரிய மொழிகளைத் தவிரத் தமிழ்மொழியில் எவ்வளவு படித்திருக்கிறாய் என்பது அவருடைய முதற்கேள்வி - அதற்கு யான்- யாழ்ப்பாணத்தில் எனது ஆசிரியரிடம் பஞ்ச இலக்கணமும் படித்திருக்கிறேன். யான் ஒரு சோதனைக்கும் குறித்துப் படிக்காததினால் ஒருவேளை அவற்றில் நல்ல பயிற்சி இருக்காது. அன்றியும் என் தந்தையாரும் என் தமிழ்ப் படிப்பிலேயே சுவனமெடுத்து வந்ததினால் சிறுவயது தொடக்கம் தமிழையே பெரும்பாலும் பயின்று வந்திருக்கிறேன்..... அவர் அதுதான் முறையான படிப்பு நம் முன்னோரும் அப்படித்தான் படித்து வந்தனர் என்றார்''⁹

மேற்காட்டிய பகுதி 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் கல்விமரபில் பரீட்சை முக்கியம் பெறவில்லையென்பதையே கூட்டி நினைந்து. பரீட்சை முக்கியம் பெறாவிட்டால் கற்பித்தல் முறைமையும், பரீட்சையை இலக்காகக் கொண்டு அமைவது சாத்தியமாகாது. ஒரு வரன் முறையான தமிழ்ப் போதனாமுறை நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டதேயன்றிப் பரீட்சையடிப்படையில் மாணவரைப் பயிற்றும் முறை தமிழ்க்கல்வியைப் பொறுத்தவரை 19ஆம் நூற்றாண்டிலே மரபுவழிக் கல்வியில் முற்றாக நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லையென்றே கூறலாம்.

நிறுவனரீதியான பாடசாலைகளிலே பரீட்சை முறைமையும் இடம்பெற்றுள்ளது. ஆண்டுக்கு ஒரு முறை பரீட்சை வைத்து வகுப்பேற்

றும் வழக்கம் உருவாகியது. ஒருவருடம் முழுவதும் படிப்பித்த பாடங்களிலே மனனப்பரீட்சை, எழுத்துப்பரீட்சை ஆகிய இரண்டும் படிக்கப்பட்ட எல்லாப் பாடங்களிலும் நடாத்தப்பட்டது என்று அறியமுடிகின்றது. பரீட்சையை மனங்கொண்ட கற்பித்தல் முறைமையொன்று நிறுவனவழிவரும் கல்விமரபுடனேயே தொடங்குகின்றது என்று கருதலாம்.

நிறுவனவழிவரும் பாடசாலைகள் பரீட்சைகளை நோக்காகக் கொண்டு பயிற்றத்தொடங்கியதும், மரபுரீதியாக இயங்கிய பள்ளிகளும் பரீட்சைமுறைமை ஒன்றை அறிமுகம் செய்தனவென்று கருதலாம். கால மாற்றத்திற்கேற்ப மரபுவழியாக இயங்கிய தமிழ்ப் பாடசாலைகளில் பல மெல்ல மெல்ல நிறுவனவழிவரும் பாடசாலைகளாக மாறின. இவ்வாறான சூழலிலேயே பரீட்சை என்பது முக்கிய அமிசமாகக் கருதப்பட்டது.

நாவலர் பாடசாலை நிறுவுவதற்கு முன்னரே யாழ்ப்பாணத்திற்கு சைவப் பாடசாலைகள் நிறுவும் பணி தொடங்கிவிட்டது. திண்ணைப் பள்ளிக்கூடமாக இயங்கியதைத் தருமப் பள்ளிக்கூடமாக மாற்றியமைக்கும் மரபு ஒன்றும் 19ஆம் நூற்றாண்டிலேயே தொடங்கிவிட்டது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலே வடமராட்சியைச் சேர்ந்த உடுப்பிட்டியிலே இத்தகையதொரு பாடசாலை 19ஆம் நூற்றாண்டிலே இயங்கியமைக்கான தகவல்கள் உண்டு. உடுப்பிட்டியைச் சேர்ந்த அருளம்பல முதலியார் என்பவர் தருமப்பள்ளிக்கூடம் என்ற பெயரிலே இப்பாடசாலையை நிறுவிருந்தார். இப்பாடசாலையிலே பரீட்சை நடைபெற்றமைக்கான சான்றுகள் பல உதயதாரகைப் பத்திரிகை மூலம் கிடைக்கின்றன. உதாரணமாகப் பின்வரும் செய்தியைச் சுட்டிக்காட்டலாம்:

“வண்ணார்பண்ணை கந்தப்பகுமாரன் இராமலிங்கர் சிறிது நாளைக்கு முன் வடமராட்சியைச் சேர்ந்த உடுப்பிட்டியிலே ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்ற தருமப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வந்து அப்பள்ளிக்கூடத்து மாணவர்களைப் பரிசோதனை பண்ணித் திருத்தணிகை கந்தப்பையர் குமாரர் ஆகிய விசாகப் பெருமாள் ஐயரும் களத்தூர்சுவாமி முதலியார் குமாரன் வேதகிரி முதலியாரும் பிழையறப் பரிசோதித்து உரைசெய்து அச்சிற் பதிப்பித்த இலக்கிய இலக்கணங்களையும் வேதாகமங்களையும் மாணாக்கரது நன்மைக்காகப் பள்ளிக்கூடத்திலே வைத்துவரும்படி கொடுத்ததுமன்றிச் சில பல தரித்திரரான பிள்ளைக்குத் தன் சொந்தச் செலவாக வஸ்திராகாரம் முதலியன கொடுத்து கல்வி படிக்கிறதற்கு ஆயத்தம் பண்ணியிருந்தார்.”¹⁰

மேற்காட்டிய மேற்கோள் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் நடைபெற்ற பரீட்சை பற்றிய தகவலைத் தருவதோடு கல்விமுறைமையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றது. இதனால் 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க் கல்விமரபிலே கற்பித்தல் முறைமையில் பரீட்சையென்னும் தேவையும் செல்வாக்குச் செலுத்தியது என்பதை உய்த்துணர முடிகின்றது.

19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க்கல்வி போதனாமுறைமையிலே ஆசிரியர் மாணவர்களுக்குப் பலவிதமான தண்டனைகளையும் வழங்கியுள்ளார்கள். கற்பித்தல் முறையோடு தொடர்புபட்டதாகவே தண்டனை வழங்கலும் இடம்பெற்றதெனலாம். இரு மரபுப் பாடசாலைகளிலும் இருமரபு கற்பித்தல் முறைமைகள் காணப்பட்டபோதிலும் அவை ஒன்றோடு ஒன்று ஏதோ ஒருவகையில் தொடர்புபட்டவையாகவும் அமைந்திருந்தமையையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. ஆறுமுகம், வ., வகுப்பறைக் கற்பித்தல். திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம் 1989, ப.24.
2. சாமிநாதையர், உ.வே., நல்லுரைக்கோவை (முதற்பாகம்). சென்னை, கபீர் அச்சுக்கூடம், 1950, ப.130.
3. நேரடி உரையாடல், முருகேசு.ம. வயது 80, கரவெட்டி, 16.06.1994.
4. ஔவையார், நீதிநூற்கொத்து, மீனாட்சி பதிப்பகம், ப.27.
5. ஔவையார் தனிப்பாடல் திரட்டு. கா.சுப்பிரமணியம்பிள்ளை பதிப்பு. சென்னை, 1939, ப.22.
6. நேரடி உரையாடல், முருகேசு.ம.வயது 80, கரவெட்டி, 16.06.1994.
7. தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், கணேசையர் பதிப்பு, சுன்னாகம், 1943,ப.
8. மேற்படி
9. கணபதிப்பிள்ளை, பேராசிரியர்., "தேசிகர் நினைவு", இளங்கதிர். 1949 - 50.
10. உதயதாரகை, 17.06.1841.

மெய்க்கட்டுமிடத் தழுதழைப்பதூறல் கதாநகரஞ்சூழ் பூதூ.01
 மெய்க்கட்டுமிடத் தழுதழைப்பதூறல் கதாநகரஞ்சூழ் பூதூ.01
 மெய்க்கட்டுமிடத் தழுதழைப்பதூறல் கதாநகரஞ்சூழ் பூதூ.01

மெய்க்கட்டுமிடத் தழுதழைப்பதூறல் கதாநகரஞ்சூழ் பூதூ.01
 மெய்க்கட்டுமிடத் தழுதழைப்பதூறல் கதாநகரஞ்சூழ் பூதூ.01
 மெய்க்கட்டுமிடத் தழுதழைப்பதூறல் கதாநகரஞ்சூழ் பூதூ.01

ஆசிரியர், மாணவர் நிலை

மெய்க்கட்டுமிடத் தழுதழைப்பதூறல் கதாநகரஞ்சூழ் பூதூ.01
 மெய்க்கட்டுமிடத் தழுதழைப்பதூறல் கதாநகரஞ்சூழ் பூதூ.01
 மெய்க்கட்டுமிடத் தழுதழைப்பதூறல் கதாநகரஞ்சூழ் பூதூ.01

மெய்க்கட்டுமிடத் தழுதழைப்பதூறல் கதாநகரஞ்சூழ் பூதூ.01

19ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ் கல்விமரபில் ஆசிரியர் நிலை, மாணவர் நிலை என்பனவும் அக்காலக் கல்வி முறைமைக்குத் தக்கதாகவே அமைந்திருந்தன. 19ஆம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்திலே மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வி, நிறுவனவழிவரும் தமிழ்க்கல்வி என இரு மரபுகள் நிலவியமையை முன்னர் குறிப்பிட்டோம். ஆசிரியர்களின் நிலையும், மாணவர்களின் நிலையும் இந்தக் கல்வி முறைமைக்கேற்பவே அமைந்திருந்தமையும் மிகவும் முக்கியமான அம்சமாகும்.

மரபுவழிக் கல்வியில் ஆசிரியர்களின் நிலைக்கும் நிறுவனவழிவரும் கல்வியில் ஆசிரியர்களின் நிலைக்கும் இடையே குறிப்பிடத்தக்க பல வேறுபாடுகள் காணப்பட்டுள்ளன. பொதுவாக ஆளுமை, அணுகுமுறை, நடை உடை பாவனை, அறிவுநிலை, மாணாக்க உறவு நிலை, தகுதிப்பாடு, அந்தஸ்து முதலிய பல்வேறு அம்சங்களிலேயும் இவர்களிடையே வேறுபாடுகள் காணப்பட்டன.

மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியில் ஆசிரியர் நிலை.

மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியிலே ஆசிரியர்கள் மிக உயர்ந்த நிலையிலேயே மதிக்கப்பட்டனர். "எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன் ஆகும்" என்பது தமிழர்தம் பாரம்பரியமாக இருந்துவந்துள்ளது. மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியிலே ஆசிரியர் அந்த ஊரைச் சேர்ந்த உயர்குல குணாம்சங்களுடைய, எல்லோரின் நம்மதிப்பையும் பெற்றவராகவே

இருந்தார். உபாத்தியாயர் , சட்டம்பியார் முதலிய சொற்களாலேயே கிராமத்து ஆசிரியர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். இன்றும் ஆசிரியர்களைச் சட்டம்பியார், உபாத்தியாயர்(வாத்தியார்) என்று அழைக்கும் வழக்கம் யாழ்ப்பாண குடாநாடெங்கிலும் மிகச் சிறுபான்மையாகக் காணப்படுவதை அவதானிக்கலாம்.

சட்டம்பியார், அல்லது உபாத்தியாயர் சொல்வதை அக்கிராமத்து மக்கள் கேட்டு நடக்கும் ஒரு நிலையிருந்தது. அறிவு, நல்லொழுக்கம், நிதானம், முதலிய நற்பண்புகளை மரபுவழித் தமிழாசிரியர்கள் கொண்டிருந்தமையே அவர்களது சமூகச் செல்வாக்குக் காரணம் எனலாம்.

பழந்தமிழ்ப் பரப்பிலே ஆசிரியருக்குரிய இலக்கணங்கள் இவையிவை எனத் தொல்காப்பியப் பாயிரத்திலே நச்சினார்க்கினியர் நல்லாசிரியர் இயல்புகளுக்குப் பின்வரும் செய்யுளை உதாரணமாகச் சுட்டுவர்:

“வலம்புரி முத்திற் குலம் புரி பிறப்பும்
வான்யா றன்ன தூய்மையும் வான்யாறு
நலம்படர்ந்த தன்ன நலம்படர் ஒழுக்கமும்
திங்கள் அன்ன கல்வியும் திங்களோடு
ஞாயிறென்ன வாய்மையும், யாவதும்
அஃகா அன்பும் வெஃகா உள்ளமும்
துலைநா வன்ன சமநிலை உளப்பட
என்னவகை உறுப்பினர் ஆகித் திண்ணிதின்
வேளாண் வாழ்க்கையும் தாஅ ளாண்மையும்
உல கியதரிதலும் நிலை இய தோற்றமும்
பொறையும் நிறையும் பொச்சாப்பின்னும்
அறிவும் உருவும் ஆற்றலும் புகழும்
சொற்பொருள் உணர்த்தும் சொல்வன் மையும்
கற்போர் நெஞ்சம் காமுறப் படுதலும்
இன்னோ ரன்ன தொன்னெறி மரபினர்
பன்னருஞ் சிறப்பின் நல்லாசிரியர்.”²

மேற்காட்டிய செய்யுள் குறிப்பிடும் தகுதிப்பாடுகள் பலவற்றை மரபுவழிக் கல்வி போதனாமுறையில் ஈடுபட்ட ஆசிரியர்கள் கொண்டிருந்தார்கள் என்று கருதலாம். 19ஆம் நூற்றாண்டில் நிலவிய திண்ணைப் பள்ளி ஆசிரியர்களின் சமூக அந்தஸ்துப் பேணப்பட்டமைக்கும் முற்குறிப்பிட்ட செய்யுள் தரும் பொருள் மிகவும் முக்கியமான காரணம் எனலாம்.

மரபுவழி இலக்கணங்களிலே ஆசிரியரின் நிலை பற்றிக் குறிப்பிடும் பகுதிகளிலே அவை நூலாசிரியரையே பெருமளவுக்குச் சுட்டி நிற்கின்றது. எனினும் அது போதனாசிரியருக்கும் பொருந்தக்கூடியதாகவே இருக்கின்றது.

பொதுவாக ஆசிரியரைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது மலை, நிலம், பூ என்னும் மூன்றுக்கும் ஒப்பிடுவர்.³ மலைபோல் அறிவும், நிலம்போலப் பொறுமையும், பயன்படும் பூப்போல் மென்மையும் வாசனையும் ஆசிரியருக்கு இருக்க வேண்டும் என்று தமிழ்ப் பாரம்பரியம் எடுத்துக்கூறியுள்ளது. இத்தன்மைகளைப் பெரும்பாலும் மரபுவழித் தமிழாசிரியர்களிடையே காணமுடியும்.

தமிழர் வரலாற்றில் கல்வி, கலை, கலாசாரம் முதலியன ஓங்குபுகழ்பெற்ற காலப்பகுதியான சோழர் காலத்திலே தோன்றிய நன்னூலிலே ஆசிரியர் இலக்கணம் பற்றித் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

“குலனருள் தெய்வங்கொள்கை மேன்மை
கலைபயில் தெளிவு கட்டுரைவன்மை
நிலமலை நிறைகோல் மலர் நிகர் மாட்சியும்
உலகிய லறிவோ டுயர்குண மினையவும்
அமைபவன் நூலுரையாசிரியன்னை.”⁴

மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியில் ஆசிரியர்கள் பெரும்பாலும் நன்னூலார் குறிப்பிடும் வரைவிலக்கணங்களுக்குத் தகுந்தவராகவே இருந்துள்ளார் எனலாம்.

கிராமத்திற் பிறந்து வளர்ந்து நீண்டகாலமாக ஆசிரியத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுக்கு இன்றும் கிராமங்களிலே நல்ல மதிப்பும், சமூக அங்கீகாரமும் இருப்பதை அவதானிக்கின்றோம். மரபுவழித் தமிழாசிரியப் பாரம்பரியத்தின் “கையளிப்பாகவே” இந்தப் பண்பு நிலவுகின்றது என்று கருதலாம்,

மரபுவழிக் கல்வியில் ஆசிரியரின் கடமை போதனை செய்வதோடு, அல்லது கற்பிப்பதோடு மாத்திரம் முடிந்துவிடுவதில்லை. அவர்கள் அந்தக் கிராமத்தின் முக்கியமான சமூக நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபாடுடையவர்களாக இருப்பார். சிறுசிறு பிணக்குகளைத் தீர்த்தல், வீடுவேய், ஓலைவெட்ட, நெல்விதைக்க முதலியவற்றுக்குப் பஞ்சாங்கம் பார்த்து நாள்வைத்துக் கொடுத்தல், திருமண விடயங்களில் கரிசனை காட்டுதல், கிராமத்துக் கோயிற் கடமைகளை முன்நின்று நடத்துதல் முதலிய வேலைகளையும் மரபுவழி ஆசிரியரே முன்நின்று செய்வது வழக்கம். இதனால் அவருக்குச் “சமூக நன்மதிப்பு” என்றும் இருந்தது.

மரபுவழித் தமிழாசிரியர்கள் இலக்கிய இலக்கண அறிவோடு வைத்திய சோதிட அறிவுடையவர்களாகவும் இருந்தனர். எழுத்தறிவுப் பாரம்பரியம் மிக அருகிக் காணப்பட்ட கிராமங்களிலே ஆசிரியர்களே பஞ்சாங்கமாகவும் கருதப்பட்டனர். அமாவாசை, பூரணை, அட்டமி, நவமி முதலியவற்றைக்கூடச் சாதாரண மக்கள் ஆசிரியரைத் தேடிச் சென்று கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளும் வழக்காறும் நிலவியது. மரபுவழித் தமிழாசிரியரே கிராமத்தின் "அறிவார்ந்த பெரிய மனிதராக" விளங்கினார் எனலாம்.

மரபுவழித் தமிழாசிரியர்கள் செய்யுள் செய்வதிலும் வல்லவர்களாக விளங்கினர். தத்தம் கிராமத்திலுள்ள ஆலயங்கள் மீது இவர்கள் ஊஞ்சல், முதலிய பதிகங்களையும் பாடியுள்ளனர். தமது ஊருக்கு மாத்திரமன்றி அயலூரிலுள்ள ஆலயங்கள் மீதும் பிரபந்தங்கள் பாடிக்கொடுத்துள்ளனர். 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்கூற்றிலும் 20ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் தசாப்தங்களிலும் வாழ்ந்த உடுப்பிட்டி சிவசம்புப்புலவர், சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப்புலவர் ஆகியோர் குடாநாட்டின் பல பாகங்களிலுமுள்ள ஆலயங்கள் மீது பல பதிகங்கள் பாடியுள்ளனர். அத்துடன் அவ்வப்போது சரம கவிகள் பாடுவதும் வழக்காறாக இருந்துள்ளது. இத்தகைய புலமைத்தன்மையினாலும் மரபுவழி ஆசிரியர்களின் நிலை சமூகக் கண்ணோட்டத்தில் மிகவும் உயர்ந்ததாகவே காணப்பட்டது.

மரபுவழித் தமிழாசிரியர்களிற் பலர் புராணபடனம் செய்யும் ஆற்றலுள்ளவர்களாக இருந்தனர். கோயில்களிற் கந்தபுராணம், ஏகாதசிப் புராணம், சிவராத்திரபுராணம், திருவாதவூரடிகள் புராணம் முதலியவற்றைப் படிக்கவும் படித்துப் பயன்சொல்லவும் கூடிய ஆற்றலுடையவர்களாக இருந்தனர். இதனாலேயும் இவர்களுக்குச் சமூக நன்மதிப்புக் காணப்பட்டது.

கற்பித்தற் பணியோடு சமூகத்தோடு ஓட்டிய ஆலயப் பரிபாலனம் முதலியவற்றிலேயும் மரபுவழித் தமிழாசிரியர்கள் ஈடுபட்டுள்ளனர். பெரும்பாலானவர்கள் தங்கள் சமய நம்பிக்கையினாலும், வழிபாட்டு மரபுகளினாலும், சடங்காசாரங்களினாலும், உயர்ந்தவர்களாகவே கணிக்கப்பட்டனர். மரபுவழிக் கல்வியில் தமிழாசிரியர்களின் சமூக மதிப்பு மிக உயர்ந்ததாகவே இருந்தது.

பழந்தமிழ்க் கல்விமரபில் வந்த திண்ணைப்பள்ளி ஆசிரியர்கள் சமூகத்துக்கு இன்றியமையாதவர்கள் என்பதைப் பல இலக்கியங்களும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளன. சங்கமருவிய காலத்து அறநூலான திரிகடு

கத்திலே வரும் பின்வரும் பாடல் ஆசிரியரின் முக்கியத்துவத்தினை நன்கு புலப்படுத்துகின்றது:

“கணக்காயர் இல்லாதவரும் பிணக்கறக்கும்
மூத்தோரை யில்லா அவைக்களனும் - பாத்துண்ணும்
தன்மையிலாளர் அயலிருப்பும் இம் மூன்றும்
நன்மை பயத்தல் இல.”⁵

ஆசிரியருக்குக் கணக்காயர் என்ற பெயரும் தமிழிலே வழங்கி வந்துள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. கணக்கு என்றால் நூல், கணக்காயர் என்றால் பல நூற்றொகுதியையுடையவர்.⁶

மரபுவழியில் தமிழைக் கற்பித்த ஆசிரியர்களுக்கு வேதனம் என்ற அடிப்படையில் குறிப்பிட்ட ஒரு தொகையை மாணாக்கர் வழங்கினர் என்று கூறமுடியாது. அவ்வப்போது தங்கள் குடும்பவசதிக்கு ஏற்ப மாணாக்கர்கள் தம்மால் இயன்ற ‘கொடையை’ வழங்கினர். பெரும்பாலும் அமாவாசை, பூரணை நாட்களிலே திண்ணைப்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்குக் காணிக்கை வழங்குவார்கள். ஒவ்வொரு மாணாக்கனும் தமது வீட்டில் விளையும் பொருள், அல்லது தோட்டத்தில் விளையும் பொருள் முதலியவற்றிலே (காய்கறிவகை, அரிசி, நெல்) ஒரு சிறு பகுதியைக் கொடுத்தனர். ஒருவகையிலே மரபுவழிக் கல்வியும் ‘‘பண்டமாற்று’’ முறைபோலவே காணப்பட்டது என்றும் குறிப்பிடலாம்.

19ஆம் நூற்றாண்டு மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியிலே ஆசிரியருக்குரிய பொருளாதாரம் மாணவர்களின் ‘காணிக்கை’ மூலமே பெருமளவுக்குக் காணப்பட்டது. ஆசிரியர் கொடையை (காணிக்கை) பெரிதாக எதிர்பார்க்காவிட்டாலும் மாணவர்கள் காணிக்கை கொடுப்பது தமது கடமை என்றே கருதிவந்தனர். பண்டைத் தமிழகத்திலும் ஆசிரியர்களுக்கு மாணாக்கர்கள் பொருள் உபகரித்தே கல்வியைப் பெற்றனர் என்று அறியமுடிகின்றது. புறநானூற்றிலே இடம்பெறும் பின்வரும் அடியை மேற்காட்டிய தொடருக்கு உதாரணமாகச் சுட்டிக்காட்டுவர்.

‘‘உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் - கொடுத்தும்
பிற்றை நிலை முனியாது கற்றல் நன்றே’’⁷

ஆசிரியருக்கு வேண்டியவிடத்து வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தும், பெறுமதியான பொருட்களை அவர்களுக்கு வழங்குவதும், மாணாக்கர்களின் கடமையாக இருந்தது என்பதையே மேற்காட்டிய புறநானூற்றுச் செய்யுள் காட்டி நிற்கின்றது.

19ஆம் நூற்றாண்டிலே மரபுவழிக் கல்வி போதித்த ஆசிரியர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட ஊதியம் பற்றி உ.வே.சாமிநாதையர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“ஒவ்வொரு நாளும், ஒவ்வொரு பையனும் உபாத்தியாயருக்குத் தன்னுடைய குடும்பத்தின் நிலைக்கு ஏற்றபடி ஏதேனும் ஒரு பொருளைக் கொண்டு வந்து தருவான். சிலர் காய்கறி கொடுப்பார்கள். சிலர் பால் கொடுப்பார்கள். ஒன்றும் இல்லாதவர்கள் ஒரு விறகுக்கட்டையேனும் கொணர்ந்து அளிப்பார்கள். அவர்கள் கொடுக்கும் பொருட்கள் தம்முள் வேறுபட்ட மதிப்புடையனவாக இருப்பினும் ஆசிரியருக்கு எல்லோரிடத்திலும் ஒரே மாதிரி அன்பே இருக்கும்.”⁸

மாணாக்கர்கள் கொடுக்கும் உபகாரப் பொருட்களுடன் ஆசிரியர் தன்னிறைவு பெற்றார் என்று கூறமுடியாது. ஆசிரியருடைய வயல், தோட்ட வேலைகளையும் மாணாக்கர்கள் கவனிப்பார்கள். அல்லது மாணாக்கரின் பெற்றோர் கவனித்தனர். எவ்விதமான கூலியும் பெறாமலே “வாத்தியாரின்” வயல் வேலைகளை அக்காலத்தில் மாணாக்கரின் பெற்றோர் செய்து கொடுத்துவிடுவர். இத்தகைய சேவைகளினாலே ஆசிரியருக்குச் செலவு மிகச் சுருக்கமாகவே இருந்தது. இதனால் மரபுவழித் தமிழாசிரியருக்குப் பொருளாதாரக் கஷ்டம் இருந்தது என்று சொல்ல முடியாது.

பெரும்பாலான மரபுவழித் தமிழாசிரியர்களுக்கு வயல்புலம், காணிபூமி, ஆடுமாடு என்பனவும் இருந்தன. இவற்றிலிருந்து பெறும் வருமானமும் ஆசிரியரின் பொருளாதாரத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யக் கூடியதாக இருந்தது.

19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிக்குப் பின்னர் சில வசதியுள்ள மாணாக்கர்கள் அவ்வப்போது பணமும் கொடுத்துள்ளனர். ஆக்கூடிய தொகையாகக் கால்ரூபா மட்டிலே வழங்கப்பட்டது என்று அறிய முடிகின்றது.⁹

மரபுவழித் தமிழாசிரியரின் வீட்டில் நடைபெறும் முக்கியமான நிகழ்ச்சிகளையும் (பிறப்பு, இறப்பு, திருமணம்) மாணாக்கர்களின் பெற்றோர்களே கவனித்துவந்தனர். அவர்களுக்குத் தேவையான பொருளாதார, சரீர உதவி ஒத்தாசைகளைப் பெற்றோர் புரிந்து வந்தனர். ஆசிரியர் வீட்டு விடயம் எனில் அக்கிராமத்தில் உள்ள அனைவரும் ஒற்றுமையாக நின்று நடத்தினர்.

19ஆம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலே மரபுவழித் தமிழ் ஆசிரியர்களின் பொருளாதார நிலைகள் பெருமளவுக்குத் தன்னிறைவுடன் காணப்பட்டது எனக் கருதலாம்.

நிறுவனரீதியான கல்வியில் ஆசிரியர் நிலை

யாழ்ப்பாணத்திலே போர்த்துக்கேயர் வருகையையொட்டி நிறுவனரீதியான பாடசாலைகள் தோற்றம் பெறத் தொடங்கிவிட்டன. நிறுவனரீதியான கல்விமரபிலே ஆசிரியர் மாணவர் பொருளாதார உறவு மெல்ல மெல்ல அகலத் தொடங்கியது. நிறுவனரீதியான பாடசாலை யிற் கற்பிக்கும் ஆசிரியருக்கு மாதாந்த வேதனம் வழங்கப்பட்டது. மரபுவழி ஆசிரியர்களாக இருந்த சிலர் பின்னர் நிறுவனரீதியான பாடசாலை ஆசிரியர்களாகவும் நியமிக்கப்பட்டார்கள். சமூக அந்தஸ்தினைப் பொறுத்தவரை பெருமளவுக்கு வேறுபாடுகள் காணப்படவில்லை. மாதாந்த வேதனம் பெறும் ஆசிரியர்களும் பாடசாலை தவிர்ந்த நேரங்களிலே மாணாக்கர்களைக் கூட்டி வீட்டிலே இலக்கிய இலக்கணங்களைக் கற்பித்தனர். இதனாலும் ஆசிரியருக்குச் சமூக அந்தஸ்தும், பொருளாதார உதவிகளும் கிடைத்தன.

நிறுவனவழிவரும் ஆசிரியர்களுக்கும் முறையான வேதனம் வழங்கப்பட்டது என்று கூறமுடியாது. கிறிஸ்தவப் பாடசாலைகள் மாத்திரமன்றிப் 19ஆம் நூற்றாண்டிலே சுதேசிகளும் நிறுவனவழிவரும் பாடசாலைகள் நிறுவி நடத்தத் தொடங்கிவிட்டனர். இத்தகைய நிறுவனரீதியிலான பாடசாலைகளிலே கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கு அப்பாடசாலை நிறுவியவரே மாதாந்த வேதனத்தை வழங்கிவந்தார்.

19ஆம் நூற்றாண்டிலே யாழ்ப்பாணத்திலே தனியார் நிறுவிய பல தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடங்கள் காணப்பட்டன. சில பாடசாலைகள் "அற்ப ஆயுள்" உடையனவாக மடிந்ததும் உண்டு.

சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை ஏழாலை யிலே சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையென்ற பெயரிலே ஒரு பாடசாலை நிறுவிச் சன்னாகம் அ.குமாரசுவாமிப்புலவரை அதன் ஆசிரியராக நியமித்து அவருக்குரிய வேதனத்தையும் கொடுத்துவந்தமையை உதாரணமாகச் சுட்டிக் காட்டலாம்.

1883 ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் 10ஆம் திகதி சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை தாம் நிறுவிய பாடசாலையிற் கற்பிக்கும் குமாரசுவாமிப்

புலவருக்கு எழுதிய கடிதத்திலே ஆசிரியர்கள் பெற்ற வேதனம் பற்றிய தகவலொன்றைத் தெளிவாக அறியமுடிகின்றது. இக்கடிதத்தின் ஒரு பகுதி பின்வருமாறு அமைகின்றது:

“இத்துடன் ரூபா அறுபது அனுப்புகிறேன். ஐம்பது ரூபா தை, மாசி, பங்குனி, சித்திரை நான்கு மாதங்களுக்கு வித்தியாசாலை நிவேதனமாக எடுத்துக் கொள்ளவும். வைகாசி மாதம் முதல் ஒருமாதம் பத்து ரூபாவும் மற்ற மாதம் பதினைந்து ரூபாவாகவும் அனுப்பிக் கொண்டு வருவேன். சென்ற மார்சுபுழி வரையும் தங்களுக்கு வரவேண்டிய தொகையின் விபரம் குறித்து ஒரு கடிதம் அனுப்புக. அப்பணத்தையும் அவ்வப்போது சாவகாசப்படி சேர்ப்பித்து விடுகிறேன்.”¹⁰

நிறுவனரீதியான பாடசாலையமைப்புத் தொடங்கியதும் ஆசிரியத் தொழில் ஒரு வேதனம் பெறும் தொழிலாக மாறியது. அக்காலத்தில் இயங்கிய நிறுவனவழிவரும் பாடசாலைகளில் ஆசிரியர்களுக்குரிய மாதாந்த வேதனம் ஒழுங்கானமுறையில் வழங்கப்படவில்லை என்பதையும் மேற்காட்டிய கடிதம் காட்டி நிற்கின்றது.

ஆரம்பத்தில் மரபுவழிப் பாடசாலைகளிலிருந்தே நிறுவனவழிவரும் பாடசாலைகளுக்கும் ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். காலப்போக்கில் இம்மரபு மாற்றமடையத் தொடங்கியது. நிறுவனவழிவரும் பாடசாலைகளிற் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்குச் சில அடிப்படைத் தகுதிகள் வேண்டுமென்ற எதிர்பார்ப்பும் ஏற்படத் தொடங்கியது. ஆகக்குறைந்தது எட்டாம் வகுப்பு வரையாவது படித்துப் பரீட்சையிலும் சித்தியெய்தியிருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

எட்டாம் வகுப்பினை முறைப்படி பூர்த்தி செய்த பலர் அக்காலத்து நிறுவனரீதியான பாடசாலைகளிலே ஆசிரியர்களாகச் சேர்ந்து கல்வி கற்பிக்கத் தொடங்கினர். சில கிறிஸ்தவப் பாடசாலைகளிலே ஆசிரியர்களாக அமர்வதற்காக 19 ஆம் நூற்றாண்டிலே பலர் மதம் மாறியதும் உண்டு. இவர்கள் அனைவரும் எட்டாம் வகுப்புவரை கல்வி பெற்றிருந்தனர் என்றும் சொல்லமுடியாது. எட்டாம் வகுப்புச் சித்தியடைந்தால் நிறுவனவழிவரும் பாடசாலைகளில் ஆசிரியர் நியமனம் பெறலாம் என்பதைப் பின்வரும் கூற்றுத் தெளிவுபடுத்துகின்றது:

“கணேசையர் பிறந்த குடும்பம் பொருளாதார நிலையிற் பின்தங்கி இருந்தது. கணேசையர் பெறும் கல்விமூலம் உபாத்தியாயர் வேலைபெற்று வேதனம் பெறவேண்டுமென்ப பெற்றோரும் உறவினரும் விரும்பினர். கணேசையரின் குடு

ம்பநிலை உத்தியோகத்தை அவாவி நின்றது. இதனால் ஐயர் கதிர்காமையரின் வித்தியாசாலையிலே எட்டாம் வகுப்பு வரை கற்கநேர்ந்தது. ¹¹

நிறுவனவழிவரும் பாடசாலைகளில் ஆசிரியர்களாக நியமனம் பெற்றவர்கள் பொருளாதார நிலையில் வசதிபடைத்தவர்களாகவே இருந்தனர். ஆசிரியப் பணி நிறுவனரீதியான பாடசாலைகளின் வருகையுடனேயே ஒரு வேதனம் தரும் தொழிலாக மாற்றம் பெற்றது.

கிறிஸ்தவர்கள் பாடசாலைகளை நிறுவிச் சுதேசிகளை ஆசிரியர்களாக நியமித்தனர். சுதேச ஆசிரியர்கள் உத்தியோகத்தின் பொருட்டு மதம் மாறினர். பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை நகைச்சுவையாக இவர்களைப் 'பஞ்சாட்சர' கிறிஸ்தவர்கள் என்று அழைத்தார். (பஞ்சாட்சரம் : சம்பளம் என்னும் ஐந்து எழுத்து).

19ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ்க் கல்வி, மரபுவழியினூடாகவே நிறுவன வழிக்கும் செல்வதற்கு மரபுவழித் தமிழாசிரியர்கள் நிறுவன வழிவரும் பாடசாலைகளில் ஆசிரியர்களாக நியமனம் பெற்றமையும் ஒரு வலுவான காரணம் எனலாம். இருபாலைச் சேனாதிராயரிடம் கல்விகற்றுப் பெரும் புலமையாளராக விளங்கிய பரம்பரை வித்துவான்களின் வமிசத்தைச் சேர்ந்த சண்முகச் சட்டம்பியார் பற்றிய கீழ்வரும் குறிப்பு, மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வியும், நிறுவனவழிவரும் தமிழ்க்கல்வியும் சங்கமித்தமை பற்றியும், இச்சங்கமத்தினால் ஏற்பட்ட விளைவுகள் பற்றியும் அறிய உதவுகின்றது:

'அமெரிக்க மிஷனரிமார் யாழ்ப்பாணத்திற் பணி யாற்றத் தொடங்கியபோது அவர்களுடன் தொடர்பு கொண்ட ஒருவர் இவர் மிஷனரிமாருக்கு மொழிபெயர்ப்பாளராகவும் செமினரியின் தமிழ்ப் பண்டிதராகவும் பணிபுரிந்தார். 1794ஆம் ஆண்டு பிறந்த சண்முகம் ஆரம்பத்திற் சைவ ஆசாரசீலராக இருந்தாரெனினும், ஆனால் இறுதியில் நமதானியேல் என்னும் பெயருடன் கிறிஸ்தவமதத்தைத் தழுவிக்கொண்டாரெனவும் தெரிகின்றது. ¹²

மேற்காட்டிய கூற்று யாழ்ப்பாணத்திலே மரபுவழித் தமிழாசிரியப் பாரம்பரியம் ஒன்று நிறுவனரீதியான ஆசிரியப் பாரம்பரியமாக மாறுவதைக் காட்டுகின்ற அதேவேளையில் அவர்களது சமூக சமய பொருளாதார நிலையில் ஏற்படும் மாற்றங்களையும் தெளிவாகச் சுட்டி நிற்கின்றது.

19ஆம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்திலே மரபுவழி ஆசிரியர்களின் பொருளாதார நிலையை விட, நிறுவனவழிவரும் ஆசிரியர்களின் பொருளாதார நிலை சற்று வித்தியாசமாகவே காணப்பட்டதெனலாம். நிறுவனவழிவரும் ஆசிரியர்களைக் காட்டிலும், மரபுவழித் தமிழாசிரியர்கள் ஆழமான புலமையுடைவர்கள் என்ற எண்ணம் சாதாரண மக்களிடையே நிலவியமையும் குறிப்பிடக்கூடியது.

மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியிலும் நிறுவனவழிவரும் தமிழ்க் கல்வியிலும் மாணவர்களின் நிலையும் பெருமளவுக்கு ஒன்றுபட்டிருந்த போதிலும் சிற்சில அமிசங்களில் வேறுபாடுகளும் காணப்பட்டன.

மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியில் பெரும்பாலும் மாணாக்கர் ஆசிரியரின் உறவினராகவோ அல்லது நன்கு பழகிய நண்பர்களின் பிள்ளைகளாகவுமே இருந்தனர். ஆசிரியரின் வீட்டிலே திண்ணைப் பள்ளி நடைபெற்றமையால் யாழ்ப்பாணத்துச் சமூகக் கட்டமைப்புக்கு ஏற்றபடி சில நடைமுறைகள் கடைப்பிடிக்கப்பட்டனவென்றே கருத வேண்டும். சிறப்பாகச் சாதியடிப்படையை மரபுவழித் தமிழாசிரியர்கள் பேணவேண்டிய சமூக நிர்ப்பந்தம் ஒன்று காணப்பட்டதென்பது ஓரளவுக்கு உண்மையே எனலாம்.

வித்தவசிரோமணி கணேசையர் தமது தமிழ்ப்புலவர் சரிதம் என்னும் நூலிலே கதிர்காமையரைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது பின்வருமாறு குறிப்பிடுவர்:

“... ஊரெழு சரவணமுத்துப்புலவரும், காசிவாசி செந்திநாதையருந் தமதிளமைப்பருவத்திலே இவரிடம் யாமும் இளமைப் பிராயத்திலே பாடங் கேட்டுள்ளோம். இவர் எமக்குப் பெரிய தந்தையாராவர்.”¹³

மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வியில் ஆசிரியருக்கு மாணாக்கர் பெரும்பாலும் உறவினர்களாகவே இருந்தார்கள் என்பதையே சுட்டிக்காட்டுகின்றது. தகப்பன், மாமன், பெரியதந்தையார், சிறியதந்தையார் முதலிய உறவினர்களிடமே பெரும்பாலும் மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வியை மாணாக்கர்கள் பெற்றனர். தும்பளைச் சுப்பிரமணியசாஸ்திரிகள் தமது சொற் பொருள் விளக்க அகராதியின் முன்னுரையிலே நன்றிகூறும் பொழுது குறிப்பிடும் கூற்றும் ஈண்டு மனங்கொள்ளத்தக்கது.

“எனது ஆசிரியரும் மாதுலரும் சமஸ்கிருதம் தமிழ் என்னும் இருபாஷைகளிலும் சிறந்த பாண்டித்தியமுடையவருமாகிய பிரம்மீ ம.முத்துக்குமாரசுவாமிக்குருக்களவர்கள்.”¹⁴

எனது ஆசிரியரும் மாதுலரும் எனக் குறிப்பிடுவது ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. யாழ்ப்பாணத்திலே மரபுவழித் தமிழ்க்கல்விப் பாரம்பரியம், உறவுநிலை, சொந்தம் என்பவற்றைப் பெருமளவுக்குப் பேணிவந்துள்ளது என்பதை மேற்காட்டிய கூற்றுக்கள் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன.

சொந்தம் உறவு முதலியவற்றைப் பேணியது போலவே நட்பு, நன்றியறிவு முதலியவற்றையும் பேணிய ஓர் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியம் நிலவியது என்பதைப் பின்வரும் பகுதி நிறுவுகின்றது.

“.....இவர் வாழையடிவாழையாகப் பிதா பாட்டன், அப்பாட்டன், முப்பாட்டன் என மூன்று நான்கு தலைமுறைகளான வித்துவான்களின் வமிசத்தைச் சேர்ந்தவர். இவரது பிதாவிடத்தில் இராமாயணப் பொருள் கேட்டதற்குக் கைமாறாகவே சேனாதிராயமுதலியார் அதிகரிசனையோடு இவருக்குக் கல்வியமுதூட்டினார்.”¹⁵

பாரம்பரியமாகப் படிப்பித்து வந்தவர்களின் பிள்ளைகளுக்கு மரபுவழிக் கல்வியில் முன்னுரிமை அல்லது வசதி அதிகமாகவே இருந்தது என்பதையே மேற்காட்டிய மேற்கோள் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

நிறுவனவழிவரும் பாடசாலைகளிலே மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியிற் பேணப்பட்ட சொந்தம், நட்புறவு முதலியன பெருமளவுக்குப் பேணப்படவில்லை என்றே சொல்லலாம்.

19ஆம் நூற்றாண்டின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் மாற்றங்களின் விளைவாகப் பலரும் பாடசாலைகளில் அனுமதி பெறும் வாய்ப்பினைப் பெற்றனர். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் பாரம்பரியமான பல மரபிறுக்கங்களை நிறுவன வழிவரும் கல்விச் சாலைகள் ஓரளவுக்கு மாற்றின என்றே கூறவேண்டும். சுதேசிகளால் நிறுவப்பட்ட பாடசாலைகளிலும் சரி, மிஷனரிமாரினரால் நிறுவப்பட்ட பாடசாலைகளிலும் சரி திண்ணைப்பள்ளி மரபிற் பேணப்பட்ட மாணவர் அனுமதி முறை பேணப்படவில்லையென்றே கூறவேண்டும்.

19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியத்திலே ஆசிரியர் மாணவர் உறவு மிகவும் நெருக்கமானதாகவே காணப்பட்டது. நெருக்கமாக அமைந்த போதிலும், மாணாக்கர்கள் பணிவு, பயம், பக்தி, அன்பு, அடக்கம் உடையவர்களாகக் காணப்பட்டனர். இத்தகைய பண்புகள் மரபுவழிக் கல்விப் பாரம்பரியத்திலும் நிறுவனவழிவரும் கல்விப் பாரம்பரியத்திலும் பெரும்பாலும் ஒன்றாகவே காணப்பட்டன.

திண்ணைப்பள்ளி மரபிலே மாணாக்கர்கள் ஆசிரியர்களை விழிக்கும் போது ஐயா, தேவரீர் முதலிய சொற்களாலேயே விழித்தனர். தம்மை 'அடியேன்', 'சிறியேன்' என்றே குறிப்பிட்டனர். திண்ணைப்பள்ளியிற் கல்விகற்ற மாணாக்கர் ஒருவர் ஆசிரியரிடம் இருந்து விடை பெறும் பாடலொன்று ஆசிரியர் மாணவர் உறவினை அறிய நன்கு உதவுகின்றது. பாடல் பின்வருமாறு:

“காலமே வந்தோ மையா
கருத்துடன் பாடந் தந்தோம்
சீலமாய் எழுதிக் கொண்டோம்
தேவரீர் மனத்திற் கேற்பக்
கோலமாய் நீறு பூசிக்
குழந்தைகள் பழுஞ் சோறுண்ணச்
சீலமாய் அனுப்பு மையா
தேவரீர் மனத்திற் கேற்ப.”¹⁶

மேற்காட்டிய பாடல் திண்ணைப்பள்ளி மரபு சைவசமயச்சார்புடையதாக இருந்ததென்பதையும் புலப்படுத்தி நிற்கின்றது. மரபுவழிக் கல்வி முறையிலே பெரும்பாலும் சைவசமயமே செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளது. கிறிஸ்தவத்தின் வருகையுடன் நிறுவனரீதியான கல்விமுறையும் வந்ததால், நிறுவனரீதியான கல்வி மரபினைக் கிறிஸ்தவக் கல்வி மரபு என்றும் சொல்வார்கள்.

மரபுவழிக் கல்வியிலே ஆசிரியருக்கும் மாணாக்கருக்கும் இடையிலிருந்த உறவுநிலை நிறுவனவழிவரும் கல்விமரபில் இருக்கவில்லையென்ற கருத்தும் 19ஆம் நூற்றாண்டிலும், 20ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் இரு தசாப்தங்களிலும் இருந்தது என்றே கூறவேண்டும். பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை தாம் குமாரசுவாமிப் புலவரிடம் படிப்பதற்கு அனுமதி பெறச்சென்றபோது நடந்த விடயத்தைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“..... புலவாவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் வினாவிப் பரீட்சை நடத்தினார்கள். என் முறை வந்தது. ஒரு பாட்டுச் சொல்லும்படி கேட்டார்கள். பாரதத்தில் கடினமானதொரு பாட்டைச் சொன்னேன். புலவரவர்கள் என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்தார்கள். “கிறிஸ்தவப் பள்ளியில் படித்ததோ” என்று கேட்டார்கள். அவ்வளவில் எனக்குப் பரீட்சை முற்றிற்று.”¹⁷

பண்டிதமணி விடைகூறிய விதம் புலவர் அவர்களுக்குப் பிடிக்காததினால் புலவர் அவரைத் தெரிவு செய்ய மறுத்துவிட்டார். மரபு

வழிக் கல்வியிற் பேணப்பட்ட "பணிவுடமை" கிறிஸ்தவப் பாடசாலை களில் நிலவவில்லை என்ற கருத்தும் 19ஆம் நூற்றாண்டு மரபுவழித் தமிழ் அறிஞர்களிடம் காணப்பட்டுள்ளது. ஐந்தாம் வகுப்பு வரை பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை அமெரிக்க மிஷன் பாடசாலையிற் கற்றமையும் இவ்விடத்திலே நினைவுகூரற்பாலது.

19ஆம் நூற்றாண்டு மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியில் மாணாக்கர்கள் ஆசிரியரை அணுகிப் பாடங்கேட்டமை மாத்திரமன்றி ஆசிரியருக்குரிய பணிவிடைகளையும் செய்தே வந்தனர். 19ஆம் நூற்றாண்டு மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியுடன் ஒன்றிணைந்த ஓர் பண்பாக இது காணப்பட்டது. ஆசிரியருக்கு மாணாக்கர் பணிவிடை செய்து படித்தமை பற்றிப் பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்:

"கரவெட்டியில் உள்ள ஒருவர் அவருக்குக் கார்த்திகேசு பெயர் என்று நினைக்கிறேன். அவர் முப்பது வருடகாலம் வித்துவசிரோமணி வஸ்திரம் தோய்த்தல் முதல் எல்லாப் பணிவிடைகளும் செய்து கொண்டு நிழல்போலப் பிரியாது வாழ்ந்துவந்தவர்." 18

"வஸ்திரம் தோய்த்தல் முதல் எல்லாப் பணிவிடைகளும்" என்பது 19ஆம் நூற்றாண்டின் மரபுவழிக் கல்வியின் ஆசிரியர் மாணவர் உறவு நிலையைப் புலப்படுத்தப் போதுமான சான்றாகும்.

ஆசிரியருக்கு அடங்கிப் பணிந்து நடக்கும் மரபு தமிழ்க் கல்வியிலே ஊற்றெடுத்து நிறுவனவழிவரும் கல்வியிலும் நடைமுறையில் இருந்தது என்பதை அக்காலத்துத் தமிழ்ப் பாடநூல்களினுள்ளும் காணமுடிகின்றது. ஆறுமுகநாவலரின் முதலாவது பாலபாடத்திலே வரும் 43வது பாடம் ஒரு குருவுக்கும் ஒரு பிள்ளைக்கும் நடந்த சம்பாஷணம். இச்சம்பாஷணம் அக்கால ஆசிரியர் மாணாக்கர் உறவுநிலையைக் கண்டறிய நல்லதோர் சான்றாகும். அந்தச் சம்பாஷணம் பின்வருமாறு அமைகின்றது:

"பிள்ளை : ஐயா! தண்டம்.
குரு : தம்பீ! நீ ஆர்.
பிள்ளை : ஐயா! அடியேன் திருநெல்வேலிக் கந்தசாமி முதலியாருடைய மகன்.
குரு : உன் பெயர் என்ன?
பிள்ளை : அடியேன் பெயர் வேலாயுதன்." 19

மேற்காட்டிய சம்பாஷனை 19ஆம் நூற்றாண்டின் ஆசிரிய மாணாக்கர் உறவினைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது.

ஆசிரியர் மாணாக்கர்களிடையே மிகவும் நெருக்கமான உறவு நிலை காணப்பட்டது. அதேவேளையில் ஆசிரியர் வழங்கும் தண்டனைகளையும் மாணாக்கர்கள் அனுபவித்தே வந்துள்ளனர். ஆசிரியர்கள் வழங்கும் தண்டனைகளுக்கு அஞ்சிப் படிப்பை நிறுத்தியவர்களும் உண்டு.

மரபுவழித் தமிழ்ப் படிப்பிலே ஆசிரியர்கள் கடுமையான தண்டனைகளையே வழங்கினர் என்று கூறப்படுகிறது. இக்கூற்றுக்குரிய எழுத்துபுலமான சான்றுகளைப் பெருமளவுக்கப் பெறமுடியவில்லை. 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க் கல்விமரபிலே ஆசிரியர்கள் சிலர் மாணாக்கர்களுக்குக் கடுமையான தண்டனைகளை வழங்கினார்கள் என்றே தமது நல்லுரைக்கோவை என்னும் நூலிலே உ.வே.சாமிநாதையர் குறிப்பிடுகின்றார்.

பிரம்பால் அடித்தல், முழந்தாளில் நிறுத்தல் (முட்டுக்காலில் நிற்பாட்டுதல்) தலையிலே குட்டுதல் முதலிய தண்டனைகளுக்கே மாணாக்கர்கள் அஞ்சினார்கள். தமது பாடசாலை நினைவுகளை மீட்ட யாழ்ப்பாணத்துக் கவிஞர் ஒருவர் குறிப்பிடுவது சுவை பொருந்தியதாக இருக்கின்றது.

“பற்றைதனில் மறைந்து பள்ளிக்குக் கள்ளமிட்டுச் சுற்றத்தவரேசத் தோழர்களும் கேலி செய்யக் கற்றைக் கயிற்றினிலே கட்டுண்டு பின் திருந்தி மற்றுமுயர் வாழ்வு பெற்ற வாழ்வுமினி வாராதோ.”

“குடுமி குலைந்து விழக் குறுவேட்டி அவிழ்ந்துவிட நெடுமி உபாத்தியவன் நெடுந்தாரம் தொடர்ந்து வர நடுவழியில் பிணக்குற்று நற்பிாப்பம் பழம் வாங்கி வடுதிருந்தி வாழ்ந்த வாழ்வுமினி வாராதோ.”²⁰

ஆசிரியர்களுக்கு மாணாக்கர்கள் அஞ்சி நடுங்கியபோதிலும் அவர்களின் மீது அன்பும் பக்தியும் உடையவர்களாகவே காணப்பட்டனர். இந்நிலை மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வியில் மாத்திரமன்றி நிறுவன ரீதியான கல்வி மரபிலும் பெருமளவுக்குப் பேணப்பட்டது எனக் கருதலாம்.

தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியத்திலே ஆசிரியர்களுக்கு மாணாக்கர்கள் பயப்படுவதைப் பெரிதுபடுத்தி நாட்டுப்பாடல்களும் நாடகப்பாடல்களும் வழங்கி வந்திருக்கின்றன. உதாரணமாகக் காத்தவராயன் கூத்தில் வரும் பின்வரும் பாடலைச் சுட்டிக் காட்டலாம்:

“பள்ளிக்கூடம் போவதென்றாற்
பெற்றவளே தாயே- எனக்கு
பயம் பயமாகத் தோன்றுதம்மா
பெற்றவளே தாயே”

“சட்டம்பி பொல்லாதான்
பெற்றவளே தாயே - அவன்
சற்று மிரங்கானம்மா
பெற்றவளே தாயே,”²¹

இவ்வாறான பாடல்களை யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் நிகழும் கூத்துக்களிலே இன்றும் பாடக் கேட்கிறோம். யாழ்ப்பாணத்து நாட்டார் பாடல்கள் பலவற்றிலே ஆசிரியர் மாணவர் உறவு நிலையைப் புலப்படுத்தும் பாடல்கள் வழங்கி வருவதை இன்றும் அவதானிக்கலாம்.

இத்தகைய தண்டனைகள் வழங்கப்பட்ட போதிலும் கல்வியில் ஆர்வமுடைய மாணாக்கர்கள் ஆசிரியரை மதித்துத் துதித்துக் கல்வி கற்றே வந்தனர்.

மாணாக்கர்களுக்குள்ளும் முதல், இடை, கடை என மூன்று வகுப்பிண்டு என்று நன்னூலார் குறிப்பிடுகின்றார். முதல், இடை மாணாக்கர்களைவிடக் கடை மாணாக்கர்களே பெரும்பாலும் தண்டனை பெறுபவர்களாக இருந்துள்ளனர் எனக் கூறப்படுகின்றது.

தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியத்திலே நல்லாசிரியர்களும் நல்மாணாக்கர்களும் 19ஆம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் பல பகுதிகளிலும் வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள் என்பது நூல்களில் இருந்து தெரிய வருகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. அதீவீரராமபாண்டியர், வெற்றிவேற்கை, தனலக்குமி புத்தக சாலை, சன்னாகம்.
2. நச்சினார்க்கினியர், தொல்காப்பியப் பாயிர உரை.

3. ஆறுமுகமுதலியார், சரவண, தமிழ் கற்பிக்கும் முறைகள், எஜுகேஷனல் பப்ளிசிங் கொம்பனி, சென்னை, 1949, ப.29.
4. பவணந்தி, நன்னூல் காண்டிகையுரை, ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுகநாவலர் புதுக்கியது. 22ஆம் பதிப்பு, அக்டோபர் 1958, சென்னை.
5. திரிகடுகம். திருநெல்வேலி தென்இந்திய நூற் பதிப்புக் கழகம், விசு, ஆவணி.
6. சுவாமிநாதையர், உ.வே., நல்லுரைக்கோவை. ப.17.
7. புறநானூறு, 183.
8. சாமிநாதையர், உ.வே., நல்லுரைக்கோவை., சென்னை காபீர் அச்சுக்கூடம், 5ம் பதிப்பு. சென்னை 1950, பக். 138 - 139.
9. மேற்படி., ப.139
10. முத்துக்குமாரசுவாமிப்பிள்ளை, கு., குமாரசுவாமிப்புலவர் வரலாறு புலவரகம், மயிலணி, சுன்னாகம், முதற்பதிப்பு, 1970, ப.22.
11. சிவலிங்கராஜா, எஸ்., வித்துவசிரோமணி கணேசையரின் வாழ்வும் பணியும்., யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், 1989, ப.4.
12. ஜெபநேசன், எஸ்., இலங்கையில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழர் சிந்தனை வளர்ச்சி, யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி, வட்டுக் கோட்டை, 1992, ப.165.
13. கணேசையர், சி., ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் சரிதம்., ஈழகேசரி அதிபர் நா.பொன்னையா பதிப்பு, சுன்னாகம், 1939, ப.103.
14. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள், சொற்பொருள் விளக்கம்., கலாநிதியந்திரசாலை, தும்பளை.
15. சதாசிவம்பிள்ளை, ஆர்னோல்ட்., பாவலர் சரித்திர தீபம்., மானிப்பாய், 1866, ப.122.
16. சிவலிங்கராஜா, எஸ்., வடமராட்சியின் கல்விப் பாரம்பரியமும் இலக்கிய வளமும், வடமராட்சி கல்வி வட்டம், பருத்தித்துறை, 1984, ப.24.
17. கணபதிப்பிள்ளை, சி. க., சிந்தனைக் களஞ்சியம், பண்டிதமணி நூல் வெளியீட்டுச்சபை, 1978, ப.227.
18. மேற்படி., ப.82.

19	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	19
20	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	20
21	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	21
22	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	22
23	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	23
24	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	24
25	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	25
26	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	26
27	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	27
28	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	28
29	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	29
30	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	30
31	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	31
32	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	32
33	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	33
34	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	34
35	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	35
36	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	36
37	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	37
38	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	38
39	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	39
40	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	40
41	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	41
42	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	42
43	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	43
44	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	44
45	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	45
46	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	46
47	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	47
48	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	48
49	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	49
50	தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்	50

தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கம்

19ஆம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிய தமிழ்க் கல்வி மரபு குறிப்பிடத்தக்க தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. கல்வியியல் நோக்கில் இத்தாக்கத்தினை அணுகும் பொழுது அக்கல்விமுறையின் அமைப்பும், போதனா முறைமையும் மிகவும் முக்கியம் வாய்ந்தவையாகக் காணப்படுகின்றன. 19ஆம் நூற்றாண்டிலே யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் இரண்டு வகையான தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியம் நிலவியது என்பதை முன்னரே குறிப்பிட்டோம். இருவகையான கல்விப் பாரம்பரியமும் தத்தமது நோக்குக்கும் போக்குக்கும் இயைவுபட இரண்டு வகையான தமிழ்க்கல்வி, தமிழ்ப்புலமை, தமிழாய்வுப் பாரம்பரியங்களையே உருவாக்கின. இருவகையான தமிழ்ப்புலமைப் பாரம்பரியம் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் இன்றுவரை நின்று நிலைப்பதையும் அவதானிக்கலாம். இந்நிலைபேற்றிற்கு அடிப்படையாக அமைவது 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க் கல்வி மரபு என்று துணிந்து கூறலாம். மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வி, நிறுவன வழிவரும் தமிழ்க்கல்வியாகிய இரு மரபும் சிற்சில போக்குகளில் உடன்பட்டும், சிற்சில போக்குகளில் முரண்பட்டும் வழங்கிவந்த போதிலும், அவ்வப்போது உடன்பட்டுத் தமிழ்ப்புலமையை வளர்த்துள்ளமையையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

19ஆம் நூற்றாண்டின் மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வி குறிப்பிடக்கூடிய பல தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. கல்வியின் நோக்கங்கள் பலவாக

இருப்பினும் மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வி நல்லொழுக்க வாழ்க்கைமுறைக்கே முதன்மை வழங்கியது என்று கூறலாம். பண்டைக்காலம் தொடக்கம் நிலவிவந்த அறநீதி ஆசாரக் கோட்பாடுகளை நடைமுறைப்படுத்தத் தமிழ்க்கல்வி பயன்பட வேண்டுமென்றே மரபுவழித் தமிழாசிரியர்கள் நம்பினர். இந்த நம்பிக்கை ஊற்றுச் சமயப் பின்னணியுடன் தொடர்புபட்டது. சமண, பௌத்தக் கல்வியாளர்கள் இக்கொள்கையுடையவர்களாகவே இருந்தனர். கல்வியின் நோக்கம் பற்றி ஜெகத்குரு சங்கராச்சாரியசுவாமிகள் குறிப்பிடுவதை இவ்விடத்திலே சுட்டிக் காட்டுவது மிகவும் பொருத்தமுடையதாக இருக்கும் என்று கருதுகின்றேன்.

“..... இதுவரை குழந்தையாக மனம்போனபடி விளையாடிக் கொண்டிருந்தவன் இப்போதுதான் ஒரு பொறுப்போடு கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டதான ஓர் ஆச்சிரமத்தை (கல்விக் கூடத்தை) ஏற்கிறான். குழந்தைப் பருவத்திலேயே ஒழுங்கைக் கொண்டுவந்து விட வேண்டும். ஒழுக்கத்திற்கு முதல் அங்கமாக என்ன வேண்டும். பணிவு; அடக்கம்; விநயம்; கட்டுப்பாடு; இருந்தால்தான் ஒழுக்கத்தோடு முன்னேற முடியும். கட்டுப்பட்டு நடப்பதற்கு அடக்கம் முதலில் வேண்டும். .... மருந்தைவிடப் பத்தியம் முக்கியம். கல்வி என்கின்ற மருந்தை விட விநயம் என்ற பத்தியம் முக்கியமானது.”¹

மேற்காட்டிய கருத்தினையே யாழ்ப்பாணத்து மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியும் கொண்டிருந்தது என்பதற்கருத்துவேறுபாடு இருக்க முடியாது.

படித்தவர்கள் தவறு செய்யமாட்டார்கள் என்ற கருத்துருவினைப் 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க்கல்வி வலியுறுத்தியது. இக்கருத்துருவின் நிலைபேற்றிற்கு அக்காலத்தில் தமிழ் கற்றவர்களின் வாழ்க்கை முறையே சாட்சியாகவும், காட்சியாகவும் அமைந்தது எனலாம். நட்பு, தயை, கொடை, பண்பு, அடக்கம் முதலான நற்பண்புகளைப் 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்ப் புலமையாளர்கள் கடைப்பிடித்து வந்தனர். இத்தகைய வாழ்க்கை முறைக்கு அவர்களது தமிழ்க்கல்வியே காரணம் எனலாம். தமிழ்மொழியில் மாத்திரமன்றி வடமொழியிலுமுள்ள நீதிநூல்களைக் கற்றும், கற்பித்தும் வந்த யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்ப் புலவர்களிற் பலர் தாம் கற்றவழி ஒழுகியவர்கள் என்பதை வரலாற்று ரீதியாகவும், வாய்மொழி வழியாகவும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. கல்வியாளர்கள் தம் வாழ்க்கைமுறையால் சமூக மேன்மையுடையவர்களாகவே திகழ்ந்தார்கள். 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் புகழ்பெற்று விளங்கிய தமிழ்க்

கல்வியாளர் கன்னாகம் அ.குமாரசுவாமிப்புவவர். இவர் வடமொழியில் உள்ள சாணக்கியசதகத்தைத் தமிழ்மொழியிலே வெண்பாவாகப் பெயர்த்து எழுதியவர். 1914ஆம் ஆண்டு சாணக்கிய நீதிவெண்பா என்ற பெயரிலே வெளிவந்த இவரது நூல் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியத்தினையும் அதன் பயன்பாட்டையும் அறிய நன்கு உதவுகின்றது. படித்தவர்கள் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும். அவர்களது மகிமை, உயர்ச்சி எத்தகையது என்பவற்றையும் சாணக்கிய நீதிவெண்பா தெளிவாகச் சுட்டுகின்றது. வகைமாதிரிக்குப்பின்வரும் செய்யுட்களைச் சுட்டிக்காட்டலாம்:

“ சொல்லணிசேர் கல்வித் துறை போய பண்டிதர்தாம்
வெல்லுமிகல் வேந்தரின் மிக்கவர்காண் - சொல்லுங் கால்
வேர்ந்தர்க்குத் தந்நாட்டின் மேன்மையுண்டாம் பண்டிதர்க்குச்
சேர்ந்தவிட மெல்லாஞ் சிறப்பு.

பேதையர்பான் மேவுவன வெல்லாம் பிழையாகும்
மேதையர்பா லெப்பிழையு மேவாதே - ஆதலினாற்
பேதையர்கள் மன்னாறு பேருள்ளுங் கற்றுணர்ந்த
மேதையுடை யானொருவன் மேல். ”²

மேற்காட்டிய வெண்பாக்களைப் போலப் பல செய்யுட்களைச் சாணக்கிய நீதிவெண்பாவிலே காணலாம். கற்றோரின் சிறப்பினையும், கல்வியின் மகத்துவத்தினையுமே அவை காட்டி நிற்கின்றன. மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியின் பயன்பாட்டையும், நோக்கத்தினையும் அறிய முற்சுட்டிய செய்யுட்கள் சிறந்த சான்றுகளாகும்.

மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியிலே சிறப்பான பயிற்சி பெற்ற பலர் பின்னர் ஆங்கில மொழியிலும் சிறப்புத் தேர்ச்சிபெற்று உயர்பதவிகளிலும் அமர்ந்துள்ளனர். இந்த வகையிலே வடமராட்சியைச் சேர்ந்த ஊரிக்காட்டினைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட குமாரசுவாமி முதலியாரின் மகன் உவைமன் கதிரைவேற்பிள்ளையை விதந்து குறிப்பிட வேண்டும். மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வியும் நிறுவனவழிவரும் ஆங்கிலக் கல்வியையும் துறைபோகக் கற்றுத் தமிழ்ப்புலமையாளராகவும், சிறந்த நீதிபதியாகவும் திகழ்ந்தவர். தமிழ்ப்புலமைப் பாரம்பரியம்மிக்க குடும்பத்திற் பிறந்து வளர்ந்த உவைமன் கதிரைவேற்பிள்ளையைப் பற்றிய கீழ்வரும் பாடல், அவரது பண்புடைமையை அறியப் போதுமானதாகும்:

“ ஊர்காவற் றுறைக்கோட்டு நீதவா னான
உவைமன் துரையைப் பலரும் வியக்கிறார்

ஆனாலவரும் நம்மூரின் வழமை
யறிந்த துரைதானே ஞானப் பெண்ணே.

சாத்திரம் நூல்பல சுற்று உணர்ந்தவர்
சந்தேக மில்லை யறத்துப் புள்ளவர்
கோத்திரத் தாலும் குணத்தாலும் யாதுங்
குறையில்லைப் பாரடி ஞானப் பெண்ணே''³

பாரம்பரியமாகத் தமிழ்க் கல்வியை மரபுவழியிலே சுற்ற உவை மன் கதிரைவேற்பிள்ளை ஆங்கிலக் கல்வியால் உயர்பதவி வகித்த போதும், தமிழ்மொழி, இலக்கிய விடயங்களிலே ஆர்வம் காட்டியே வந்துள்ளார். மரபுவழித் தமிழ் அறிஞரும் உவைமான் கதிரைவேற்பிள்ளையின் நண்பருமாகிய சன்னாகம் அ.குமாரசுவாமிப் புலவர் தாம் எழுதிய தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரத்திலே உவைமன் கதிரைவேற்பிள்ளையைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பகுதி ஆழ்ந்து நோக்கத்தக்கது:

''... தமிழ்ப்பாஷையிலே இலக்கியலக்கணங்களும் வேதாந்த சித்தாந்தந்தங்களும், தருக்க நூலும், நீதி நூல்களும், வேறு நூல்களும் சுற்றவர். சுற்றலும், சுற்பவை கேட்டலும் கேட்டதன்கண் நின்றலும் கைகூடப்பெற்றவர். நற்குணம், நற்செயல், நன்றியறிவு முதலியவைகளைப் பேணியவர்.

செல்வர்க்கழகு செழுங்கிளைதாங்குதல், பொறுத்தார்க்குப் பொன்றுந்துணையும் புகழ், அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும், நன்றல்லதன்றே மறப்பது நன்று, எண்ணித் துணிக் கருமம், என்பன முதலிய பெரியோர் வாக்குகளைப் பேணும் முறையும் அறிந்தவர்.''⁴

மேற்காட்டியவாறு குமாரசுவாமிப் புலவர் குறிப்பிடுவதற்குரிய அடிப்படைக் காரணம் அவர் பெற்ற மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வியையென்று குறிப்பிடலாம். பொதுவாகக் கல்வியின் பயன் அல்லது நோக்கம் நற்பிரசைகளை உருவாக்குவதாகவே இருக்க வேண்டும் என்பர். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் 19ஆம் நூற்றாண்டில் நிலவிய தமிழ்க்கல்வி மரபின் முனைப்பான பயன்பாட்டின் வெளிப்பாடாக மேற்காட்டிய மேற்கோளைச் சுட்டிக் காட்டலாம்.

19ஆம் நூற்றாண்டின் மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியும், நிறுவனவழி வரும் தமிழ்க்கல்வியும் பெருமளவுக்கு ஒரே தன்மையான தாக்கங்களையே ஏற்படுத்தின என்று குறிப்பிடலாம். எனினும் சிற்சில அம்சங்களிலே தத்தமக்கேயுரிய சில சிறப்புப் பண்புகளையும், தனித்துவத்திணையும் கொண்டதாக அமைந்தமையையும் மனங்கொள்ள வேண்டும்.

மரபுவழிமூலம் தமிழ்க்கல்வியைப் பெற்ற பெரும்பாலான அறிஞர்கள் புராணபடனத்திலே ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர். புராண படனம் செய்வது தமிழ் கற்றவர்களின் ஒரு முக்கியமான பணியாகக் கருதப்பட்டது. புராணபடனத்தை மனங்கொண்டும் கல்வி பயிற்றப் பட்டது. சுருங்கச் சொன்னால் மரபு வழித் தமிழ்க் கல்வியின் பிரதான நோக்கங்களில் புராணபடனமும் ஒன்றாக இருந்தது.

கோயில்கள், மடங்கள், பொது இடங்கள், சில பெரியோர்களின் இல்லங்கள் முதலிய இடங்களிலே புராண படனம் நடைபெறுவது 19ஆம் நூற்றாண்டின் வழக்காறாக இருந்தது. யாழ்ப்பாணத்திலே புராணபடனம் ஒருவகைத் தமிழ்க் கல்வியாகவும் சனரஞ்சகமான கல்வித் தொடர்பு ஊடகமாகவும், அறிவுப் பரம்பலாகவும், நீதி போதனா வழிமுறையாகவும் பயன்பட்டு வந்தமையையும் மனங்கொள்ள வேண்டும். யாழ்ப்பாணத்திலே 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க்கல்வியின் செல்வாக்குப் புராணபடன மரபினையும் வளர்த்துச் செல்வதாகவே அமைந்தது. புராணபடனம் வித்துவத்திறனை 'அரங்கேற்றும்' ஓர் ஊடகமாகவும் சிற்சில இடங்களில் அமைந்தது என்பர். தமிழ்க் கல்வியாளர்கள் தம் திறன் முழுவதையும் பாமர மக்களுக்குக் காட்டவும் இப்புராணபடன மரபு பயன்பட்டது என்பர்.

மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியையும் நிறுவன வழிவரும் ஆங்கிலக் கல்வியையும் பெற்ற அறிஞர்கள் பலரும் 19ஆம் நூற்றாண்டிலே புராண படனத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர். புராணபடனம் சமயச்சார்புடைய ஓர் அறிவுப் பரம்பற் கருவியாகப் பயன்பட்டமையும் முக்கியமான ஓர் காரணியெனலாம். கொக்குவில் சபாரத்தினமுதலியார் முதலிய பன்மொழிப் புலமையாளர்கள் அக்காலத்தில் புராணபடனத்திலே ஆர்வத்தோடு ஈடுபட்டனர் என்று அறியமுடிகின்றது. இவ்வார்வத்தை சமயப் பின்னணியில் தமிழ்க்கல்வியே உருவாக்கியது என்று துணிந்து கூறலாம்.

புராணப்படிப்பிலே, புராணத்தை வாசிப்பவரை விட, பயன் சொல்லுபவர் (உரை) மிகுந்த அறிவாளியாக இருக்க வேண்டும். பதம்பிரித்துப் படிப்பதே மிகச் சிக்கலானது. கொண்டுகூட்டிப் பொருள் கூறுவது அதைவிடச் சிரமமானது. 19ஆம் நூற்றாண்டு யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க்கல்வியின் தாக்கம் புராணபடனத்துறையிலே மிகுந்த ஆழமாகச் சுவரியிருந்தது என்பதைத் தெளிவாகக் காணமுடிகின்றது.

19ஆம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க்கல்வியின் பயன்பாடுகளில் மிகவும் முக்கியமானதாக அமைவது இக்காலப்பகுதியில் தோன்றிய இலக்கியங்களாகும். ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்புக்குப் பெருமை

சேர்க்கும் பல நூல்கள் இக்காலப்பகுதியிலே தோன்றியுள்ளன. பெரும்பாலும் மரபுவழித் தமிழ்ப் புலவர்களே செய்யுள் நூல்கள் பலவற்றைச் செய்துள்ளனர். பதிகம், அந்தாதி, இரட்டை, மணிமாலை, ஊஞ்சல், மும்மணிக்கோவை, புராணம் முதலிய பல இலக்கியங்கள் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலே தோற்றம் பெற்றுள்ளன. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் ஊஞ்சற் பிரபந்தம் இல்லாத கோயிலே இல்லையெனலாம்.

பல்வேறுவகையான பிரபந்தங்களையும் இயற்றும் திறனைப் 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்ப் புலவர்கள் பெற்றிருந்தமைக்கு அக்காலக் கல்வி மரபே காரணம் என்று துணிந்து கூறலாம். யாப்பிலக்கணம் செய்யுளியற்றல் முறைமைக் கூடாகவே போதிக்கப்பட்டது. செய்யுளியற்றல் என்பதும் 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க்கல்விப் பாடத்திட்டத்தின் ஓர் அமிசமாகும். சிலேடை, மடக்கு, யமகம், சித்திரக்கவி முதலிய யாப்பு வடிவங்களைக்கூட யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்ப்புலவர்கள் மிகச் சிறப்பான முறையிலே கையாண்டுள்ளனர். உடுப்பிட்டி சிவசம்புப் புலவர், சன்னாகம் அ.குமாரசுவாமிப் புலவர் முதலியோர் இந்த வகையிலே விதந்து குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர்கள். இவர்கள் மிகவும் கடினமான யாப்பு வடிவங்களிலும் மிகவும் இலகுவான யாப்பு வடிவங்களிலும் செய்யுள்கள் செய்துள்ளமையையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. பொருள், வடிவ அமைப்பில் பெரும்பாலும் ஒரே தன்மையையே ஈழத்தின் தமிழ்ப் புலவர்களின் செய்யுள்களிற் காண முடிகின்றது.

19ஆம் நூற்றாண்டில் மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியினூடு உருவான வர்களில் மிகச் சிலரே அற்றல்வாய்ந்த, நல்ல கவிவளமுள்ள புலவர்களாகவும் திகழ்ந்தனர். 19ஆம் நூற்றாண்டுப் புலவர்களில் எண்ணிக்கையளவிலே அதிக பிரபந்தங்களைப் பாடியவர் என்ற பெருமை உடுப்பிட்டி சிவசம்புப் புலவரையே சாருகின்றது. ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுகநாவலர் இறந்தபோது சிவசம்புப் புலவர் பாடிய பின்வரும் பாடல் அவரின் கவிதாசக்தியைப் புலப்படுத்தப் போதுமானது:

“ஆரூரனில்லை புகலியர் கோன்இல்லை அப்பனில்லை
சீருரு மாணிக்க வாசகனில்லை திசையளந்த
பேருரு மாறு முகநா வலனில்லை பின்னிங்கியார்
நீரும் வேணியன் மார்க்கத்தைப் போதிக்கும் நீர்மையரே”⁵

19ஆம் நூற்றாண்டிலே தோன்றிய பெரும்பாலான செய்யுள் உரைநூல்களுக்கு, உடுப்பிட்டி சிவசம்புப் புலவர் சாற்றுகவிகள் கொடுத்திருப்பதை அவதானிக்கும் பொழுது அக்காலத்திலே இவர் கீர்த்தி பெற்ற ஓர் புலவராகவே இருந்திருக்கிறார் என்றே கருத வேண்டும்.

மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வி மாத்திரமன்றி நிறுவனவழிவரும் தமிழ்க் கல்வியைப் பெற்றவர்களும் செய்யுள் இயற்றக்கூடிய ஆற்றலைப் பெற்றிருந்தனர். நாவலர், சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை, உவைமன் கதிரைவேற்பிள்ளை முதலியோரை இந்த வகைக்கு உதாரணங்களாகச் சுட்டிக் காட்டலாம். நிறுவனவழிவரும் ஆங்கிலக் கல்வியைப் பெற்ற இவர்கள் ஆங்கிலக் கல்வி பெறுவதற்கு முன்னரே பாரம்பரியமாக நிலவிய தமிழ்க் கல்வியை வரன்முறையாகப் பெற்றவர்கள். இம் மரபுவழிக் கல்வியில் யாப்பிலக்கணம் முக்கிய இடம்பெற்றமையையும் குறிப்பிட வேண்டும். நிறுவன வழிவரும் தமிழ்க்கல்வியைப் பெற்று உயர் பதவி வகித்த பலர், அக்காலத்தெழுந்த பல நூல்களுக்குச் சாற்று கவிகள் வழங்கியுள்ளனர். சிலர் பிரபந்தங்கள் பாடியுமுள்ளனர். இவர்களின் கவிதை இயற்றும் ஆற்றலைத் துல்லியமாகக் கண்டறிய எமக்குப் பெரிதும் உதவுவது இவர்கள் இயற்றிய சாற்றுகவிகளே எனலாம்.

19ஆம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்கள் அரசு பதவிகளில் அமர்ந்தபோதும் தமிழ்ச் செய்யுள்களை இயற்றுவதிலும் இவர்கள் புகழ்பெற்று விளங்கினார்கள். வகைமாதிரிக்குக் சி.வை.தாவின் கீழ்வரும் செய்யுளைக் குறிப்பிடலாம் :

“நல்லைநக ராறுமுக நாவலர் பிறந்திலரேல்
சொல்லுதமிழ் எங்கே சுருதி யெங்கே - எல்லவரும்
ஏத்துபுராண ஆகமங்களெங்கே பிரசங்கமெங்கே
ஆத்தனறி வெங்கே அறை”⁶

மேற்காட்டியவை போன்ற பல பாடல்களைப் 19ஆம் நூற்றாண்டில் ஆங்கிலங்கற்ற தமிழ் அறிஞர்கள் பலர் பாடியுள்ளனர். வெண்பா, விருத்தம், அகவல், கட்டளைக்கலித்துறை முதலிய பல்வேறுவகையான யாப்பு வடிவங்களிலும் செய்யுள் செய்யக்கூடிய திறனை இவர்கள் பெற்றிருந்தனர். ஆங்கிலக் கல்வி வழிவரும் முறையிலும், மரபுவழிக் கல்விவழி வந்த தமிழ்ப்புலமையும் இவர்களின் ஆளுமையை விசால மடையச் செய்தன. இதனாலேதான் ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்கள் பலர் பல துறைகளிலே முதன் முயற்சியாளராகத் திகழ முடிந்தது. 19ஆம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்திலே நிலவிய தமிழ்க்கல்வி மரபின் தாக்கம் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று உலகுக்கும், ஆய்வறிவுலகுக்கும் உரிய ஓர் அறிஞர் பரம்பரை உருவாக ஏதுவாயிற்று என்று துணிந்து குறிப்பிடலாம்.

19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க்கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கங்களில் நூல்களுக்கு உரைகள் எழுதப்பட்டமையும் ஒன்றாகும். பெரும்பாலான

தமிழ்ப் புலவர்கள் உரையாசிரியர்களாகவும் திகழ்ந்திருக்கின்றனர். சங்க இலக்கியங்கள், தல புராணங்கள், ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன் முதலிய நீதி நூல்கள், தொல்காப்பியம், நன்னூல் முதலிய இலக்கண நூல்கள் யாவற்றுக்கும் உரைகள் எழுதியுள்ளனர்.

தமிழ்க் கல்வி போதிக்கப்பட்ட முறைமை இவ்வாறு உரைநூல்கள் தோன்றுவதற்கு முக்கியமான காரணம் எனலாம். நூல்கள் உரைகளுடனேயே கற்பிக்கப்பட்டமை இதற்குரிய முக்கிய காரணமாகலாம்.

வித்துவசிரோமணி கணேசையர் எழுதிய தொல்காப்பிய உரை விளக்கம் குறிப்புகள் மிகவும் புகழ்பெற்றவை. தமிழ்நாட்டு இலக்கண அறிஞர்களே விதந்து பாராட்டும் அளவிற்குப் புகழ்பெற்றவை. புலோலி வ.குமாரசுவாமிப் புலவர் நன்னூலுக்கு ஓர் காண்டிகையுரை எழுதினார். ஆறுமுகநாவலர் இலக்கிய இலக்கண நூல்களுக்குச் சிறப்பான உரைகள் எழுதியுள்ளார். 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிக்குப் பின்னரே அச்சியந்திரத்தின் வருகையும் அதற்கு முக்கியமான ஒரு காரணம் என்றும் குறிப்பிடலாம். 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இருந்து 20ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிவரை நூல்களுக்கு உரையெழுதுவதும் தமிழறிஞர்களின் முக்கியம் வாய்ந்த பணியாக இருந்தது.

19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழறிஞர்களும் பலர் வடமொழிப் புலமை பெற்றவர்களாகவும் இருந்தனர். இதனால் தங்கள் தமிழறிவையும் வடமொழி அறிவையும் பயன்படுத்திப் பல வடமொழி நூல்களைத் தமிழ் மொழியிலே மொழிபெயர்த்தனர். சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவர், தும்பளை முத்துக்குமாரசுவாமிக் குருக்கள், சுன்னாகம் நாகநாத பண்டிதர் முதலியோரை இந்த வகையிலே விதந்து குறிப்பிடலாம். அக்காலக் கல்வித் தேவையின் மிக முக்கியம் வாய்ந்த ஓர் உறுப்பாக வடமொழிக் கல்வியும் காணப்பட்டது எனக் குறிப்பிடலாம்.

19ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ்க் கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கங்களிலே மிகவும் முனைப்பானதும் முக்கியமானதுமாகக் கொள்ள வேண்டியது பதிப்பு முயற்சியாகும். தமிழ் நூற்பதிப்பு முயற்சிகளின் முன்னோடிகளாக ஆறுமுகநாவலரும், சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளையுமே கருதப்படுகின்றனர். ஈழத்துத் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியமே பதிப்புத்துறைக்கு இந்த இரண்டு பேரறிஞர்களையும் தந்தது எனலாம்.

ஆறுமுகநாவலரின் பதிப்பு முயற்சி தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் எங்கும் மிகப் புகழ் பெற்றது. "நாவலர்" பதிப்பு என்றாற் சுத்தப் பதிப்பு என்று அங்கீகரிக்கப்பட்டமையையும் அவதானிக்க வேண்டும்.

சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்புத்துறையிற் பிரவேசிக்க உந்து சக்தியாக அமைந்தது அவர் யாழ்ப்பாணத்தில் பெற்ற தமிழ்க்கல்வியே என்று துணிந்து கூறலாம். அவரும் இக் கருத்தினைப் பலவிடங்களிற் கூறியுள்ளார். அவரது பதிப்பு நூல்களின் குருவணக்கப் பாடல்களை அவதானிக்கும் போது அவர் பெற்ற தமிழ்க்கல்வியின் ஆழத்தினை அறிந்து கொள்ளலாம். வீரசோழியப் பதிப்புரையிலே வரும் குருவணக்கப் பாடல் ஈண்டு அவதானிக்கத்தக்கது:

“எழுத்தொடு விழுத்தமிழ் பழுத்தசெந் நாவின்
முழுத்தகை யேற்கவை யழுத்தியோன் சுன்னா
கத்துயர் மரபினோன் முத்துக்குமார
வித்தக னடிதலை வைத்து வாழ்த்துவனே”⁷

தாம் பதிப்பித்த நூல்கள் யாவிலும் அவர் குருவணக்கத்தினை முத்துக் குமாரசுவாமிக்குச் செலுத்துவதை நோக்கும்பொழுது ஓர் உண்மை புரியவருகின்றது.

நிறுவனவழிவந்த வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாண சாஸ்திர சாலையிலே உயர் கல்வியைப் பெற்ற சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை தமக்குக் கற்பித்த பல ஆசிரியர்கள் இருக்கவும் தமிழ்க்கல்வியூட்டிய முத்துக்குமாரருக்கு நன்றிகூறுவது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. “எழுத்தறி வித்தவன் இறைவன்” என்ற பாரம்பரியத்தின் ஊற்றாகவும், ஓட்டமாகவும் 19ஆம் நூற்றாண்டின் ஈழத்துத் தமிழறிஞர்கள் விளங்கினார்கள்.

தமிழிலக்கிய இலக்கணங்களைப் பதிப்பித்தலில் அதிக ஊக்கங்காட்டியவர்களுள் ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்கள் குறிப்பிடக்கூடிய முக்கியத்துவ வாய்ந்த யாழ்ப்பாணத்துக் கல்வி மரபே, பதிப்புத்துறையில் இவர்கள் ஈடுபடக்காரணம் எனலாம். சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை தமது கல்வி பற்றிக் கூறுவதும் இவ்விடத்திலே நோக்கத்தக்கது:

“என் சிறுபிராயத்தில் எனது தந்தையார் எனக்குக் கற்பித்த சில நூல்கள் இப்போது தமிழ்நாடெங்கும் கேடியும் அகப்படவில்லை.”⁸

நாவலர் உள்ளிட்ட தமிழ் அறிஞர்கள் பதிப்புத்துறையிலே புகழீட்டியமைக்குத் தெளிவான தமிழ்க்கல்விப் பயிற்சியே காரணமாகும். பதிப்பாசிரியர்களைப் பற்றிய கீழ்வரும் குறிப்பு இதனை அரண்செய்யும்:

“இலக்கணக் கொத்துடையார் நூலாசிரியர், உரையாசிரியர், போதனாசிரியரென வகுத்த மூவகை ஆசிரியரோடு

யான் பரிசோதனையாசிரியரென ன்னுமொன்று கூட்டி, இவர் தொழில் முன்னர் மூவர் தொழிலும் பார்க்க மிகக் கூடிய தென்றும் அவர் அறிவு முழுவதும் இவருக்கு இருக்கவேண்டியதவசியமென்றும் வற்புறுத்திச் சொல்லுகின்றேன்.”⁹

நூலாசிரியர், உரையாசிரியர், போதனாசிரியர் ஆகிய மூவரது அறிவும் இவர்க்குத் தேவையென்று குறிப்பிடுவது பதிப்பாசிரியரின் கஷ்டத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது. சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை முதலியோர் சிறுபிராயத்தில் பெற்ற அடிப்படைத் தமிழ்க் கல்வியே அவர்கள் பதிப்புத்துறையில் சிறப்படையக் காரணமென்று துணிந்து கூறலாம்.

19ஆம் நூற்றாண்டின் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க்கல்வியின் பயன்பாடுகளில் ஒன்று தமிழ் ஆர்வத்தைத் தூண்டியதாகும். தமிழ்மொழி இலக்கிய இலக்கணங்களைக் கற்றுப் பின்னர் ஆங்கிலக் கல்வியைப் பெற்ற அரசு உத்தியோகம் வகித்தவர்கள் தமிழ்மொழி இலக்கிய இலக்கணங்களிலே மிகுந்த கவனம் செலுத்தினர். ஆங்கில மொழியைக் கற்று அரசபணியில் அமர்ந்த போதிலும் தமிழ்நூற் “பரிபாலனத்துக்கென” இவர்கள் நிதியுதவி வழங்கினர்.

சிறப்பாகச் சிங்கப்பூர், மலேசியா போன்ற நாடுகளிலே உத்தியோகம் வகித்த யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் ஈழத்தில் இருந்து வெளியாகும் இலக்கிய, இலக்கண, உரைநூல்களுக்கு நிதியுதவி வழங்கியுள்ளனர். 19ஆம் நூற்றாண்டிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் இரு தசாப்தங்களிலும் இருந்து வெளிவந்த நூல்களின் முற்பக்கத்திலே நிதியுதவி வழங்கியவர்களின் பெயர்கள் அச்சிடப்பட்டுள்ளன. அதில் இடம்பெறுவோரிற் பெரும்பாலானோர் ஆங்கிலம் கற்று அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களாகவே காணப்படுகின்றனர்.

ஆங்கிலமொழியைக் கற்று உயர் உத்தியோகம் பெற்றபோதிலும் தமிழ்மொழிக் கல்வியின் உள்ளூரத்தினாலே இவர்களும் சிறந்த தமிழ் வித்துவான்களாகவே விளங்கியுள்ளனர். செய்யுள் செய்யவும், உரையெழுதவும் கூடியவர்களாக இவர்கள், விளங்கினர். கொக்குவில் சபாரத்தின முதலியார், வல்லிபட்டி குமாரசுவாமி முதலியார் முதலானோர் அந்தவகையிலே விதந்து குறிப்பிட வேண்டியவர்கள்.

அடிப்படைத் தமிழ்மொழிப் பயிற்சி நன்கு அமைந்திருந்தமையினால் 19ஆம் நூற்றாண்டில் பலர் ஆங்கிலமொழியை இலகுவாகக் கற்று அதிலே நல்ல புதுமை பெற்று விளங்கினர். ஆங்கிலமொழியிலே தாம்பெற்ற புலமையினால் மொழி பெயர்ப்புத் துறையிலும் இவர்கள்

ஈடுபட்டனர். மொழிபெயர்ப்புக்களைப் படித்துப் பின்வந்தோர் அவற்றை வெவ்வேறு இலக்கியவகையாக அமைக்க முயன்றனர்.

யாழ்ப்பாணத்து மானிப்பாயிலே உரைநடையிலே மொழி பெயர்க்கப்பட்ட "பில்கிரீம் புரோகிரஸ்" (பரதேசியின் மோட்ஷம் பிரயாணம்) என்னும் உரைநடை நூலைப் படித்தே எச்.எ.கிருஷ்ண பிள்ளை இரட்சணிய யாத்திரிகம் என்னும் காவியத்தை எழுதினார். யாழ்ப்பாணம் மொழிபெயர்ப்புத்துறையிலே குறிப்பிடத்தக்க இடம் பெறுவதற்கு முக்கிய காரணமாக ஆரம்பகாலத்துத் தமிழ்க்கல்வியையும் கொள்ள வேண்டும்.

19ஆம் நூற்றாண்டிலே ஈழத்தில் நிலவிய தமிழ்க் கல்வியினால் தமிழ் உரைநடை (வசனநடையும்) நன்கு வளர்ந்தது என்றே கூற வேண்டும். "வசனநடை கைவந்த வல்லாளன்" எனப் போற்றப்பட்ட ஆறுமுகநாவலரின் பாரம்பரியமும் யாழ்ப்பாணத்திற்குரியதே.

ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்கள் நல்ல வசனநடையில் எழுதுபவர்கள் என்று தமிழ்நாட்டு அறிஞர்களும் அங்கீகரித்துள்ளனர். நாவலர், சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை, நா.கதிரைவேற்பிள்ளை, காசிவாசி செந்திநாதையர், கரோல் விசுவநாதபிள்ளை முதலியோர் சிறப்பான உரைநடைகளைக் கையாண்டுள்ளனர். ஈழத்தின் மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வியின் சிறப்பான உரைநடையின் வளர்ச்சிக் கட்டமாகப் பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளையின் உரைநடையைச் சுட்டிக்காட்டலாம்.

சொல், சொற்றொடர், புணர்ச்சி, சந்தி முதலிய அடிப்படை அலகுகளை நன்கு பயின்றவர்களின் உரைநடை சரியாகவும், தெளிவாகவும், அழகாகவும் அமைவது இயல்பே. உரையாசிரியர்களின் உரைநடைப் பயிற்சியும், காலத்தேவைக்கேற்ற வகையிலே நெகிழ்ந்து கொடுக்கும் தன்மையும் ஈழத்து உரைநடையாசிரியர்களிடம் காணப்பட்டமைக்கு அவர்கள் பெற்ற தமிழ்க் கல்வியின் தாக்கமே காரணம் என்று குறிப்பிடலாம்.

19ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ்க்கல்வியின் பயன்பாடுகளிலே அது அறிவியற்றுறையில் தனது செல்வாக்கைச் செலுத்தியமையையும் குறிப்பிட வேண்டும். வைத்தியம், சோதிடம், அளவை, தத்துவம், வீசகணிதம், கெமிஸ்தம் முதலிய துறைகளிலேயும் தமிழ் நூல்கள் யாழ்ப்பாணத்திலே வெளிவந்துள்ளன. தமிழ் மொழியின் வளத்தினை நன்கு பயன்படுத்தி விஞ்ஞானத்தினைக் கற்கவும், கற்பிக்கவும் 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழறிஞர்கள் முயன்றனர்.

கடினமான சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் கொண்டிருந்த அறிவியற் பாடங்களை இலகுதமிழிலே கற்கக்கூடியதாக ஈழத்துத் தமிழறிஞர்கள் ஆக்கினர். இன்று இக்கல்வி தமிழில் நடைபெறுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஒரு கால கட்டத்திலே அறிவியலை ஆங்கிலம் தவிர வேறு மொழிகளால் கற்க முடியாது என்ற கருத்தினை யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியமே தகர்த்தது என்றே கூறவேண்டும்.

அடிப்படைத் தமிழறிவு சிறப்பாக அமைந்திருந்தால் எதனையும் இலகுவாகச் சாதிக்கலாம் என்பதைப் 19ஆம் நூற்றாண்டு யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க்கல்வி மரபு நிதர்சனமாகக் காட்டியது.

19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க்கல்விப் பாரம்பரியம் இரு கிளைப்பாட்டுடன் இயங்கிய போதிலும் பெருமளவுக்கு ஒரே தன்மையையே கொண்டிருந்தது. பொருளாதார, சமூக நிலைகளில் மாத்திரம் சிற்சில வேறுபாடுகளைக் கொண்டிருந்தது. புராணபடனம் யாழ்ப்பாணத்திலே சிறப்புடன் நிலவத் தமிழ்க் கல்வி உந்துதலாக இருந்தமை முன்னரே குறிப்பிடப்பட்டது.

செய்யுள் நூல்கள், இலக்கிய இலக்கண நூல்கள், உரைகள், உரைநடை, தழுவல், மொழிபெயர்ப்பு, அகராதி முதலியன ஈழநாட்டிலே சிறப்புடன் இயங்க யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க் கல்விமரபு பெரும் பங்களிப்பினைச் செய்தது என்று குறிப்பிடலாம்.

மேற்காட்டிய வகையிற் பெரும் தாக்கத்தினைச் செலுத்திய தமிழ்க் கல்வி காலத்தோடொட்டிய வளர்ச்சியையும் கொண்டிருந்தது என்பதற்கு அறிவியல் சார்பான துறைகள், அகராதி முயற்சிகள் முதலிய வற்றைச் சான்றுகளாகக் கொள்ளலாம்.

ஆங்கில, தமிழ் அறிவு பெற்ற பலர் பாரம்பரியத் தமிழ் அறிஞர்களையே தமது அகராதி முயற்சிகளுக்குத் துணையாகக் கொண்டனர். உவைமன் கதிரைவேற்பிள்ளை தொகுத்த அகராதிக்குச் சுன்னாகம் அ.குமாரசுவாமிப்புலவர் உள்ளிட்ட பல யாழ்ப்பாணத்து மரபுவழித் தமிழ் அறிஞர்கள் உதவிபுரிந்துள்ளனர். இதனைச் சுன்னாகம் அ.குமாரசுவாமிப்புலவர் அவர்களே குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் குறிப்புப் பின் வருமாறு:

“நம்மையும் (அ.குமாரசுவாமிப்புலவர்) உடுப்பிட்டி ஆறுமுகம்பிள்ளையும் சரவணமுத்துப்புலவரையும் பிறரையும் சில சில பாகங்களுக்கு இலேககர்களுத் துணைவருமாகக் கொண்டவர்.”¹⁰

உவைமன் கதிரைவேற்பிள்ளையின் அகராதி முயற்சிகளுக்குப் பல தமிழ்ப் பண்டிதர்கள் கைகொடுத்துள்ளனர் என்பதையே மேற்காட்டிய மேற்கோள் காட்டி நிற்கின்றது.

தனியே தமிழ்ப் பண்டிதர்களாக விளங்கிய யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ் அறிஞர்களும் சிறப்பான அகராதிகள் படைத்துள்ளார்கள். இந்த வகையில் சுன்னாகம் அ.குமாரசுவாமிப்புலவர், நா.கதிரைவேற்பிள்ளை, தும்பளை சுப்பிரமணியசாஸ்திரிகள் முதலியோர் விதந்து குறிப்பிடவேண்டியவர்களாவர்.

19ஆம் நூற்றாண்டின் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க் கல்வியின் தாக்கம் அக்காலத்து அறிஞர்கள் வரைந்த கண்டனங்களினூடும் தெரியவருகின்றது. தமிழ்நாட்டில் புகழ்பெற்று விளங்கிய உ.வே.சாமிநாதையர், அரசன் சண்முகனார் முதலிய அறிஞர்களுடன் அ.குமாரசுவாமிப்புலவர், வித்தவசிரோமணி சி.கணேசையர் முதலியோர் நடத்திய விவாதங்கள் மிகவும் புகழ் பெற்றவை. இவர்களின் கண்டனங்களை அக்காலத் தமிழ் அறிஞர் உலகம் மிகவும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தது. ஈழத்துத் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியத்தின் ஆழ அகலங்களைக் கண்டு வியப்பெய்தியது என்றும் குறிப்பிடலாம்.

பலவகையிலும் சிறப்பான வகையிலே பயிலப்பட்டு வந்த 19ஆம் நூற்றாண்டு யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியம் நிகழ்த்திய சாதனைகள் பலவாகும். ஆறுமுகநாவலர் உள்ளிட்ட புகழ்பெற்ற தமிழறிஞர் பரம்பரையொன்றைப் 19ஆம் நூற்றாண்டின் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க்கல்விப் பாரம்பரியமே நமக்கு தந்து என்று குறிப்பிடுவதும் தவறாகாது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. சங்கராச்சாரிய சுவாமிகள், **தெய்வத்தின் குரல்.**, வானதி பதிப்பகம், ஆறாம் பதிப்பு, சென்னை, 1989.
2. குமாரசுவாமிப்புலவர், அ., **சாணக்கிய நீதிவெண்பா.**, சோதிடப்பிரகாச யந்திரசாலை, கொக்குவில், 1914.
3. துரை, எம்.எஸ்.(பதி). **யாழ்ப்பாண உத்தியோகர் லக்ஷணக்கும்மி.**, சோதிடப்பிரகாச யந்திரசாலை, கொக்குவில், 1936, 2ம் பதிப்பு, பக்.51-52.

4. குமாரசுவாமிப்புலவர், அ., தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரம்., புலவரகம், மயிலணி, சுன்னாகம், 1951, ப.77.
5. மேற்படி., ப.127.
6. சதாசிவம், ஆ.(பதி.), ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம்., சாகித்தியமண்டல வெளியீடு, 1966,ப.
7. மேற்படி., ப.228.
8. தாமோதரம்பிள்ளை, சி.வை., தாமோதரம்., யாழ்ப்பாணம் கூட்டுறவுத் தமிழ் நூற் பதிப்புக் கழகம், யாழ்ப்பாணம், முதற் பதிப்பு, 1971.
9. மேற்படி., ப.45.
10. குமாரசுவாமிப்புலவர், அ., தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரம்., ப.78.

உசாத்துணை நூல்கள்

- அம்பிகைபாகன், ஆர்.(அம்பி) **கிறீனின் அடிச்சுவடு**. (நூறாண்டு களுக்குமுன் தமிழில் விஞ்ஞானம்). யாழ் இலக்கிய வட்டம் 1967.
- ஆறுமுகநாவலர், பாலபாடம்., முதற் புத்தகம்., வித்தியாநபாலன யந்திரசாலை சென்னை, 1950, 28ம் பதிப்பு.
- ....., **பாலபாடம், இரண்டாம் புத்தகம்.**, வித்தியாநபாலன யந்திரசாலை, சென்னை, 1940, 15ஆம் பதிப்பு.
- ....., **பாலபாடம், மூன்றாம் புத்தகம்.**, வித்தியாநபாலன யந்திரசாலை, சென்னை, 1939, 11ஆம் பதிப்பு.
- கணேசையர், சி., **ஈழநாட்டுப் தமிழ்ப் புலவர் சரிதம்.**, ஈழகேசரி அதிபர் நா.பொன்னையா வெளியீடு, சுன்னாகம், இலங்கை, 1939.
- ....., **குமாரசுவாமிப்புலவர் சரித்திரம்**, சோதிடப்பிரகாச யந்திரசாலை, கொக்குவில், 1925.
- கணபதிப்பிள்ளை, மு., **ஈழநாட்டின் தமிழ்ச் சுடர்மணிகள்.**, பாரி நிலையம், சென்னை, 1967.
- கனகரத்தின உபாத்தியாயர், **ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம்.**, நாவலர் நூற்றாண்டு விழாச்சபை, யாழ்ப்பாணம், 1968 (மறுபிரசுரம்)
- கனகசெந்திநாதன், **ஈழம்தந்த கேசரி.**, ஈழகேசரி நினைவு வெளியீட்டு மன்றம், குரும்பசிட்டி, 1968.
- ....., **ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி.**, அரச வெளியீடு, கொழும்பு-13, 1964.
- குமாரசுவாமிப்புலவர், **தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரம்.**, இரண்டாம் பதிப்பு. முத்துக்குமாரசுவாமிப்பிள்ளை (பதி.) புலவரகம், மயிலணி, சுன்னாகம், 1951.
- கைலாசபிள்ளை. த., **ஸ்ரீலமூர் ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம்** (மறுபதிப்பு) வித்தியாநபாலன அச்சகம், சென்னை, 1955.

கைலாசபிள்ளை. அ.தொ., ஆறுமுகநாவலர் பெருமானின் பிரபந்தத் திரட்டு., வித்தியாநுபாலன யந்திரசாலை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1954.

சதாசிவம், ஆ. (பதி.), ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம்., சாகித்திய மண்டல வெளியீடு, கொழும்பு, 1966.

சதாசிவம்பிள்ளை, ஆர்னோல்ட், பாவலர் சரித்திர தீபகம்., பகுதி 1, பகுதி 2. கலாநிதி பூலோகசிங்கம் (பதி.) கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம், 1975, 1976.

சாமிநாதையர், உ.வே., என் சரித்திரம்., காபீர் அச்சுக்கூடம், சென்னை 1950.

..... பழையதும் புதியதும்., ஸ்ரீ தியாகராசா விலாச வெளியீடு, சென்னை, 1959.

.....நல்லுரைக்கோவை., காபீர் அச்சுக்கூடம், சென்னை, 1950.

..... நான் கண்டதும் கேட்டதும்., கேஷரி அச்சுக்கூடம், சென்னை 1936.

சிவலிங்கராஜா, சி., வடமராட்சியின் கல்விப் பாரம்பரியமும் இலக்கிய வளமும்., வடமராட்சி கல்வி வட்டம், பருத்தித்துறை, 1984.

..... வித்துவசிரோமணி கணேசையரின் வாழ்க்கையும் பணியும்., யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, 1989.

ஜெபநேசன். எஸ்., அமெரிக்கன் மிஷனும் இலங்கையில் தமிழ் வளர்ச்சியும்., யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி, வட்டுக்கோட்டை, 1983.

....., இலங்கையிலே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு தமிழர் சிந்தனை வளர்ச்சி., யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி, வட்டுக்கோட்டை, 1992.

தாமோதரம் பிள்ளை, சி.வை., தாமோதரம்., தாமோதரம்பிள்ளை எழுதிய பதிப்புரைகளின் தொகுப்பு. கூட்டுறவுத் தமிழ் நூற் விற்பனைக் கழகம், யாழ்ப்பாணம், 1971.

நடராஜா, வித்துவான், எஃவ், எக்ஸ், எஸி., ஈழத்துத் தமிழ்நூல் வரலாறு., அரசு வெளியீடு, கொழும்பு, 1970.

பூலோகசிங்கம், பொ., ஈழந்தந்த நாவலர்., காந்தளகம், அண்ணா சாலை, சென்னை, 1993.

முத்துக்குமாரசுவாமிப்பிள்ளை, கு., குமாரசுவாமிப்புலவர் வரலாறு., புலவரகம், சுன்னாகம், 1970

....., சிவசம்புப்புலவர் சரித்திரம்., புலவரகம், சுன்னாகம், 1965.

வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியம்., அழகப்பா புத்தக நிலையம், திருச்சி, 1962.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில்

யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க்கல்வி

எஸ். சிவலிங்கராஜா, சரஸ்வதி சிவலிங்கராஜா

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டினை மையமாகக் கொண்டு பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தமிழ்க் கல்வி மரபினை கல்வியியல் நோக்கில் இந்நூல் ஆராய்கின்றது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்க்கல்வி மரபு யாழ்ப்பாணத்தில் எவ்வாறு நிலவியது என்பதை விவரிப்பதுடன் இத்தமிழ் கல்வி மரபு இலங்கை முழுவதிற்கும் எவ்வாறு பரந்து விரிந்து வளர்ந்து சென்றது என்பதையும், இலங்கையை கடந்து சென்று தனது மரபினை எவ்வாறு நிறுவியது என்பதையும், தமிழ்ப் பண்பாட்டு வரலாற்றுப் பெருவட்டத்துள் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க் கல்விக்குரிய இடம் எது என்பதையும் இந்நூல் ஆராய்கின்றது.

எஸ். சீவலிங்கராஜா : தனது இள, முதுமாணி பட்டங்களையும் கலாநிதிப் பட்டத்தினையும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பெற்ற இவர் தற்போது அதே பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த் துறையின் தலைவராக கடமையாற்றி வருகின்றார். பதினெட்டாம், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் ஆர்வமுள்ள இவர் இத்துறையில் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளதுடன் வித்துவசிரோமணி கணேசையரின் வாழ்க்கையும் பணியும் போன்ற நூல்களையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்.

குமரன் புத்தக இல்லம்